

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

aşkın çeşitli yüzleri

LELAND BARDWELL

[AÇIKDENİZ]
YAYINLARI

Leland Bardwell
AŞKIN ÇEŞİTLİ YÜZLERİ

AçıkDeniz Yayınevi

İrlandalı bir ailenin çocuğu olarak Hindistan'da doğan ve İrlanda, Paris ve Londra'da yaşayan Leland Bardwell, şiir ve roman dışında radyo ve sahneye uyarlanmış oyunlar da yazıyor. "Aşkın Çeşitli Yüzleri" yazarın ilk öykü kitabı.

AŞKIN ÇEŞİTLİ YÜZLERİ

Leland Bardwell

ÖYKÜ

Türkçe'ye Çeviren

Sibel Baltalı

AÇIKDENİZ
Edebiyat

AŞKIN ÇEŞİTLİ YÜZLERİ

Leland Bardwell

Çeviren

Sibel Baltalı

Kitabın Özgün Adı

Different Kinds of Love

© Leland Bardwell 2000

Bu kitap ilk olarak 2000 yılında Attic Press Ltd. (Cork, Ireland)
tarafından yayımlanmıştır

© Bu kitabın Türkçe tüm yayım hakları

Açıkdeniz Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd'e aittir

Kapak Tasarımı

Reyhan Gürses

Baskı

Yaylacık Matbaası

Birinci Basım Ekim 2000

ISBN 975-8488-05-8

AÇIKDENİZ YAYINEVİ

Mühürdar Cad. İlder Ertüzün Sok.

No 2/3 81300 Kadıköy-İstanbul

Tel: (0216) 349 47 48 Fax: (0216) 349 33 79

İÇİNDEKİLER

Bariş Güvercini	7
Bahçe Partisi	27
Euston	35
Gecelerin Atlısı	51
Kurumuş Karaağaç	73
Aşkın Çeşitli Yüzleri	91
Sahipsiz Hastalar	101
Kuaför	111
Sevgili Cedric	123
Konuk	141

BARIŞ GÜVERCİNİ

Hafızam çok zayıfladı. Aslında birçok konuda güçsüzleştim. Hoş, bunların bazıları önemsiz şeyler, ama özellikle bu hafıza sorunu rahatsız ediyor beni; hele de bazen sınırlarımı iyice zorlayınca. Bazen 3 gün sürdüğü oluyor, bazen ise haftalarca. Son zamanlarda hayatımdaki o kara dönemi hatırlama ihtiyacı duyuyorum. Ama kötüleşen hafızamın geçmişi, o onursuz ve uğursuz günleri hatırlayamamasından korkuyorum. Yaşadığım yılları birbirine karıştırmaktan korkuyorum.

Evet, arterit* bir yaşlıyım ben. Bazı sabahlar çaydanlığı bile zar zor kaldırabiliyorum. Tüm gücümü yaptığım kutulara vermişim herhalde. Dünyanın her yerinde o kutuları bulabilirsiniz. Her boyuttan, her şekilden, her renk ve tondan kutular yaptım. Çöp tenekesinden, sedir, abanoz ve mürver tahtalarından kutular...Kutular yaptım lal taşlarıyla süslenmiş. Büyük evimizi çevreleyen ve kız kardeşimle oyun oynadığımız yeşilliklerin içindekilere benzer çiçeklerin bulunduğu renkli camlı kutular...

O kara dönemimi hatırlamak için çok mücadele ettim, hani bir kabustan uyanmak için çırpınırsınız ya, ben de o dönemi hatırlamak için öyle uğraştım. Yaşadığım olaylar arasında tekrar tekrar bağlantılar kurmaya çalıştım ama

*Bir tür atardamar bozukluğu. Hareket kabiliyetinde azalma yaratır.

nafile, onlar daha da direndiler hatırlanmamak için. Sonra durdum, dedim ki kendi kendime: Şimdi ne fark eder ki? Geçmiş geçmiştir bir kere. Yaşananlar da geçmişte kalsın.

Yine bugün eski sandığımı karıştırdım ve o meşhur mektubu tekrar okudum. Zarf bana gönderilmişti: “Bayan Jessica O'Brien. Ballyronan İlçesi Düşkünler Evi, 12 Temmuz 1946”. Mektup babamın öldüğü haberiyle başlıyor.

Bu mektubu her okuyuşumda, o ilk açışından sonraki günlerde hissettiğim zindeliği her seferinde aynı biçimde yaşıyorum. Bir hiç değildim artık. Mektupla gelen haber, şu televizyonlarda seyrettiğiniz, bütün dünyanın ilgisini çeken önemli haberler gibiydi benim için.

Şu bahsettiğim kısa dönem, hatırlamada güçlük çektiğim ilk olay değil. Düşkünler cvinde kaldığım dört yıl boyunca, oraya nasıl ve niçin düştüğüme dair hiçbir şey hatırlayamadım. Tek hatırlayabildiğim sahne eski bir Ford araba kullanan sağır bir adam ve içinde hiçbir şey olmayan kumaştan bir bohçayla arka koltukta oturan ben! Ve düşkünler evinin giriş kapıları! Onları hep hatırlamışımdır -her biri sivri uçlu bir mızrak gibi duruyordu ve hepsi birlikte kocaman demir bir sürgüyle bağlanmıştı. Ayrıca binanın dış görünüşü de hiç aklımdan çıkmıyor -o donukluk ve yükseklik...Meşeden yapılmış olan büyük kapısı yaklaşık yirmi santimlik bir anahtarla açılıyordu. Ve o kokular ilk gün nasıl da çarpmıştı beni -şeker tozu ve idrar karışımı bir koku.

Üzerime uzun adımlarla, bir erkek edasıyla gelen hemşirenin bende bıraktığı ilk izlenimleri de hiçbir zaman unutamadım. Taş rengindeki, meymenetsiz suratından savurduğu sözler hiç anlaşılır değildi, ama yine de bir şekilde beynime dizilmiş. İlk önce çok yüksekte penceresi olan bir

koğuşa götürüldüm. Pencereden az da olsa sızabilen ışık yatağın ucunu ancak aydınlatabiliyordu. Yatakta beyaz bir pike ve iki ince battaniye vardı. Çarşaf yoktu. O gece fark ettim ki, battaniyeler yabancı otlar kadar sertti, öyle ki sanki derime acımasız kamçılar iniyor gibi hissediyordum.

Yaklaşık bir yıl sonra tesadüfen bir hemşire annemin aynı binada, başka bir koğuştta öldüğünü söyledi ve onu görmek isteyip istemediğimi sordu. Hangi anne? Benim ne annem, ne de babam vardı. Bana ait hiçbir şey yoktu. Beraber yemek yediğim kadın hep altına yapıyordu ve ancak bir başkasının yardımıyla yemek yiyebiliyordu. Egzersiz salonunda, bana hep küfreden huysuz bir kocakarıyla eşleştiriliyordum. Evet kabul etmeliydim. Şu gerçektir ki ben bir hiçtim, oradakilerle aynıyım, onlar gibiyim, kendim değildim, sanki benim hiçbir parçam yoktu. Kendime “dalgın çocuk” diyordum hep. Yemek yemediğim veya uyumadığım zamanlarda herkes gibi koğuştta volta atıyordum, yavaş yavaş, ileri geri, sanki kocaman bir su deposunda yüzen mahluklar gibi.

Ama sonra o mektup geldi. Sanki ben okuma yazma bilmiyormuşum gibi hemşire okudu mektubu bana. “Joseph O'Brien öldü cümlesini okuyunca sanki tüm bedenim fiziksel bir değişime uğradı. Bir ferahlık, gençlik, zihnimde bir aydınlanma hissettim. Kadına sıkıca sarıldım, haberi bir daha tekrarlaması için yalvardım ona. Sadece bir cümleyle geçmişimi geri vermişti bana. Öyle işlemiş ki içime o kısa anı sanki çok yakın bir zamanda yaşamışım gibi hatırlıyorum.

Şimdi yaşlı ve sakatım. O dört yıl hiç bitmeyen bir monotonluktan ibaretti -büyük, ince kaşıklarla hapır hupur yediğimiz yemekler kadar da tatsız ve renksiz geçti o dört yıl.

Ama seni bulmak için ne kadar da can atıyordum

Columbine, Barış Güvercinim benim.

Annesinin etrafta dolaşmalarını ilk fark eden Jessica'ydı. Dalgın hareketlerle ve etrafa sürünerek salondan oturma odasına, oturma odasından da mutfığa gidip geliyordu. Columbine bunu fark etmedi. Babasının gözdesiydi o. Ona hep elbiseler, broşlar, kaşkoller alıyordu. Babası onu her kucağına alışında, o da sivri yüzünü babasının ceketinin yakasına yerleştirirdi- “ Columbine bir ağacın tüm kuşlarını büyüleyecek kadar güzel!” derdi. Hayır, Columbine annesinin gezinmelerini hiç fark etmedi. Ne dudağını ısırma hareketlerini, ne de üstündeki asabiyeti. O Columbine'di. Barış Güvercini. Babası ona bu ismi vermişti, çünkü o doğduğunda savaş bitmişti.

İki küçük kız bir odayı paylaşıyordu. İkisinin de demirden bir yatağı vardı ve Jessica her akşam Columbine'a bir hikaye anlatırdı. Hikayeler Columbine tatlı bir uykuya dalana kadar zihnine serpişirdi. Daha sonra Jessica karanlığa sessizce daldı. Uyuyunca da sık sık uyanırdı. Bir takım hayali hissettiren sesler, midesinde sancılı düğümlerinin toplanmasına yetiyordu. Ama bir şekilde bağırması ve uyanık olduğunu belli etmemesi gerektiğini biliyordu.

Sabahları Columbine'a uyanıp uyanmadığını sorduğunda ise o, hiçbir şey söylemeden, yatağının sıcaklığına iyice gömülüyordu.

Columbine'in yüzünün kenarlarına bukleler halinde düşen, keten kadar ince ve yumuşak saçları vardı. Jessica'ninkisi ise kalın telli ve kuruydu, hep arkaya doğru toplu olurdu.

Ama çok enerji dolu bir kızdı ve böylece cazibe ve hareket demek olan Columbine'ı memnun edebiliyordu.

Jessica ablasından bir yaş küçüktü, bu nedenle kendi düşüncelerinin, hareket ve tavırlarının ablasınıninkiler gibi olmasına çalışırdı. Öyle ki bazen Columbine, Jessica'nın kendisine bu denli özenmesinden rahatsız olup, onu biraz olsun uzaklaştırmak için sinirli bir ifadeyle: "Her zaman beni taklit etme!" derdi.

Oyunları genellikle çılgınca ve gizemliydi, hepsi etrafta dönen efsanelerle veya batıl inançlarla ilgiliydi, ayrıca onların yaratıcılığı ve doğalarında yatan vahşilikle yeniden şekillenirdi. Anormallikler kendini sadece geceleri gösteriyordu.

Jessica bu gece terörlerinin sebebini ne zaman keşfettiğini tam olarak bilmiyordu. Bu sanki çeşitli duyumların onun çocuk beynine zamanla, yavaş yavaş aşılması gibi bir şeydi. Geceleri çıkan o sesler, hepsinden önce bir insandan geliyordu. Korkulacak hayaletler, vücutsuz ruhlar veya başka herhangi bir şey yoktu. O sesleri çıkaran babasıydı. Columbine'e iyi geceler öpücüğü vermeye ve onu sıcak kollarının içinde sarmaya, sevgisini ona bir kez daha göstermeye gelen babasıydı sadece.

Bahçenin arkasında, içinde her çeşit eski eşya bulunan bir kulübe vardı. Columbine terslediği zaman Jessica hep koşarak buraya gelirdi. Küskün bir halde, Columbine'in pişman olup peşinden gelmesini beklerdi. Eğer bu planı işe yaramazsa, kendi yaratıcı uğraşlarına yönelirdi. Bir gün kırık mobilya ve bazı ıvır zıvırları inceleme fantezisine kapılmışken, bir alet çantası buldu. Üstü tozlanmış, kilitlenme yeri eğrilmiş olan ama içi bir sürü testere, yontucu, rende, keser ve benzeri sivri uçlu ve işe yarar şeylerle dolu olan büyük deri bir çanta. İlk önce sadece testerelerle oynadı, ayağı kırılmış sandalyelere benzer

mobilyaları kesti. Bu ilgisi zamanla öyle büyüdü ki, artık kestiklerine düzgün şekiller verebilecek hale geldi. Bir gün muhteşem düzgünlükte kesilmiş bir kare yaptı. Kendi kendine zıvana ve zıvana dili yapmayı, tahta uçlarını nasıl bir araya getirebileceğini öğrendi. Böylece ilk kutusunu üretmiş oldu.

Gittikçe daha fazlasını yaptı, her boydan ve her şekilden kutular. Bu iş onda artık bir saplantı haline gelmişti. Ama bu gizli bir saplantıydı. Kimse onun kutularını bilmemeliydi. Özellikle de Columbine.

Eğer Columbine kutularını fark etseydi, sadece dalga geçerdi onunla. Jessica onun tepkisini gözünde canlandırabiliyordu bile:

“Kutu yapmak mı? Niçin? İyi de onlar hiçbir zaman bir işe yaramaz ki.”

Bu arada annelerinin ev içinde amaçsızca gezinmeleri gittikçe artmıştı, bazen de hiç kıpırdamadan bir yerde bekleyip, gözüne ilişen bir şeye bakıp dalıyordu. Gözlerinin o dalışı çok rahatsız ediciydi. Hatta bazen kapı eşiğinde amaçsızca duruyor, gaz lambasının önünde dikilerek ışığın yayılmasını engelliyordu.

Jessica bir gün sordu:

“Annemin nesi var?”

“O delirdi, tamamen delirdi”

“Niçin?”

“Delirdi çünkü istediklerine sahip olamıyor.”

“Ne istiyor ki?”

“Babamın dediğine göre çok büyük bir şeymiş.”

“Ne demek o?”

“Bilmiyorum.”

Kulübedeyken Jessica bir plan yaptı. Belki annesine çok

büyük bir kutu yapabilirdi. Öyle büyük bir kutu ki, böylece annesi içine birçok şey koyabilirdi. Bütün diğer kutuları küçüktü, çünkü bulduğu tahta parçacıkları ancak birkaç santim büyüklüğünde oluyordu. Sonra bu fikrin uygun olmayacağına karar verdi. Öyleyse annesine çok büyük bir şey almalıydı. Bir fil? Fillerin dünyadaki en büyük hayvan olduğunu herkes bilirdi. Ama annesine gerçek bir fil alamazdı, çünkü hepsi sirklerde yaşıyordu. Ama annesine oyuncağını alabilirdi.

Ertesi gün Jessica tüm kumbarasını boşalttı ve annesine oyuncak bir fil satın aldı.

“Annecim, şimdi bunun gerçek bir fil olduğunu farz edebilirsin. İşte sana çok büyük bir şey.”

Annesi durakladı ve Jessica'ya öyle bir tokat attı ki, kızcağız durduğu yerde iki kere döndükten sonra yere, masanın ayağına doğru kapaklandı.

“Bunu asla bir daha yapayım deme!” diye bağırdı annesi. O kadar kuvvetli bağırdı ki, çevredeki komşuların hepsi toplandı oraya.

Jessica uzandığı yerden yüzünü çevirip yukarı baktı, çenesi çok fazla kanıyordu. Toplanan kadınlardan biri koşarak yanına çöktü.

“Aman Tanrım, zavallı küçük yaralanmış.”

“Ben gayet iyiyim” diye ciddi bir ses tonuyla karşılık verdi küçük kız ve yüzündeki kanı temizlemek için mutfığa koştu. Ama yarasının kanadığını görünce annesi daha da çok vurmak istedi ona. Daha çok, daha çok...Kızı tuttuğu gibi havaya kaldırdı ve azarlayarak salladı onu. Haykırdığı nefret merdivenlerden yukarı çıkıp tüm odalara ve bahçe kapısından da tüm bahçeye yayılıyordu, ta ki kızcağızın babası gelip de annesine

bir tokat atana kadar; anında komşular da terk ettiler orayı.

Bu olaydan birkaç gün sonra bir minibüs geldi. Beyaz bir minibüs. Koridorda duran Jessica, annesinin valizini taşıyarak minibüsün arkasından içeriye girişini seyretti. Babası da oradaydı. Kimse Jessica'yı fark etmedi.

“Annem nereye gitti?”

“Bir akıl hastanesine.”

Kızlar şimdi çabuk büyümek zorundaydı. Hem okula gidip ödevlerini yapmak, hem de yemek pişirip evi temizlemek zorundaydılar. Evin her bir köşesini toz bürümüştü. Kötü kokular gitgide artıyordu. Yiyecekler çürüyüp, çöpe atılıyordu. Babaları gittikçe daha da hırçınlaşmıştı. Her akşam saat altıda yüzü kuru rüzgardan çatlamış bir halde eve dönüyordu. Bisikletini önce giriş kapısına, sonra mutfığa çarpıyor ve dışarı bahçeye çıkardığında soğuk bir cereyanın evdeki eşyaları yerinden oynatmasına sebep oluyordu. Yemek pişirme sırasının Columbine'de olduğu günlerde önüne gelen yemek ne kadar kötü olursa olsun, yine de onu övmek için aklına gelen tüm güzel sözleri söylüyordu. Ama sıra Jessica'ya gelince önündeki tabağı fırlatıyor: “Benden bu iğrenç pisliği yememi mi bekliyorsun?” diye bağırıp, dışarıya bir bara atıyordu kendini.

Kızlar artık fantezilerle dolu oyunlarını oynamasalar da, çok yakındılar birbirlerine. Geceleri dışarıda rüzgar homurdanırken, onlar içeride ödevlerini yapmaya çalışırdı, gerektiğinde birbirlerine yardım ederlerdi. Ayrıca hocalarının komik hareketlerini taklit edip, karikatürlerini çizerek eğlenirlerdi.

Ama yatağa gitme zamanı gelince, Jessica'nın büyük korkuları gizlice tekrar gelirdi. Babasının gece ziyaretlerini asla açıklayamıyordu. O gidene kadar uykusu kaçmış ve

kaskatı kesilmiş bir halde, hiç kıpırdamadan yatardı.

Bir sabah Columbine yataktan kalkmayacağını söyledi.

“Sorun nedir?”

“Bir misafirim var.”

Jessica etrafına baktı. Geceki ayak sürümesi ve esnemeye benzer sesleri düşündü.

“Sen de annem gibi deliriyorsun. Odada kimse yok.”

“Sadece pek iyi değilim.”

Yeni bir koku vardı odada. Hiç hoş bir koku değildi. Sıcak, keskin ve amonyağa benzer bir koku.

“Doktoru çağırayım mı?”

“Tanrım, hayır!”

Jessica şaşkınlık içinde okula gitti.

O gece babaları her zamanki gibi yine geldi odaya. Hep kıpırdanıyordu ve üstünde tüm erkeklerinkine benzer kötü bir koku vardı. Sabahları otobüsteki bütün erkekler böyle kokardı. Bu sefer Jessica tamamıyla uyanıktı. İlk defa sanki kabağat kendisindeymiş gibi bir suçluluk hissetti. Ama neden suçlu? Belki de, daha bebekken çok yanlış bir şey yapmıştı ve bu nedenle babası sadece Columbine'i seviyordu. Ama hayır. Sadece suçluluk değil. Aynı zamanda üzüntü...vücuduna ağırlık yapan bir ceket ya da gereksiz bir vatkaya benzeyen bir üzüntü. Haykırmak istedi: “Lütfen git, lütfen!” Çok çabuk soğuyuveren göz yaşları ilk önce gözlerinin önünde toplandı. Sonra hepsi kulaklarına doğru aktı, sonra boynuna ve yastığına karıştılar. Ama babası bu sefer fazla kalmadı. Kızgın bir küfürle, sendeleyerek odadan çıktı. Jessica korku içinde doğruldu. İçeri vuran ay ışığıyla Columbine'in çarşaf üzerinde melek gibi duran yüzünü görebiliyordu. “İyi misin?” diye sormaya çalıştı.

Columbine cevap vermedi.

Ertesi gün de aynıydı.

“Hala hasta mısın? Lütfen sorunun ne olduğunu söyle bana.”

“Vücudum kanıyor. İşte şurası. Şimdi mutlu oldun mu?”

“Columbine, canım, niye bana daha önce söylemedin?”

“Öf! Allah aşkına git!”

Pijamasını çıkardı. “İşte orada. Bak kan. Gitmeden önce de bana çekmecedan bir pet getir.”

“Bunlar mı?” Jessica mavi bir kağıtla kaplanmış bir paket çıkardı. Yırtılmış etiketinde “Hijyenik Kadın Bağı” yazıyordu.

“İyi ki bunlar var, şanslısın.”

“Bekle de aynısı sana da olunca gör.”

“Bana mı? Bu bana olmayacak değil mi?”

“Tanrım, sen zavallı bir aptalsın.”

“Bu durum seni rahatsız etmiyor mu?”

“Bu benim büyüdüğüm anlamına geliyor, babam öyle dedi.”

Nasıl olur? Nasıl olur da babasıyla bu konu hakkında konuşabilir? Hala kahkahalarla gülen Columbine elinde kullanılmış pedi tutuyordu.

“Al sana bir hediye!”

Jessica da onu alıp çöpe attı.

Yaklaşık bir yıl sonra Jessica da aynı şeyi yaşadı. Ne yapacağını bilmediği için, Columbine'in pedlerinden gizlice aldı.

Durumun farkına varan Columbine bir gün ona “Sen de kendin için alabilirsin. Git babamdan para iste!” dedi.

Bu söz konusu bile olamazdı. Jessica eski bez parçalarını kesti, onları her kullanışından sonra yıkayıp tekrar kullandı. Sert kumaşlar yüzünden uylukları zedelenmişti. Oluşan

küçük yaralar, aydan aya zar zor iyileşiyordu.

O sıralarda sağır bir adam yeni komşuları olmuştu. Eski, mavi bir Ford arabası vardı. Jessica, eğer onunla arkadaş olursa onu da arabasıyla gezintilere götüreceğini umdu ve bu yüzden sağır dilini öğrendi.

Bu gezintilerde iki kız kardeş arka koltukta oturup gelen geçenle dalga geçerdi. Sağır adam anlamsız şeyler mırıldanıyordu çünkü daha önce hiçbir sözcük duymamıştı; kızlar buna da gülüyordu. Akşam eve geldiklerinde babaları genelde çevredeki barlardan birinde olurdu. Bu yüzden ikisi mutfaktaki sobanın yanında oturup kızarmış ekmek ve reçel yerlerdi; aynı anda ödevlerini baştan savma bir şekilde yaparlardı, ta ki babalarının döndüğünü gösteren o korkunç sesleri duyana kadar.. En azında, Jessica bu seslerden korkardı. Columbine ise kardeşinin haline gülerek:

“Zavallı babacım, çok mutsuz” derdi.

“Ve sen de bu yüzden ona izin veriyorsun.”

“Sen kendi işine bak. Hem senin şimdi uyuyor olman gerekiyor.”

Bir sabah Columbine kardeşine artık araba gezintilerine çıkmayacaklarını söyledi.

“Peki niçin?”

“Babam öyle istiyor. Artık yalnız gitmeyeceğiz. Ancak o da bizimle gelirse gidebilirmişiz.”

“Ama o hep bizi rahatsız eder, tüm eğlencemizi batırır.”

“Hiç de değil. Yarın izin alacakmış ve hen beraber denize gideceğiz. Benim doğumgünüm için.” Columbine'in on beşinci doğumgünüydü.

Krem renginde bir örtüye benzeyen küçük bir kumsalı olan Hunter Körfezine vardıklarında güneş çok güzel parlıyordu.

Jessica'nın bile keyfi yerindeydi -denizi çok sevdiği için- bütün endişelerini unutmuştu.

İki kız biran önce soyunup mayolarını giyinmek için koştular. Sağır adam çaydanlığı ısıtmak için ağaç dallarıyla bir ateş yaktı, babaları da bu arada getirdiği biraların kapaklarını açmakla meşguldü. Sanki çok değişmişti, hiç kaşlarını çatmayan ama tersine hep gülen, şakalar yapan biri oluvermişti. Huysuz yüzü bile eskisi kadar terkedilmiş insan izlenimi bırakmıyordu. Çok iyi tıraş olmuş, çizgili bir gömlek ve “tatil” süveterini giymişti.

Kızlar suya dalıp dalıp çıkıyor, yorulana kadar yüzüyor ve sırt üstü yatmaya kalktıklarında ise birbirlerine su atıyorlardı.

Soğuktan bembeyaz oldukları zaman da kumsala doğru koşuştular, daireler çizip rüzgara karşı savaşılan martılar gibi kendilerini neşeli haykırırlara salıverdiler. Babaları onları kovalamaya başladı, onlar da kaçıyormuş gibi ona numara yapıp koşuştular. Birdenbire Columbine düştü ve babası da üstüne atladı. Kızını sıkıca tuttu. Jessica babasının yüzünün sanki bir Alman askerini öldürüyormuşçasına kıpkırmızı ve çok sert olduğunu düşündü. Columbine'in yüzü ise bembeyazdı, gözleri yerinden çıkacakmış gibi dönüyordu. Jessica sağır adama doğru koştu. “Durdur onu! Durdur onu!” Parmakları sağır alfabesinin harfleri arasında gidip geliyordu ama adam meşgul olduğu için onu görmüyordu ya da görmezlikten geliyordu. Koşarak geri döndü, babasına kalkması için bağıırıyordu, ama o kızının üstünde hareket etmeye devam ediyordu. Jessica, Columbine'in saçının bir kek karışımı gibi kumla karıştığını, ince dirseklerinin küçük delinmelerle kızardığını görüyordu. Arkalarındaki kayalardan sesler geliyordu. Bir grup insan ellerinde kovalar, sopalar, sepet ve havlu

olduğu halde, kayalıkların üzerinden kendilerine doğru geliyordu. Babaları yerinden fırladı ve denize doğru döndü. Columbine sanki toprağın derinliklerinden yeni çıkartılmış bir ceset gibi uzanıyordu.

Jessica onun yanına eğildi. “Git buradan! Git buradan! Hiç görmemiş gibi davran! Görmedin! Ah...Tanrım, üşüyorum!” Kıvrıyor ve olduğu yerde dönüyordu, Jessica'ya sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu.

Jessica ayağa kalktı, keyiflenmişti. “O artık tekrar benim” diye düşündü. “Bundan sonra babamdan nefret edecek. Artık yanına yaklaşmasına bile izin vermeyecek.” Columbine'in artık kendisine geri döndüğünü düşünerek, kayaların gölgesine doğru yürüdü. Güneşin üstüne bir bulut geldiğinde arkalarında kalan deniz siyaha dönmüştü, sahilde sarıyken kahverengi olmuştu; rüzgar da sahilin yüzeyinde kıpırdanan kum tanelerini havada uçuşturuyordu.

Giyinirken eğildiklerinde, sırtlarına doğru toplanan havlular yüzünden beyaz popoları ve uyluklarına yapışmış kumlar gözükiyordu. Atlet ve külotlarını giyinirken, bir yandan da açılan elbiselerini kapatmaya çalışıyorlardı. Babaları hala ayakları açık, sırtı kambur bir halde eski yerinde duruyordu.

Eve dönerken babaları sessiz bir şekilde pencereden dışarı dalıyordu, kızlar da arka koltukta birbirinden ayrı hiç konuşmadan oturuyordu. Sadece sağır adam kendine has sesler çıkarıyordu -iniltir, agulamalar veya geçirmeler- içlerine tuhaf ve işe yaramaz kulübelerin yerleştirildiği, uzak tepelerde - battaniyelerdeki bitler gibi ya da çift sürülmüş tarlaların kırıksıklıkları gibi görünen - koyunların bulunduğu çayırları ve buğday tarlalarını hızlıca geçerken.

Gezinti sona ermişti.

Aylar geçti. İki kız kardeş kendi gizli inzivalarına çekilmiş bir şekilde yaşamaya devam ettiler. Jessica kulübede daha fazla zaman geçirmeye başladı. Uzun zamandır evde olmayan anneleri hakkında konuşan yoktu artık. Her akşam babaları mutfaktan arka bahçeye doğru sürerdi bisikletini, gerisinde kaçınılmaz bir rüzgar bırakarak.

Jessica durumu ilk olarak Columbine banyodayken fark etti. Ablası sırtüstü dümdüz yatıyordu, çenesini göğüs kemiğiyle birleştirmiş bir halde göbeğine bakıyordu.

“Aman Tanrım!” dedi Jessica. Columbine'in karnı düz değildi artık. Ters çevrilmiş bir fincan gibi suyun altında inip kalkıyordu.

“Ne işin var senin burada?”

Jessica dışarı çıktı.

“Offf. Artık gitmene gerek kalmadı. Nasıl olsa gördün.”

“Sen... sen...” Jessica cümlesini bitiremedi bile.

“Evet.”

“Babam biliyor mu?”

“Hayır. Sakın kimseye söyleyeyim deme!”

“Ah Columbine, nasıl...”

“Kes artık!”

Columbine kusması geldiğinde küvetten dışarı adımını zar zor attı, kusmuğu adeta oluktan akar gibiydi ve lavabonun köşelerine sıçradı. Ayakta donakalmış bir halde duran Jessica, ablasının alnına elini koyup birkaç sevgi sözcüğü söylemek için can atıyordu. Sıkıca tuttu ablasını, ama kızgın bir el hareketi geri itti onu.

Birkaç hafta sonra okuldayken, Columbine müdürenin odasına çağırıldı. Jessica konuşulanları kapıdan dinliyordu.

Müdire boğuk bir ses tonuyla konuşuyordu.

“Babası kim? Bana söylemelisin. Böylece o da cezasını alsın. Tanrı zaten bu günahından ötürü seni cezalandırdı ve tüm ömrün boyunca da cezalandırmaya devam edecek.” Ablası kontrolden çıkmış bir halde hıçkırarak ağlıyordu. “Konuş çocuk!” Müdire bağırmaya devam etti, ama Columbine tek bir kelime bile söylemedi, ya da söyleyemedi. Jessica ablasını sakinleştirmek, konuşmalarını kesip gerçeği kadının yüzüne haykırmak için can atıyordu ama geç kalmıştı. Columbine yüzü bembeyaz olmuş bir halde fırladığı gibi çıktı odadan.

Soğuk kış etrafı kırıp geçiriyordu, toprak buzdan çatlamıştı. Akşama doğru saat dört buçukta, büyük otobüs bir yılan edasıyla yola kıvrıldığı anda şehrin tüm ışıkları yanıverdi. Rutubetten simsiyah görünen evlerine koşuşturarak gelen farlar onların günlük misafirleriydi. Onlara aldırış etmeden akşamın gerektirdiği ufak tefek ev işlerini yaparlardı.

Birdenbire Columbine kardeşinin kollarına düşüverdi.

“Ah Tanrım, ah Tanrım, Tanrım!” diye inliyordu.

Birbirine sıkıca sarıldılar, sönmüş soba, yıkanmamış tabaklar ve yerdeki kirli çamaşırlar tek tanıklarıydı. Aralarındaki yaşam -Columbine'in bebeği- sarsılıp yerinden oynadı.

Bütün gece boyunca plan kurdular. Akıllarına gelen her olasılığı bir yenisiyle değiştirdiler. Acaba para mı çalsalar, beraber kaçsalar mı, bebeği evlatlık mı verseler? Plan kurarken daha çok iyimserleştiler. Kapının arkasına bir sandalye koydular ve birbirine sokulup aynı yatakta yattılar.

Columbine'in ağzından bazı cümleler dökülüverdi.

“Bana ilk dokunuşunda tüm vücudum ürperdi. Bunu sır olarak saklamam için bana hediyeler verdi. Hiç yapmak istemiyordum ama engel olamıyordum.”

“Anlayamıyorum.”

“Bir gün anlayacaksın.”

“Hayır. Asla. Annem bu yüzden mi delirdi?”

“Hayır, hayır. Babamın dediğine göre daha baştan deliymiş zaten. Hep deliymiş, hep...”

“Zavallı annecim.”

“Zavallı babacım.”

“Ondan nefret ediyorum Columbine. Nefret ediyorum ondan. Sen de nefret ediyorsun ondan değil mi? Söylesene bunu.” Ama Columbine söyleyemedi.

“Benim hatamdı Jessica. O sadece kendine hakim olamadı.”

Jessica ablasına sımsıkı sarıldı ta ki Columbine “Yapma! Çok sıkıştırdın!” diye bağırana kadar.

Jessica artık ablasının yanına yaklaşabiliyordu, kusarken ona su getiriyor, başı ağrıdığına ise alnına bez koyabiliyordu. Okuldayken de beraber etrafta gizli gizli dolaşıyorlardı. Müdire onlara aldırmıyordu. Columbine hep palto giyiniyordu, vücudu da karnının büyümesini saklayabilecek durumdaydı. Jessica kendisinin de hamile olduğunu fark etti. O da bebeğini meraklı gözlerden saklıyordu.

Columbine gibi yürümeye başladı, onun davranışlarını taklit ediyordu adeta aynı çocukluğunda da yaptığı gibi. Kaç ay olduğunu hesaplamadılar. Columbine'in on altıncı doğumgünü yaklaşmıştı. Ne gerek vardı telaşa! Birdenbire Jessica ablasının bebeğine hamile kaldığı günün sahile gittikleri gün olamayacağını fark etti. Ondan sonraki günlerden birinde olmalıydı, yani başka gizli anlardan birinde. İkisinin

de kendisinden sakladığı öfkeli anlardan ya da sonraki zamanlardan birinde. Jessica mide bulantılarının arttığını hissediyordu. Artık Columbine kadar sık kusuyordu. Geceleri ablasının kusması anında onun da kusmasını getiriyordu, bütün bu olanların ne zaman biteceğini merak ediyordu, hep böyle kusmaya devam mı edeceklerdi yoksa? Eğer bunu sorarsa azarlanacağını, kendisine “her şeye burnunu sokan bir aptal” denileceğini biliyordu.

Berrak bir yaz gecesi idi -Mayıs sonu veya Haziran başları gibi. Uyumadan önce dışarıda oturdular biraz. Sanki plan kurmaya başladıkları ilk geceymiş gibi davranıyorlardı. Hiçbir şey yapamamışlardı, zaman hızla akıp gitmişti. Arada bir ya bir kuş ötüyor ya da bir yaprak sallanıyordu. Akşam karanlığı tüm kasabayı sarmıştı, kapılar kapatıldı, ışıklar yandı, radyolar açıldı. Sollarındaki Long tarlasında sığırlar böğürüyordu.

Sonunda uyumaya gittiler, hiçbir sorunu çözememişlerdi, hiçbir şey değişmemişti.

Jessica uyandığında tan vaktiydi. Kuş sesleri, pencere-lerden giren havayı doldurmuştu. Jessica, gerindi ve oturdu. Yatağının diğer yanı boştu. Ablası için “Herhalde banyodadır” diye düşündü. Tekrar uzandı. Ama dakikalar geçti, on dakika, on beş dakika. Şaşkınlık içinde tekrar oturur pozisyona geçti. Demek o işi o saatlerde yapıyorlardı? Tan yeni ağarmaya başladığında? Adeta korku felci geçiriyordu. “Hayır!” diye haykırdı, derhal pijamalarını fırlatıp attı üzerinden ve büyük bir hışımla babasının odasına girdi. Onları öldürebilirdi, her ikisini de ve sonra da kendini. Babasının üzerinden battaniyeyi çekip fırlattı, diğer elinde de ağır bir maşa vardı. Babası tek başınaydı, vücudu sabah ışığında yosun yeşili rengindeydi. O

kadar kuvvetli bağırmasına rağmen uyanmadı. “Nerede O, seni domuz? Söyle bana yoksa öldürürüm seni!”

Odanın dışına fırladı, banyoyu ve diğer bütün odaları kontrol etti. Aniden sanki boğazın bir korku düğümlendi. Bebeğin doğum tarihini hiç hesaplamamışlardı daha önce. Sanki bebek onlar uygun bir zaman kararlaştırdıklarında gelecekmiş gibi davranmışlardı. Ayları saymak, bebek için kıyafetler, çocuk bezi veya uyuması için bir beşik satın almak hiç akıllarına gelmemişti. Jessica varsayımlarla kaç ay olduğunu hesaplamaya çalıştı, ama *olayın* olduğu günü tam olarak bilmeden nasıl toplama çıkarma yapabilirdi ki ? (Seksle ilgili herhangi bir kelimeyi kullanmaktan kaçındığı gibi “*Hamile kalma*” deyimini kullanmaktan da özellikle kaçınıyordu).

Bebek gelmiş olmalı. İkisi bir yerlerde olmalı. Columbine’i karanlık bir köşede çırpınırken canlandırdı gözünde, bebeğin yarısı dışarıda yarısı içeride. Kulübe! Belki de yalnız kalmak için oraya gitmiştir. Ama hayır! Her tarafta sadece kendi kutuları, iş tezgahı, bir sürü küçük talaş parçası vardı ve hepsi bıraktığı gibi duruyordu. Önce arkaya eve doğru, oradan da bütün kapıları arkasından çarpıp, mutfak fayanslarını takırdatarak dışarıya caddeye doğru koştu. Cadde gün daha yeni ağarmaya başladığı için bomboştu. Uzaklarda bir sığır, öküz veya bir inek çok acı bir şekilde haykırdı. Yan taraftaki komşunun su deposundaki sarnıçtan bir ses geldi ve sonra tekrar sessizlik oldu. Sanki durmuş bir sarkaç gibi durduğu yerde donup kaldı, nereye gideceğini bilemeden.

Yan komşularımızı uyandıran benim histerik çılgınlıklarım olmalıydı. Tabii ki uyanan sağır adam değil, sağ tarafımızda kalan komşularımız. Kadın diğerlerinin yanından ayrılıp bana

doğru geldi, erken uyandığım zaman nasıl görüldüğümü kontrol etmem gerektiğini ima edercesine baktı bana. Tabii ki niçin çılglık attığımı biliyorlardı. Biz aptallar, kendi cennetimizde yaşayıp, gerçeği sadece müdirenin bildiğini sanıyorken, kasabadaki herkes meğerse ablamın hamileliğini biliyormuş. Gülünç paltosu o seks takıntılı gözlerden hiçbir şeyi saklayamamıştı.

Beni eve taşıdılar ya da sürüklediler. Velveleli ve tutarsız bir haldeydim, çevredekiler -kül rengine dönmüş yüzler (birdenbire sayıları artmıştı)- etrafımda toplanmıştı, halime “oh” olsun dercesine, şeytani bir sevinç duyarak...Yatağa ittiler beni, ağzıma haplar konuldu, birbirine kenetlenmiş dişlerime su çarpıldı. Beni doktoru çağırmakla tehdit ettiler ama onlara doktora asıl ihtiyacı olan kişinin ben olmadığımı anlatmaya çalıştım. Kimse ilgilenmiyordu bile. Sanki bir balık yakalamışlar da diğerleriyle ilgilenmiyor gibiydiler.

Ama onlar uyuduğumu sanıp gidince tekrar hemen ayağa fırlayıp, merdivenleri yavaşça indim, arka kapıdan bayırlara doğru koşmaya başladım. Nereye gideceğimi nasıl biliyordum acaba? Amaçlı bir şekilde koşuyordum, hatırlıyorum. Görme gücüm zayıflamıştı -sanırım haplardan. Koştum ve koştum, hendeklerin üzerinden kayarak veya kendime yollar açıp geçerek. En sonunda Long çiftliğinin arkasındaki hendeği geçtim. Evet işte oradaydı, boynu bükülmüş, gözleri kapalı bir halde çamurun içinde yatıyordu. Saçına küçük, ince bir dal dolanmıştı. Çıplak ayaklarının arkasında ciğere benzer, sümüksü bir şey vardı. Sonra onun şeklini ve sümüksü şeyden gelen beyaz ışığı fark ettim -üzerinde bir ısırick olan kırmızı bir elma gibi parlıyordu. O şey bebeğin küçük kafasıydı. O da uyuyordu, ya da öyle gözüküyordu.

Ablama doğru eğildim, kollarımın arasına aldım onu.

“Güvercinim benim, Columbine'im, uyan hadi! Benim Jessica.” Yanına çöktüm, biraz sallayıp defalarca öptüm onu. Bedeni çok zayıf düşmüştü. Yanına uzandım, tüm sıcaklığımı ona boşaltmak için gömleğimi açtım. Yanımızdaki büyük bir ot hareketlendi, bir çalının üstüne bir ardıçkuşu kondu. Çok tatlı bir ötüşü vardı.

Ama hatırlayabildiklerim bu kadar. Keşke o yaşam tünelinin içine tekrar bir yerlerden sızabilsem. Işık oralarda, beynimin milyonlarca hücresinin arasında derinlerde bir yerlerde, bunu biliyorum. İnce bir çubuğun çatırdama sesini veya bir dalın hışırtısını duyabiliyorum. Birisi beni takip etmiş, ikimizi orada görüp eve taşımış olmalı. Belki de bu nokta pek önemli değil. Peki hepsi bu kadar mı? Sonra ne oldu? Onunla beraber mi öldüm orada, sonra da tekrar mı doğdum dört yıl boyunca bir örümcek ağında esir kalmak ve sonra da babamın öldüğü haberiyle esirlikten kurtulup bir on beş yıl daha yalnız başıma yaşamak için- etrafımdaki beni zengin ve meşhur eden kutularım, tahta parçalarını, narin filigran örneklerim, heykelciklerim, anlaşılması güç çarklarım, anlamsız oymalarım la beraber. Evet bu kadar, bizi o noktada bırakıyorum, ben senin bedenini tutarken, sen kollarımda rahatlamış bir halde uzanırken, senin ve bebeğinin uykusunu bir sır olarak saklarken...O tabloda noktalıyorum her şeyi. İki canı yaşatabilmek sana çok güç geldiği için beni günlerin solduğu o dönemde yalnız bırakmayı tercih ettin. Belki de o günleri aslında biz beraber paylaştık.

Ne olursa olsun, ben orada noktalıyorum her şeyi, o tabloda.

BAHÇE PARTİSİ

Partide şarap çok iyi yuvarlanıyordu. Hayır, hayır! Yayıncılar onun göğsünü kabartmışlardı, ya da başka bir deyişle içki üreticilerinin ceplerini kabartmışlardı. Sigara dumanları büyük kalabalık üzerinde tüy gibi yükselirken, votka, cin ve viskilerle dolu bardaklarda buzlar şıkırdıyordu.

Zaten biraz sarhoş olduğunu gizlemek için dikkatlice yürüdü. Belki de, kuluçkaya yatan tavuklar gibi birazdan üzerine sinecek olan sıkıntıya karşı duyduğu endişesini de saklamaya çalışıyordu.

Neyse ki tüm konuklar bayandı. Bir kadın topluluğu hareketi. Editörü fısıldadı:

“Geç kaldın.” O da saatini -başka bir bahçe partisinde kendisine hediye edilen bir saatti bu- yanlış gördüğü için geç kaldığını söyledi.

“Lütfen bana saatin kaç olduğunu ve ne kadar geç kaldığımı söyle.”

“Biliyorsun, fotoğrafçılar için söylüyorum sana bunu.”

“Ben yaşlıyım, fotoğraflarım güzel çıkmaz. Stevie Smith...”

Editörü onu yan tarafta bir odaya çekti :

“Lütfen bizimle işbirliği içinde hareket et Emily!”

“Yaşlı görünmeye aldırmiyorum, ama ölü gibi görün-

mekten nefret ediyorum. Stevie Smith...”

“Ah Emily! O kadar da kötü değil. News' den o huysuz adam geleceği için üzgünüm ama...Sahi bir iki dakika içinde burada olur.”

Evet adam, kendisi gibi kaba görünen başka bir adamla beraber içeri girmişti.

“Sanırım demiştin ki....”

“Evet biliyorum canım. Tam da lafin üstüne geldi.” Bir şaşkınlık yaşanmıştı.

“İşte, Bayan...Bayan, Bayan...” Adam notlarına baktı. “Gilchrist. Emily Gilchrist.”

Emily editörünün büyük itinaıyla yapılmış saçlarına gözlerini dikerek “Bana yardım et!” dedi.

“Lütfen canım. Biliyorsun bankalara olan borcumuzu. Onları satmamız gerekiyor.”

“Evet, bankalar.”

Emily koştu. “İlenüz değil” diye bağırdı, bir yandan da insanları ite kaka, bara doğru kendine yol açıyordu. Misafirler, sandviçlerle, peynir, sucuk, salam gibi şeylerle süslenmiş küçük ckmeklerle donatılmış, uzun masalardaki yemekleri sanki haftalardır hiçbir şey yememiş gibi süpürüyorlardı. Emily bu masaları geçerken tanımadığı ne kadar çok insan olduğunu fark etti ve şaşırdı. İnsanlardan gitgide uzaklaşıyordu. Zayıf elini barmene doğru uzatarak, büyük bardakta bir viski istedi. Elinin üstünde incir çekirdeklerine benzer benler vardı. Normalde Emily'ye tanımadığı barlarda servis yapılmazdı, barmenler onun yaşlı bir bunak olduğunu düşünüp, hiçbir şey vermeden gönderirlerdi. Bu barmende de aynı düşmanca bakış vardı, ama onu reddedebilecek bir durumda değildi. İçkinin etkisiyle daha az titrediğini hissederek, arkadaş

topluluğuna geri döndü.

Emily'i tekrar kapana sıkıştıran gazeteci onu bir köşeye çekti. Emily yeşilliklere doğru sürüklenirken endişe dolu bakışlarla sordu:

“Sizce bu davet yayın dünyasındaki atmosferi değiştirebilecek mi?” Ama adam hiç tebessüm bile etmeden Bayan Mahoney'i yanına çağırđı.

“şimdi her ikiniz de kitabı elinize alıp bana bakın!”

“Niçin kitaba bakmıyoruz?”

“Bana bakacaksınız.” diye aksi bir ifadeyle cevap verdi. Emily bunun ne anlama geldiğini biliyordu. şimdi çektireceği fotoğraf, korkunç görünümüyle akşam gazetesini “süsleyecekti”.

“Evet Bayan Gilchrist, doğum yeriniz Ballyferrin'e ne kadar sıklıkla gidiyorsunuz?”

“Oraya hiç gitmem.”

“Hadi bayan Gilchrist, hikayenizdeki yer bariz sizin doğduğunuz kasabayı tarif ediyor. Orada bir düşkünler evi var değil mi?

“Evet gerçekten var. Çok itici bir yer. Annem orada kaldıktan sonra insanlık kimliğini kaybetmişti adeta.” Emily gittikçe kendini güçsüz hissetmeye başlamıştı. Muhabirlere hiçbir şey söylememesi gerekiyordu. Ama şimdi her zamanki gibi, yastığının altında saklaması gereken bilgileri patavatsız bir şekilde anlatıyordu.

“Yani oyununuzda sizin kendi yaşamınızla ilgili gerçekler var mı?”

Dudağını dişleri arasına alıp, geveleyerek “Hayır.” dedi. Adam şüpheli bir şekilde baktı ve defterine bir not aldı.

“Çocuğunuz var değil mi Bayan Gilchrist?”

“Sekiz tane.”

“Siz pekala iyi bir baş kahraman olabilirsiniz.”

“Hayır!” diye haykırdı. “Ben iyi bir başrol kahramanı olamam...Sizin sorunuz ne biliyor musunuz? Her an erkeğine hizmet etmesi gerektiğini düşündüğünüz kadınları, bir çeşit dişi canavar - çocukların gördüklerinde elleri arkasında kıkır kıkır güldükleri yaratıklar - gibi görmeniz. Bir düşünün Bay...”

“Meagher.”

“Teşekkürler, Bay Meagher, ünlü bir sporcu olduğunuzu ve sizinle bir golf sahasında röportaj yaptığımı farzedin, eğer size çok iyi bir başrol kahramanı olabileceğinizi söyleseydim ne hissederdiniz?” Bayan Mahoney onu sakinleştirmeye çalışırken, o da farkında olmadan sarmaşıkların yapraklarını koparıyordu.

Bayan Mahoney “Sanırım biraz fazla tepki veriyorsun.” dedi.

“Hayır, kahretsin, fazla tepki filan verdiğim yok. Sadece sıradan olduğum, güzel olmadığım için böyle davranıyorlar bana. En küçük çocuğum bile yirmi bir yaşında. Bu tür aşağılanmalara katlanmayı öğrenmeliyim artık. Yaşlı kadınlar maalesef erkeklere ya da insan taklidi yapan canavarlara hiçbir şekilde hitap etmiyor. Seksen yaşını geçtiğinde artık yeni bir imajın ve yeni doğmuş bir kimliğin oluyor. Hepsi o kadar.” Yerinden fırlayıp bara attı kendini ve biraz daha içki istedi. İçkisini yudumladıkça taşan öfkesi tekrar dindi. Şansına bu sinir patlaması, çevredeki çakır keyif olma arayışındaki misafirler - aynı amaçtaydılar doğrusu- tarafından pek fark edilmemişti. Hiç kimseyle konuşmak istemiyordu.

Genç kızlar yanından geçerken ona iltifatlar ediyordu,

onlardan uzaklaşmak için sessizce bir köşeye çekildi. Çekildiği köşede bir heykel gibi hiç kıpırdamadan duruyordu -dostsuz ve tek başına. Belki de kötü ve işe yaramaz bir sanat eseri parçasıydı, bu yüzden de hiçbir dosta sahip olmayı hak etmiyordu, belki de yüzüne bakılamayacak kadar çirkindi.

“Emily Gilchrist'in, İrlandalı kadınların eski feminist hareketleri hakkında yaptığı araştırmaları sonucu yeni keşiflerde bulunduğuna şahit olduk. Muazzam bir bilim ve araştırma örneği.” Bayan Mahoney devam etti. “Ve bu büyük eser ispatlıyor ki İrlandalı kadınlar bir zamanlar toplumda sözü geçen ve önemli şahsiyetlermiş. Ödülü hak etmiş bu şaheser için burada toplanmak gerçekten çok onur verici.”

Bu konuşmayı Kutsal İtimat Manastırı'ndan Rahibe Seraya'nın ödül verme sahnesi takip etti. Rahibe bu oyunu, okulunda Özel Araştırmalar dersinde en önemli ders kitabı olarak kullanacağını söyledi. “İrlandalı kadınların kendilerini ulusal bir güç olarak tekrar ispatlama zamanı geldi. Birçok kadının son on yıldan fazla bir süredir verdikleri mücadelenin sonunda elde ettiği o önemli başarılar inkar edilemez, ama daima hep ileriye gitmemiz gerekiyor” dedi ve kulakları sağır edencesine yükselen alkışlar arasında kürsüden indi.

Emily hüznünlü bir ruh hali ile bara dönerken, ileri görüşlü bir dindar insanın bir ateistin bile gözlerini yaşartabileceğini düşündü. Barmenin uğursuz kepenkleri çekerek barı kapattığını gördü - Emily'nin sihirli mağarası kapanıyordu yani. “Sadece bir tane daha!” diye yalvardı, ama hayır. Akordeon gibi kıvrımları olan o engel iniverdi önüne. Kesin bir yenilgiyle döndü ve kalabalığın arasına karıştı.

“Nereye gidiyorsun?”

Emily daha önce bu kadar siyah, tam kare şeklinde

kesilmiş bir kâkül hiç görmemişti. “Sakin bir bara” dedi.

“Ben de gelebilir miyim?”

Beraber yürümeye başladıklarında Emily kadınla sıkıntısını paylaştı: “Gazeteci benim oyunun baş kahramanı olduğumu söyledi.”

“Bu tür şeyler işte...”dedi boş ver manasında ve devam etti: “Bu arada ben Shomrock'da kalıyorum.

Uzun boyluydu -1.80'in üstündeydi -ve Liverpool aksanıyla konuşuyordu. Emily neşe kabarcıklarını hissedebiliyordu o ses tonunda. Aniden hafızasında bazı kıpırdamalar oldu. Bir fotoğrafı mı hatırlamaya çalışıyordu? Hayır fotoğraf değil. Radyodan zar zor duyulan bir ses mi? O ses... “Biliyorum!” dedi. “Siz Doktor O'Flaherty'siniz, İrlanda'daki düşkünler evlerinin ünlü denetleyicilerinden.”

“Ve siz de Bayan Gilchrist, Remington Tarihi Oyun Ödülü'nü kazanan kişi.”

Yolun asfaltı buz gibi parlıyordu. Pazar yerinde o gün satışa sunulacak yiyecekler diziliyordu - lahanalar, karnıbaharlar, domatesler, portakallar, soğanlar. “Ne kadar tuhaf ve şaşırtıcı değil mi?” dedi ve Emily'nin elini tuttu. Arnavut kaldırımları ay ışığında gittikçe uzuyordu. Emily'nin yıpranmış avuç içine kıyasla kadıninkiler oldukça yumuşaktı. Birbirine kenetlenmiş ışıklar altında öpüştüler.

Emily “Seni seviyorum.” dedi.

Ertesi gün kütüphanede okuduğu kitabın tozlu sayfaları Emily'nin parmaklarını okşuyordu. Kütüphanenin kahverengi kubbesi bir çok okuma lambasının buğulu parlaklığını toplamıştı. Sevdiği kadını havaalanında yolcu etmişti, şimdi Hull'da, York'ta, Bath'da veya Leeds'dedir herhalde diye düşündü. Sonra onunla ayrı geçirdiği yıllar geldi aklına. Ne

kadar çok yıl geçmişti, yaşadıkları arasında bağlantılar kurdu ve şu sonuca vardı: “Tüm yaşananlar bir günlüktü adeta.”

Evet...Dalmış gözlerini tekrar önündeki masada duran, Victoria döneminde basılmış kitaba çevirdi.

EUSTON

Nina tekrar hiç kıpırdamadan durdu. Sanki durunca daha mantıklı karar verecekti. Euston İstasyonu'nun İrlandalıların sahip olduğu en önemli şeylerden biri olduğunu düşünürdü hep. Bu yeni ve parlak bereket kaynağı, coğrafi açıdan karışık olması dışında, eski halinin -yalnız ve bakımsız günlerinin- tam tersine dönmüştü. Göçmenlerin yerleştirdiği merdivenin en üst basamağı gibiydi. Çok heybetli olmasa da, iyi işleyen, temiz ama sessizliği en fazla rahatsız eden ve çirkin görünümlü bir varlıktı.

İnsanlar her yönde sürükleniyordu. Onları taşıyacak bir akım, gidecekleri yönler konusunda seçim yapmaları için yol gösteren, bir yıkım veya tamirat olduğuna dair bilgi veren hiçbir işaret yoktu. Dün akşam meğer ne kadar da aptal bir düşünceyle kandırıyormuş kendini. Kimliğinin izlerini burada bulacağını sanmakla ne kadar ahmaklık etmişti.

Ama aslında sadece habersiz bir ziyarette onunki, bir merhaba ve hoşçakaldan ibaret kısa bir görüşme. Dublin'e döndüğünde ise -ki bu kaçınılmazdı, geriye dönüp şöyle bir düşündüğünde, burada yaşadığı dört günün sadece birkaç saatlik bir bölümünü hatırlayacaktı. Kızına da söylediği gibi “Clive'i görmek için ben biraz burada kalacağım.”

“Sorun değil anne. Çocuklarla ben ilgilenirim.”

Tekrar yürümeye başladı, aceleyle koşuşturan yolcular ona çarptıktan sonra zar zor dengesini sağlayabiliyordu. Hele bir de çarptıktan sonra aldırış etmemeleri, içinde bulunduğu duygusal çöküntüden de çok yoruyordu zihnini. Doğru yönde gittiğini biliyordu, çünkü ana hat terminalleri sadece bir yön gösterirdi ve bu yorucu gerçek onu kalabalığın olduğu yere doğru getirdi. Geniş alanda sadece tren vagonları ve tuhaf Afrikalı bir hamal seçilebiliyordu ve etrafta çok boğuk bir ses yankılanıyordu.

Bütün bunlar on, on beş yıl önceki gibi miydi? Londra'nın merkezine ve İskoçya'ya giden lokomotiflerin süzülerek püfürdediği zamanlar gibi mi? Yoksa yüzyıl önce silindir şapkalı, bir elinde tüyden bir kalem, diğer elinde mürekkep şişesiyle istasyona gelen ve çıkan malların dökümünü yapan memurların olduğu dönemler gibi miydi? Tekrar kızının sözleri geldi aklına:

“Evet annecim, sen endişelenme, bana bir şey olmaz. Sen git ve iyi vakit geçir.”

Hamallardan biri el arabasıyla ona doğru geliyordu, cam gibi parlayan gözleriyle kendisine bakıyordu, ellerini birbirine kenetledi ve yavaşça eğilip sordu: “Bir şey mi arıyordunuz hanımefendi?”

“Evet, şey ben... İstasyonun şu tarafında çalışan bir adam vardı. Adı Clive. Sanırım arkadaşları ona Harry diyordu.”

“A Harry! Evet tanıyorum onu. Evet hâlâ burada çalışıyor. Daha yarım saat önce buradaydı.”

“Ofisi nerede peki?” Küçük korkular sırtından damla damla akıyordu.

“Gelin size ofisini göstereyim”. Tenha bir köşede duran ve üzerinde “İHRAÇ EDİLEN BALIKLAR” yazan bir ofise

kadar hamalı takip etti.

Nina kapıyı çaldı. Ama ofisin boş olduğunu anladı. “Sizce çay molasında mıdır?”

“Harry bazen çay, bazen de öğle yemeği molasına çıkar”. Siyah yüzünün yorgun ve olumsuz bir ifadesi vardı. Kalın sesi peron numaralarını, kalkış noktalarını ve saatleri duyuran hoparlörün boğuk gürlemesine karşı yankılanıyordu.

Nina son bir ümitle tekrar kapıyı çaldı. “Peki döndüğünde ona rastlayabiliyor musunuz?”

“Siz en iyisi” diye başlayan hamal kısa bir süre durduktan sonra devam etti: “Birinci perondaki kafeteryaya gidin. Harry'e sizin orada beklediğinizi söylerim, tamam mı?”

Bu fikir gerçekten iyiydi. Bavulunu o uzun ve külrengi yolda tekrar sürüklemeye başladı.

E.U.S.T.O.N.

Kahverengi ve su geçirmez bavulunu bırakabileceği bir emanet yeri yoktu, üst kısmından dizlerine kadar salaş bir halde olan pantolonuyla yoluna devam etti.

EUSTON.

Hayret! Camden Kasabası'na gitmek için işi gücü olmayan insanlar kuyruğa girmemiş mi hâlâ? Clive de mi geç kalmıştı Bartelby ve Scrivener'e gidecek trenler gibi?

Nina kafeteryada elindeki plastik kül tablasıyla oynayarak oyalanıyordu. Cebinden otuz peni çıkardı, bir kıyafet yığını gibi gözüken ve sırasını bekleyen insanların etrafında toplandığı tahtadan bir masaya götürdü. Kağıt bardakta bir içecek satın almak için bekleme süresi adeta geçmek bilmiyordu.

Sonunda uzun bekleyiş zaferle sonuçlanmıştı, çayını alıp

tekrar masasına döndü. En yakınında oturan kadın derin derin içini çekti. Ondan sabırlı olmasını öğrenebilir miydi? Sıkıntılara katlanmasını bilen o solgun, Asyalı yüzden?

“Hayatımdaki düzen ne zaman bozulsa, yaşamıma ne zaman bir düzensizlik girse kendimi yeniden yaratıyorum” diye kendi kendine fısıldadı. Trenden ilk indiği anda doğan neşesi onu yeniden canlandırabilir miydi acaba? Neyse ki en azından Dublin'de değildi! Şu kafeteryaya yüzlerce kez girip çıkabilirdi, kimse ona engel olamazdı. Belki saldırıya uğrayıp soyulabilirdi ama kimse onu durdurup “Nereye gidiyorsun?” diye hesap sormazdı.

Yanındaki Hintli kadının kıyafeti yağmur gibi hıştırtılar çıkartıyordu. Acaba kadın Madras veya Bombay'ın sıcak sokaklarını mı özlüyordu, yoksa hâlâ Londra'nın büyüünde miydi? Yanına gidip bu büyük şehrin çekiciliğine kapılmış ortak kaderlerini paylaşabileceklerini söylemek istedi ona, ama nasıl?

Şöyle bir gözünde canlandırdı: Kadının yanına gidip, ona her gün dayak yediği ahmak kocasından kaçtığını, kaybolan kimliğini yeniden bulmak için buraya geldiğini söylerken hayal etti kendini. Nasıl tepki verirdi acaba? Doğuya özgü bir zevkle işlenmiş çantasını sıkıca tutup kaçır mıydı ondan? Yoksa bekçiyi mi çağırırdı?

Ne bırakmıştı geride? St. Stephen'in çayırılarında değişen mevsimi, komşusunun bahçesindeki ağaçların Mayıs çiçeklerini mi? Büyük kanalın kıyısındaki plastik çuvalların etrafına saçılmış taçyapraklarını mı, Fitzwilliam Meydanı'ndan sarkan ama dokunulamayan kiraz ağaçlarını, küpe çiçeği çalılıklarını veya leylakları mı? Acaba bütün bu güzellikleri anlatsaydı Hintli kadının kalbinde gömülü olan anıları tekrar yaşatabilir

miydi? Çambal veya Narbada'nın kahverengi sularındaki durgun akıntıyı, pazarlardaki baharat kokularını veya sadece eski üzüntülerini, açlıktan düştüğü aşağılık durumları, tiksindirici bir görünümü olan kenar mahallede ezilen kötü kaderini hatırlatabilir miydi ona?

Ama arkasına yaslanıp, içindeki heyecanın tüm bedenini istila etmesine izin veren Nina kendine hiç güvenmiyordu. Düşünmemeliydi artık. Evi düşünmemeliydi. O gemi ve tren yolculuğu onun için yapılmamış mıydı? Yan taraftaki başka bir masada yapılan politik sohbet onu kendine getirdi, evin tüm sorumluluğunu yüklediği kızı geldi aklına birdenbire.

“Aman Tanrım!” Gözlükleri arkasına saklanmış o iki parıltı uzaklara daldı. Ne yapmıştı?

Yoksa kızı uykusuzluğun verdiği yorgunlukla sayıklamaya mı başlamıştı? Ya bebeği? Büyük oğlu, temiz-pis demeden önüne gelen şeyi bebeğinin ağzına tıkıyordu hep. Ya bebeğinin midesi iltihaplanırsa!

“Tanrım!”

Farkında olmadan dirseğiyle Hintli kadına çarptı.

“Affedersiniz! Çok özür dilerim!” Parçaladığı şeker kağıtlarını, sigara izmaritlerini ve kirli plastik kaşıkları toplayıp kül tablasına attı.

“Rica ederim.” dedi kadın derin bir iç çekişle.

“Tren mi bekliyorsunuz?”

“Oğlumu bekliyorum. O gelecek de. Saat onda Manchester'dan gelecekti.”

Nina önce kadına, sonra da saatine baktı, saat çoktan 11.49'u gösteriyordu, daha sonra kırk dokuzun elli olduğunu gördü.

“Sizce treni mi kaçırdı?”

“Olabilir.”

Nina devam etti: “Trenin geldiğini gördünüz mü?”

“Evet gördüm.”

“Sonraki ne zaman geliyor?”

“On ikide.”

“Ah, iyi!” dedi rahatlayarak. “O zaman fazla beklemek zorunda kalmayacaksınız.”

Sustular. Nina'nın çocuklarıyla meşgul olan zihni kısa bir süre için dağılmıştı. Ama sonra yine endişelerle boğuşmaya başladı. Ya ortanca çocuğu? Üç yaşındaki kızı, canı, her şeyi...Geçen gece ağrıdan şikayet ediyordu. Tam da evden çıkarken. Ya apandisiti varsa! Eğer Charlotte onu doktora yetiştiremezse, bağırsak iltihabına dönüşebilir. Sülfürik asitli sıvının karın zarından sızışını ve öldürücü izini oraya bırakışını canlandırdı gözünde. Öyle sesli inledi ki Hintli kadın gözlerini ona dikti. Hayır, hayır, ne aptalca! Sanki büyük dalgaların çarptığı yalnız bir kaya gibi hissediyordu kendini. Hintli kadına söyleyecek yeni sözler aradı ama kadın çoktan kendi kabuğuna çekilmişti. Karşısına yaşlı bir adam oturmuştu, önündeki sosisli ekmeği bir çırpıda yiyip bitirdi. Her bir lokmasından sonra, ceketinin cebinden çıkardığı kirli mendille ağzını siliyordu, her silişinden sonra mendili tekrar eski yerine koyuyordu, her ısırık sonrası aynı şeyi tekrarlıyordu. Çevresindekilerin farkında değildi bile. Nasıl olur da onun yanına gidip, “Küçük kızım annesinden uzakta beşiğinde uyuyor, tatlı, küçük kafası bir o tarafa bir bu tarafa dönüyor” diyebilirdi. Hiçbir şeyin farkında olmadan uyuyor, hiçbir şeyin farkında olmadan...Aman Tanrım! Çocuğunun o küçük hayatı tehlike içindeyken, annesi Londra'da macera peşinde koşuyor!

Yerinden zıpladı. Hintli kadın da yerinden kalkmıştı,

dünyanın gelişmemiş bir bölgesinden gelen bir anne olarak tabii ki biliyordur bağırsak iltihabının ne demek olduğunu! Kim bilir kaç çocuğunu gömmüştür -tabi bunda onun hatası yoktur. İhmal etme konusunda kendisi kadar başarılı değildir herhalde.

Camdan kapıdan geçerken çarpıştılar. “Bayan!” diye seslendi arkasından ama kadın onu duymadan yoluna devam etti, hasat desteleri gibi sırt çantası taşıyan, yabancı uyruklu bir öğrenci grubunun toplandığı yere doğru gitti. Nina tekrar seslendi ona ama sesi hoparlörün bağırtısı altında kayboldu: “Manchester'dan gelen tren dördüncü peronadır...”

Hintli kadından vazgeçti ve koştu. “Affedersiniz...Beni anlayabiliyor musunuz?... Telefon kulübeleri ne tarafta acaba?” Sonra kendisine gösterilen kulübelere bir an önce ulaşabilmek için koştu. Sonunda sıraya girmeyi başardı. Telefon kulübelerinde sessiz sohbetler dönüyordu. En azından onun açısından sessizdi. Üç telefon çalışmıyordu. İçten içe sabırsız olduğu halde, dıştan çok sakın görünüyordu, Londralılar kuyrukta bekliyordu...Şehrin yerlilerinden bir adam evrak çantasının fermuarını bir açıp bir kapatıyordu. Londra gerçekten çok büyük bir şehirdi. Sıradan sohbetler yapan sıradan insanlarla dolu...

SAHİPSİZ BİR ÇANTA GÖRÜRSENİZ, SAKIN ONA DOKUNMAYIN. HEMEN İSTASYON YETKİLİLERİNE HABER VERİN.

LÜTFEN PANİK YAPMAYIN!

Panik yapmayın! Meraklanmayın birkaç dakika içinde hallolur!

Çevresindeki yazılara, insanlara dikkatini çevirse de bir reklam arası gibi ev atmosferi geliyordu aklına. Ya doktor gece

içmiş ve henüz ayrılmamış bir halde mesaisine başlamışsa! Charlotte öğlen on iki gibi hastanede olur, ya da bire çeyrek varken, o saatte doktorun sinirleri iyice gerginleşmiştir. Eğer çocuğun ağrıları fazla değilse en iyisi ikiye kadar beklemek. Belki öğlen mesai değişir ve gergin doktordan kurtulurlar. Ama yok, genelde mesai değiştirmiyorlar. Onlar öğlen molasından dönene kadar hastalar dışarıda beklemek zorunda kalıyorlar hep. Yine de hastaneye bir an önce götürmesi daha iyi. Böylece öğle molası sonrası sıranın en önünde olur! Bütün bunları düşünmek bir delilikti. Biran önce eve dönmek en iyi fikirdi.

Nina geldiğinden beri tek bir İrlandalı bile görmemişti. Ama şimdi aradı ve buldu - ne olabilir - taşralı bir kadın, büyük bir ihtimalle Tipperary'den.

“Affedersiniz, acaba Dublin'e tek gidiş uçak bileti ne kadar tutar biliyor musunuz?”

“Efendim?”

Anlaşılan bilmiyordu. Herkesten uzakta duran, yalnız bir adam ilişti gözüne, genç biri, gözleri boncuk mavisi olabilir...öyledir herhalde, belki o adam bilebilir diye düşündü. Telefon sırasını kaybetmeden yanına biraz yaklaştı ve koluna hafifçe dokundu. “Affedersiniz!” Adamın kahverengi göz kapakları büyük elmacık kemikleri üzerinden kıvrıldı ve yavaşça açıldı, gözlerinden zar zor ayakta kalabilme mücadelesi verdiği, vahşi bir ıstırap çektiği belli oluyordu. “Çok affedersiniz... Sanmıştım ki...”

Lafını toparlayabilmek için bayağı uğraşmıştı.

Nina kendini bir Alman'ın önüne doğru itti. Ama onun da başını eğip alaycı bir ifadeyle selam vermesi, ortaya daha da korkunç bir sahne çıkarmıştı. Nina o iğrenç selama karşılık

vermedi ve hızla kulübeye girdi.

Telefonu çevirdiği an bir ses “Santral!” dedi.

Tanrım! Şu İngilizler ne de çok çalışkan!

Aklı tekrar evine gitti. “Ya o eski, antika gazlı soba! Birden alevlenip de tüm evi yakarsa hiç şaşmam.”

“Alo!” Dublin'deki komşusunun yorgun sesi geliyordu.

“Ben yan komşunuz Missus. Eğer Charlotte'u benim için çağırırsanız çok sevinirim?”

Ve ahizenin bir kenara bırakılma sesi! Nina ahizenin eskimiş muşamba üzerinde duruşunu gözünde canlandırabiliyordu. Bir de o sırada komşusunun bodrum katına sallana sallana inerken söylenmelerini duyuyor gibi oluyordu adeta. Geçen zaman ya da Nina'nın nereden aradığı önemli değildi komşusu için. Santral konuşması bitti sanıp da hattı kesmesin diye, boşluğa “Alo!” dedi.

“Alo!” Charlotte'un ince sesi öyle yakından geliyordu ki, sanki O da orada, telefon kulübesinin içindeydi.

“Alo, ben annen canım.”

“Anne? İyi misin?”

“İyiyim. Hayat nasıl gidiyor?”

“İyi.”

“Ya Jessy?”

“Jessy'nin nesi var ki?”

“Ağrısı nasıl oldu?”

“Bilmiyorum.”

“Bu sabah hiç ağrısından şikayet etti mi?”

“Hayır.”

“Diğerleri nasıl?”

“İyiler. Maria'yla beraber kıra gittiler.”

“Aaa, Maria orada mı?”

“Evet.”

“İyi. Böylece sana yardımcı olur.”

“Evet.”

“Üstesinden gelebileceğine emin misin?”

“Evet. Sen niçin aradın?”

Bip, bip, bip...

“Ah, bitiyor!”

“Hoşçakal !” Charlotte'un sesi zayıfladı.

“Birkaç gün içinde görüşürüz” dedi ama hat kesildiği için duyuramadı.

Nina cimri makineye, iki ve on penilik deliklere kızgınlıkla baktı. Yenilmiş bir halde, birbirine ters yönde açılan kapıya doğru yaslandı. Hiçbir şey çözülmemişti. Ev hâlâ tehlike altındaydı.

Peki ya Clive! Clive kafeteryaya bakıp, kendini bekleyen birini göremeyince afallamış bir halde dönecekti...Hamala ismini söylememişti. Ama ev konusunda içi rahat olmadan bekleyemezdi onu. Tekrar arayıp, söylemeyi unuttuğu şeyleri söylemeli ve evde olan biteni iyice kontrol etmeliydi - mesela gazlı sobayı, mikroptan arındırılmış şişeleri, on dört yaşında küçük bir çocuğun aklına gelemeyecek tüm önemli ayrıntıları. Ama kocası Pascal, o da oradaydı. Gezinme ve yeni yerler keşfetme uğraşları dışında eve de uğruyordu hani. Nina boş yere mi inatçı davranıyordu sanki? Bir annenin de tatile ihtiyacı var doğal olarak. Bir tatile! On yıl boyunca hiç tatile çıkmadan idare edebilmişti. Şehit düşene kadar da böyle tatilsiz devam edebilirdi aslında!

Telefon kulübesini terk etti ve kafeteryaya doğru sürükledi kendini, yeni bir kahve aldı ve başka bir masaya oturdu, bekledi. Sürekli kapıya bakıyordu elinde olmadan. Neden

bakmasın ki? Ama niçin? Çok fazla zaman harcamıştı. Çok uzun yıllar. Aynı Hintli kadın gibi.

Evet kadın oradaydı! Evet kesin O! Kadın kibar bir edayla ona doğru geliyordu. Nina kalkar gibi oldu ama kadın hemen yanına oturdu ve bir kez daha içini çekti.

“Oğlunuzu bekliyorsunuz hâlâ?” diye yavaşça sordu.

“Evet!”

“Kesin bir sonraki trenle mi geliyor?”

“Bir buçukta!” Kadın yüzünü buruşturdu.

“Manchester'da çalışıyor mu?”

“Oğlum mu?” Sesi neşelendi. “Evet alışıyor. Çok sık beni ziyarete gelir.”

“İyi bir evlat yani.”

“Hayır, iyi değildir.”

“Aaa! Ama sık sık sizi ziyaret edecek kadar iyi. Birçok evlat annesi ve babasına aldırış etmeden yaşıyor. Onların açlıktan ölmelerini bile umursamadan. Ama oğlunuz sizin için kaygılanıyor olmalı.”

“O iyi bir evlat değildir” diye tekrarladı kadın.

Bu sabırlı tavırlar eski Hint kültürünün yorgunluğunu mu temsil ediyordu? Kadın çok yavaş hareket ediyordu, sanki enerjisini beklemekle geçireceğı diğerk saatlere de saklamak istiyormuş gibi, tek bir kelime bile şikayet etmeden. Belki ölünce, oğlu onu mümkün olduğunca ucuz bir fiyata gömebilirdi.

Kadın devam etti: “Babası iyi bir adamdı.”

“Sadece bir oğlunuz mu var?”

“Hayır, iki oğlum ve bir kızım var.”

“Benim de iki oğlum ve iki kızım var.” dedi Nina.

“Küçükler mi?”

“Onlar...şey küçük sayılırlar.”

“Şimdi kim onlarla ilgileniyor.”

“Eee...komşularım. Komşularım bir haftalığına onlarla ilgilenecek.”

“Demek çok yardımsever komşularınız var” diye yorumladı kadın.

“Evet çok iyi insanlardır. Dublin'deler.”

“Dublin mi?” diye şaşırdı kadın, sanki Nina, Bangladeş gibi çok fakir bir ülke ismi söylemiş gibi tepki verdi. “Dublin'de yaşam çok zor olsa gerek. Orada çok zorluk çekiyorsunuzdur herhalde.”

“Evet. Londra'nın neresinde yaşıyorsunuz?” Evet artık Hintli kadın her şeyi öğrenmişti. Nina'nın çocuklarını o tehlikeli şehirde, savaşın ortasında bırakıp gittiğini biliyordu şimdi. Hemen peşinden ekledi: “Londra'yı çok iyi bilirim. Ben de önceden burada yaşırdım.” Nina adeta nefes alamıyordu artık. Çocuklarını yalnız bıraktığını düşündükçe sanki boğazı düğümlenir gibi oluyordu.

“Chalk Farm'da yaşıyorum.”

“Ooo, çok güzel, orası çok şirin bir yerdir” küçük bir hıçkırık ani bir sancı gibi düşüverdi içine.

“Hayır hiç güzel bir yer değil.”

“Olabilir. Sanırım Chalk Farm'ın oldukça gürültülü olan yerleri de var. İyi veya kötü olması herhalde sizin hangi tarafında oturduğunuza da bağlı.”

“Metronun yakınlarında oturuyorum.”

“Evet, metronun olduğu taraf gerçekten pek iyi değil. Çok gürültülüdür herhalde.”

Kadın Nina'nın içinde büyüyen ıstıraptan ve suçluluk duygusundan habersizdi.

“Neyse,” diye devam etti dalgınca “Oğlunuz geldiğinde sizinle orada kalır herhalde.”

“Evet öyle.”

Nina'nın sorusunda aşağılama yoktu, evet biraz alay vardı ama küstahlık hayır...

Bir an için kendisiyle ilgili tüm gerçeği kadına anlatma ihtimalini düşündü. Ne olurdu acaba? Evli olduğu herifin her gün kendini dövdüğünü, onu haftalarca parasız bırakıp giderek başka kadınlarla gezip tozduğunu söyleseydi? Acaba sadece omzunu silkip “Bütün bunlara engel olmak senin elindeydi, sen neden olmuşsun tüm bu olanlara!” mı derdi? Yoksa halinden anlayıp tavsiyeler mi verirdi ona? Nina boşvermişti. Derdini söylese de söylemese de bir sonuç alamayacağını anlayıp gitmek için ayağa kalktı.

“Ben gidiyorum!” diye bağırdı sert bir ifadeyle. “Bir arkadaşımı bulacağım, beni seven biri.”

Kadın alaycı bir ses tonuyla güldü: “Bulamazsın!” dedi.

Öfkeden köpürmüş bir halde masadan fırladı. Bir insan sürüsü çığ gibi üstüne geliyordu sanki. Kapıya takıldı, ayağı dolaştı, itilip kakıldı, gevşemeye çalıştı, hızı azalmıştı...ortalıkta dolanmaya devam etti yine de, etrafındakilere bir kar tanesi gibi çarpıyor, sendeliyordu. Bir banka serilip uzanmak, Liverpool'a gidecek tren gelene kadar gözleri kapalı beklemek için can atıyordu. Böylece rol yapabiliirdi. Sanki hiç oraya gelmemiş gibi davranabiliirdi. Kalbinde hiçbir ümit yokmuş gibi gözükabiliirdi.

Ama yolunu kaybetmişti. Eversholt Caddesi'ne kadar uzanan kasvetli ve kapalı olan son perona sapmıştı yanlışlıkla. Eğer Clive'e önceden bir not yazıp geleceğini söyleseydi, suçluluk duygusunun itirazları onu şimdiki gibi engellemezdi. Clive'le beraber değişik şeyler yapma planları kurar-

lardı hep. Peki ne olmuştu şimdi planlarına! Pascal'la evlendikten sonra içindeki tüm güzellikler rengini kaybetmişti, içindeki müzik susmuştu artık. Ama bir zamanlar ne güzel şarkılar çalardı orada.

Ellerinde büyük süpürgeler ve faraşlar olan, Kızılderili kökenli bir grup kadının trene hücum edercesine girmeye çalıştıklarını gördü. Sanki aralarında gizli bir şeyler dönüyormuş gibi birbirlerine bağıryorlardı. Eğer durumunu bilseydi onlar da alay ederdi Nina'yla. Trene binmek için onlara doğru yaklaştığında arasından birinin “Benim, hayır benim.” dediğini işitti.

Trenin kapısı hâlâ kapalıydı. Kapının arkasında bir adamın ne olduğu anlaşılmayan bir resmi vardı. Evet artık isteklerini tekrar yönlendirme zamanı gelmişti. Dikine duran bavulunun üzerine oturdu, geçmiş son bir yüzyılı canlandırdı gözünde. Polislerle çevrili bir arazide sabanla çift süren o adamın büyük elleri geldi gözünün önüne, parmakları çatlamış o büyük elleri...Wyc nchrinin taşmasını seyreden, kemikleri fırlamış üçgen yüzünü, bindiği büyük atın poposuna vurduğu uzun kolunu görüyordu. Sonra o adamın oğlunu gördü, sonra onun oğlunun oğlunu... Taşradayken öfkesinden İngiltere'nin marşına sırtını çeviren, sanayinin gözbebeği olan şehirlerin kirliliğinden birtakım karışık bilgiler kapıp getiren adam geldi gözlerinin önüne. O adam bu adamdı. Kapının arkasında resmi olan adam. İngiltere'yi endüstrinin yatağı haline getirmek için tüm enerjilerini ortaya koymuş gözüpek adamların atasıydı O. Peki bugünün nesiydi? Nina'nın nesiydi?

Trenin tavanındaki kubbe şeklindeki camdan içeriye ışık sızıyordu. Med-cezir gibi gidip gelen duyguları bitirmişti onu, altı delik bir kovanın gittikçe su kaybetmesi gibi...Nina bu yere

yolculuk etme nedenlerini düşünmeyi kendine o kadar katı bir kararla yasaklamıştı ki, artık hiçbir şey düşünemiyordu. Zihninin her bir düşünce sonrası dönüp dolaşıp yine Londra ziyaretine geleceğini biliyordu. Dirseklerini dizinin üstüne koymuş, hiçbir şeyle ilgilenmeden oturuyordu. İplikleri çıkana kadar ceketinin yakasını ısıırıyordu. Bazen tren geliş ve gidişlerinde toplu bir heyecan oluyordu. Bir ara bir yük vagonu yavaş yavaş yılan gibi kıvrılınca başlayan gürültü ve sarsıntı tüm bedenini titretmişti. İnsanlar birbirini uyarıyordu. Nina trenden inmeye çalışanları engelliyordu farkında olmadan.

“Affedersiniz!”

Bu kaza, sonrası daha da uzayan, bitmek bilmeyen yolculuğu sırasında kendine çevrilmiş son sinsî silahtı.

Peronun uzaktan görünüşü, Clive'in ofisi, ve kopan yük treni geride kalmıştı. Nina dönüp bakmadı bile.

“Annecim!” Charlotte arka odadan koşarak geldi. “Niçin bu kadar erken döndün? Babamı gördün mü? Ne dedi? Ona fotoğrafımı gösterdin mi?” Çocuk bir kitabın hızla çevrilen sayfaları gibi peşpeşe sıralamıştı sorularını. Sesi Nina'nın kulağına çok uzaktan geliyor gibiydi adeta. Sanki Nina nefes alamadan ya da sessizliğin mührünü kıramadan su altında duruyor gibiydi. Dışarıda yağmur yağıyordu, yerine tam oturmamış pencere çerçevesinden sızan saydam su damlaları duvarlardan aşağıya doğru akıyordu. En küçük oğlu odanın ortasında yere oturmuş, bir eliyle lastikli donunu, diğer eliyle de battaniyenin bir köşesini tutuyordu.

“Ama annecim!”

Nina bebeğini kucağına aldı ve ıslanmış burnunu bebeğinin boynuna doğru bastırdı. Dudağının altındaki küçük

beden bir kauçuk yumuşaklığındaydı.

Konuşmuyordu, tutmaya çalıştığı sözler dilinin ucuna kadar geldi, sonunda tutamadı onları, bir su gibi dökülmesine izin verdi: “Pascal geldi mi hiç?”

“Hayır.”

“İyi.” Bebeğini tekrar yerine bıraktı ve lavaboya gidip, soğuk suda birikmiş bulaşıkları yıkamaya başladı.

GECELERİN ATLISI

I -Geceler

Ayak izlerini çamur birikintisinde bırakarak, evde uyuyan baba kızı rahatsız etmemek için ağır botlarını yavaş ve dikkatlice indirip kaldırarak adımlarını atıyordu. Ay, bahçe duvarları arkasında kalan evin duvarlarına mor bir görünüm veriyordu. Bu çamur birikintisinin ve ayak izlerinin ilerisinde kestane ağaçları bir sıra halinde uzanıyordu. Ağaçların yaprakları dökülmüştü ama eğim sayesinde toplanan bu sonbahar yaprakları, dökme bir kalıp gibi caddenin üstünü kaplamıştı. Patrick Gallagher eskimiş bisikletini meşeden bir kapısı olan arka bahçeye bırakmıştı. Hakiki meşeden bir kapıydı, Cathcartların güzel bahçesine çıkan kapı...

Bisikletini üzerinde boya fırçası izleri olan, üstündeki tozun neredeyse betonlaştığı bir duvara dayadı. Baba Cathcart ve kızı! Rahat bir uyku çekiyorlardı içeride! Patrick yarı kibar tarzıyla sallanarak yürüyordu, kafasını kurcalayan düşünceler başının üstünde dönen kuşlara benziyordu, yağmur öncesi toprağa hafifçe dokunarak uçan yaz kırlangıçları gibiydiler. Adımlarını sıklaştırdı ve çamur birikintisinden geçerek yaprak yığınlarıyla örtülmüş caddeye gitti. Yapraklar ve diğer ot birikintileri, yol kenarında duran

kestane ağaçlarının diplerine kadar yayılmıştı. Ay ışığında gölgelenen salaş vücudu çıplak ağaç dallarının yanından geçerken gözden kayboluyordu. Işıkla arasına giren o engeller çekildikçe tekrar ortaya çıkıyordu. Ayrıca gökyüzünün o doğal ışık kaynağı sayesinde, aşağıdaki kırlar gümüş bir tabak gibi parlıyordu, ta ki tepenin altındaki, karaçalı kümesiyle çevrilmiş eski bir pınarla birleşene kadar.

Damızlık kısıraklar aralarında dolaşıp tökezlemesinler diye, çalılık arazinin etrafı çitle çevrilmişti. Böylece hayvanlar arazinin taşlı zeminine düşüp bir yerlerini incitme tehlikesinden de korunmuştu. Artık ne tepenin aşağı kısımlarına, ne de gökyüzüne bakıyordu. Otlar arasından kendisine yol açıp geçerek, çitin ağır kapısına doğru ilerledi. Kapının arkasındaki ahırda atlar ve kısıraklar koyu renkli sırtlarını, ince başlarını, uzun ippek yelelerini eğmiş uyuyorlardı. Nice gecelerini ve günlerini geçirdiği manastırın arkasındaki gölde Şubat ayında oluşan dalgalar gibi titriyordu uzun ve ağır kuyrukları.

Fakat kapıdan içeri nasıl geçeceğini bilmiyordu, eğer kapısı kilitliyse nasıl içeri geçebileceğini düşündü. Sinsice hareket etmeliydi ve bir şekilde üstesinden gelmeliydi. Kapının kulpunda bir mandal vardı, ağaçların ve duvarın arasından sızan ay ışığı sayesinde rahatça seçilebiliyordu. Işık onu uyarmıştı: Eğer kapının üstüne çıkarsa, ışık nedeniyle hayal meyal belircek bedeni yüzünden, içeride uyuyan gözler ürpererek uyanabilirdi. Görünme ihtimalinin en az olduğu, ışığın gelmediği bir yerden kapının üstüne doğru çıktı, ağır vücudu görünmez bir karartı gibiydi, bakışları çelik mandal üzerine yoğunlaşmıştı. Acaba onu kaldırabilecek miydi? Üstünde başka bir sürgü daha var mıydı?

Sürgü, kilit, mandal gibi şeyleri çok görmüştü uzun süren masum hayatı boyunca. Dünyadan kopmuş beyni yüzünden bütün günahlarından arınmış bir hayat...Uzun bir süre koğuşundan dışarı hiç çıkmadan yaşamıştı. Fakat bir gün tepedeki bir değirmene kaçtı. Confey'deki değirmenin harabelerinden boşluğa doğru, tek bir söz bile söylemeden tüm öfkesini haykırmıştı. Bitmek bilmeyen bu haykırışları duyan rahibeler yanına gelip bir arabaya bindirmişlerdi onu. İster istemez çırpınan bacakları, arabanın ön koltuklarını sarsıyordu. Onu tekrar koğuşuna götürmemeleri için elleriyle bacaklarını sakınleştirmeye çalışıyordu. Rahibe “Tanrı onu seviyormuş.” dedi. Bacaklarındaki titreme yavaş yavaş durmuştu, manastırda kendisinden daha da kötü durumda olanlar vardı. Ellerini yüzüne kaldıramadığı için ancak bir başkasının yardımıyla yemek yiyenler, rahibeler peşinde koşturup onları kurulamaya çalışırken homurdananlar, bütün gün boyunca derenin suyunda yüzenler...Evet, titreyen ayaklarını kontrol edebilmeyi öğrenmişti, sakın bir üslupla konuşmayı, rahibeye hafifçe eğilip gülümsemeyi, yatakları düzeltirken neşeli tavırlarla ona yardım etmeyi öğrenmişti. Rahibe ne zaman odada çarşafı havalandırıp silkelese, o koşup çarşafı yakalar, zarfın içine mektup koyar gibi onu şiltenin altına sokardı. Sonraki yıllarda çocuklar bir yerlere gittiği halde o orada kalmıştı.

Çimenliği ve caddeyi çapalar, yabani ot ve çakıl taşlarıyla dolana kadar eski el arabasını bahçıvanın ardından sürerdi. Bahçıvan ona “Buranın her tarafını belleyeceksin!” diye görev verirdi. Bisiklete binince ve titremeleri durunca diğer insanlar gibi hissedirdi kendini. Rahibe onun için “En az en iyisi kadar iyi.” derdi. Onu kasabaya haber ulaştırması için gönderirlerdi.

Hogan'ın süpermarketinin önünde durduğunda kasada duran kızın yanına yaklaşıp gülümsemeye çalışırdı. “O masum bir centilmcn.” derdi kız onun için.

Rahibe ona her Perşembe öğleden sonra bisikletle gezintiyeye çıkmasını önermişti, her seferinde ona harçlık olarak küçük bir miktar para ve daha otuz yaşında bile olmamasına rağmen kelleşen başını kapatması için de eski bir şapka verirdi. Haftalar geçti ve her Perşembe yollarda pedal çevirip, Cathcart'ın at çiftliğinden çıkan genç kadını, Bayan Cathcart'ı, büyük atına binerken gördüğü anda takip etmeye başladı. Aralarında çok kısa bir mesafe bırakarak onu takip ederdi ve belki bir ara dönüp bakar ve selam verir ümidiyle sürekli hareketlerini gözlerdi.

Carthcartlar'ın evinin önündeki yolun kenarında uzanan büyük otlar, deli Patrick için iyi bir yatak olmuştu. Yazın orada aylak aylak uzanırdı, yuvarlak yüzü ve gül goncasına benzeyen ağzının kenarları toz parçasıyla örtülmüş bir halde saatlerce kalırdı orada. Bayan Cathcart geçer geçmez, aceleyle bisikletine sarılır, selesine oturduğu gibi peşinden gitmeye başlardı. Edindiği bu alışkanlık sayesinde her Perşembe içinde bir ferahlık hissederdi. Nedenini anlayamadığı bir şekilde bir zamanlar ruhunu terk etmiş olan ferahlıktı hissettiği. Farkında olmadığı bu neden aslında sadece küçük bedeninin artık büyük bir adam olmasıydı, rahibe de ona yatakları düzeltme yaşının geçtiğini söylemişti. Yaşına daha uygun bir iş, çimenlik araziyle ilgilenme görevi verilmişti ona. Ama ihtiyacı olduğu ferahlık duygusunu bulamıyordu orada, o çimenlik arazide.

Yazları kırmızı orman gülleri taçyapraklarını etrafa yayardı, Patrick çalılıkların arasından saatlerce onlara bakardı,

neredeyse gözleriyle yaprakları dallarından koparırdı. Aslında orada olmayan bir şeyler görürdü çiçeklerin içinde. Eksikliğini hissettiği şeyi görür gibi olurdu orada, ne olduğunu açıklayamadığı bir şey. Bir gün “aşk” kelimesi geldi ağzına, tam el arabasının saplarını yumuşak eleriyle kaldırdığı sırada, araba devrilip düşüverdi birdenbire. Nasıl bir kelimeydi ki o, ellerindeki tüm gücü alıvermişti aniden? Nasıl bir güçtü ki fırlatıp atıvermişti koskoca el arabasını? Sonra diz çöktü, dökülen yabani otları ve çakıl taşlarını toplamaya başladı, el arabasını tekrar düzeltti, o kelimeyi tekrar söyledi, harfler dilinden döküldükçe yuvarlak ağzından su sızıyordu. O kelimeyi söyledikçe tuhaf şeyler geliyordu başına sanki. Sakındı ondan. Bir daha söylemeyi yasakladı kendine. Ağırlaşmış el arabasını önüne aldı, giderken bir yandan da etrafı kolaçan ediyordu, acaba söylediklerini duyan olmuş muydu? Sırtında bir ağrı hissediyordu, sanki bir çocuk omurgasına bir tahta ile vurmuş gibi.

Ama artık hayatının o solgun dönemini unutmuştu, hâlâ ağaçların arkasına saklanmış duruyordu. Kapıyla arasındaki mesafe korkutuyordu onu, ama ata binme arzusunun ya da o genç bayanın yerine geçme isteğinin verdiği güç bacaklarını çözöverdi. Kararsız bir atlayışla ay ışığının şeridinden geçti, omzu kapıya dayalı bir halde, kapının arka tarafına düştü nihayet. Metal kilide asıldı ve aşağıya doğru çevirdi, kapı içeriye doğru açıldı.

Daha önceden Bayan Cathcart'ın bu kapıyı açmak için atından indiğini gördüğü halde ve yolun üstündeki kestane ağaçlarının arasında pusuda bekleyip burayı gözetlemesine rağmen bahçenin iç tarafını daha önce hiç görmemişti. Önceki gece uykusunun arasında bahçenin bu tarafına geçme fikriyle

uyanıvermişti. O geceden önce böyle bir şey yapmayı hiç düşünmemişti. Ona ani bir istek aşılarmıştı uykusunda. Büyük atı dışarı çıkardı, Şubatın cömert ay ışığının kendisine çok iyi rehberlik yapacağına inanıyor, baba ve kızın evde uykuda olduklarını tahmin ediyordu. Bütün planları şimdilik yerinde gitmişti. At ahırının kapısından içeri girebilmiş, karlı arnavut kaldırımlarını geçmiş, ahırın sınırlarını aşmış ve kendisine engel olmaya kalkan düşünceleri kafasından sıyrıp atabilmişti. Ama o anda, günlerdir içinde yatan o kasvet, her bir adımında zarar veren o aptallık ve el arabasını kaldırmak, yosunları toplamak, çakıl taşlarını dizmek için büyük çaba göstermesine sebep olan o güç tarafından yine yenildiğini düşündü. Öyle bir güç ki bu, bütün vücudunun dengesini bozmuştu. Halbuki Patrick'i iyi tanıyanlar, onun alışık olduğu faaliyetler dışında hareket etmeyeceğini, her zamanki davranışları dışına asla sapmayacağını düşünürdü. Ama şimdi o güç onu saptırtmayı başarmıştı.

Nedenini bilmiyordu ama bu karanlık ahırda onu harekete geçirme tercihi sanki artık ona ait değildi. Ne olduğunu bilmediği bir şey yaptırıyordu bütün bunları. Gündüz parlak kırmızı olan kapılar gecenin yasakladığı ışık yüzünden şimdi siyah görünüyordu. Ahırın kapısına döndü ve manastıra doğru baktı. Bayan Cathcart'ın her gün bindiği at ani bir önseziyle boynunu bir kemer gibi uzattı ve sırtını gerdi. Ama Patrick kapının yarısını açtıktan sonra atın yanına gidip kulaklarını okşayınca, hayvan yanına sanki bir dost yaklaşmış gibi hissetti -belki bir kısrak veya her sabah yedide onu beslemeye gelen çocuk- ve burun delikleri arasından hafifçe kişnedi. Patrick kapının arkasındaki çengelinde asılı olan başlığı da aldı - neredeyse unuttuyordu onu. Yanına

gittiğinde at nazik bir şekilde eğildi ve yanındaki çılgın ellerin kulakları arasından kaymasına izin verdi.

Atın ipkisi boynunun sıcaklığıyla heyecanlanan Patrick yanağını yelesi üzerinde dolaştırdı ve atı bahçeye doğru götürdü. Evet, o heybetli at yanındaydı, tek bir korku bile hissetmiyordu, vücudunda hiçbir yerde endişe dalgası taşııyordu artık, aralarında kötü bir şey yoktu, Patrick'in masumiyeti insan ve hayvan arasında zedelenemeyecek bir güven bağı kurmuştu.

Bahçeyi görebilecek bütün pencerelerden uzaklara, kırlara gitmesi gerektiğini biliyordu. Herhangi bir kaya parçası veya bir kütük ata binmesine yardımcı olabilirdi. Ve sonunda tepedeki kırlarda bir kütük bulabildi, büyük ceketinin durumu zorlaştırmasına rağmen atın sırtına tırmanabildi, kalçasına sıkıca tutundu. Bir elinde başlığı tutuyor, diğer eliyle de tutunmaya çalışıyordu ve bacaklarının arasında atın sıcaklığını hissediyordu. Kırları inerken, genç kadının yaptığı gibi topuklarıyla hayvanı okşadı ve sakinleştirdi. Şimdi zihni tamamıyla doluydu. Hayvan uzun adımlarla ilerlerken, burnundan ılık çalar gibi sesler geliyordu. Zayıf zekası düşmanı değildi artık, çünkü şimdi yenmişti onu.

Patrick şu an bildiklerini düşününce, önceden aslında hiçbir şey bilmiyormuş gibi hissetti. Yerden bu kadar yükseklikte olduğu halde son derece güvende hissedebileceğini, hep aynı noktada duran, dantel gibi bulutların arkasından kendini gösterebilen ay onları takip ettikçe oluşan gölgelerini ortaklaşa paylaşabileceklerini bilmiyordu daha önce. Ay onların üstünde gücünü ispatladığı sürece, buraya her gece gelişinde aynı şeyleri yaşayacağını biliyordu. Değişik bir duygu sayesinde bunun farkındaydı.

Ve de öyle yaptı. Tam altı gün boyunca aynı şeyleri yaptı. Onun gelmesini bekleyen at artık hemen başını kaldırıyor, ayakları arnavut kaldırımlarında sürünse bile kişniyordu. Hafif bir kişneme sesinin bile bahçede dalgalanma ihtimali Patrick'in içini endişeyle dolduruyordu. Tetikteki pencereler ışıklarını yakabilir ve ahıra girdiğini görebilirdi.

Ama her şey yedinci geceye kadar çok iyiydi. Bulutlar üstünü yorgan gibi örttüğü için ayın gittikçe yok olduğu gecede, Patrick her zamanki gibi kırları tırmandı, cesaretinin varlığına inanıyor, çılgınlığı onu korkudan uzak tutuyordu. Ama birdenbire bir şeyin farklı olduğunu hissetti, evet bir şey farklıydı. Önceki gece bir tıkırtı duymuş, attan hemen inip onu ahıra bırakmış, bir an önce bisikletine binmek için duvardan atlayıp zikzaklar çizerek tepeyi tırmanmıştı. Ama şimdi daha farklıydı. Karanlık içindeki büyük ev birdenbire yaşama dönmüştü. Aniden bütün pencerelerdeki ışıklar yandı, dondurucu havada silah sesine benzer bir şeyler patladı. Acı bir inlemeyle attan düştü, yüzünü kaldırdığında o korktuğu yüzleri gördü.

II- Duruşma

Jim Cathcart, kızı Deborah ile birlikte il mahkemesine geldi. Jim dikkatlice içeri girdi, kızının umutlu bakışlarını gördükçe artan öfkesini bastırmaya çalışıyordu. Diğerlerinden ayrı bir yere oturdu, paltosunun yüksek yakası, ince ve solgun yüzünü gizliyordu. Aynı şekilde babasına sinirlenmiş olan Deborah, kalabalığın içine bakıp arkadaşı Olivia Plunket'i aradı, sonunda mahkeme salonunun arkasından üçüncü sırada oturan, çenesini

kürkünün arasına sıkıştırmış bekleyen arkadaşını gördü.

Olivia oturmak için özellikle orayı seçmişti, dava biter bitmez yan kapıdan sessizce çıkabilirdi. Ahırda olan tuhaf olaylara meraklı bir şaşkınlık duyuyor, sıkılıyor, hatta olayın büyütülmeden kapatılmasını isteyen Bay Cathcart'a hak veriyordu. Kasabanın bir delisine (Patrick Gallagher'ın öyle olduğunu düşünüyordu) karşı cephe almak ona çok gereksiz, hatta iğrenç geliyordu. Ama Deborah'a çok sadıktı ve bu nedenle orda bulunması gerekiyordu.

Jim ne komşularını görmek, ne de onlar tarafından görülmek istiyordu. Meşhur ahır yerel gazetede alay konusu olacaktı. Davaların açık yargılama usulüyle bakılmasını onaylamıyordu. Ama diğerleri beklemekten sabırsızlanıyordu, sonunda rahibe Patrick'i sürükleyerek içeri sokmaya çalışınca hepsi pür dikkat kesildi. Rahibe onu kapıdan geçirmeye çalışırken çok zorluk çekiyordu. Onu yatıştırma çabası işe yaramayınca paniğe kapıldı. Çevresine bakındı, çaresiz gözleri yardım için yalvarıyordu ama kalabalık hiç kıpırdamadan sabit duruyor, kapı aralığında bekleyen alçak suçluyu, Gallagher'ı, seyrediyordu. Sonunda çavuş onu arkadan itti, Patrick neredeyse düşecekti ama zar zor toparladı kendini. Kızarmış dudaklarından korku ısıkları çıkıyordu. Pasaklı hali, korkmuş bakışları insanların tahminlerini boşa çıkarmıştı -halbuki korkunç, iri yarı ve güçlü bir serseri bekliyorlardı. Şişmiş yanaklarına gömülmüş gözleri adeta hiç gözükmiyordu, derisinin rengi korkudan kararmıştı. Deborah ve Olivia da döndü, rahibenin Patrick'i sandalyeye oturtmaya çalıştığını gördüler, kanlarındaki ürkütücü güç ona yakın oldukları için daha da arttı, birbirlerine bir şeyler fısıldadılar ve gülüştiler.

Hakim ortalarda görünmüyordu. Jim'in saati 11.45'i

gösteriyordu. Yerinde duramayan, sürekli kıpırdanan Deborah, çevresindekilerin etkilerini hissetmeye başlamıştı-babasının huzursuzluğu, Olivia'nın can sıkıntısı, kar-kış dinlemeden gelen insanların azalan merakı...Bütün bunları gözleyince, Gallagher'e cephe alma sebeplerini ilk defa sorgulamaya başladı. Neden açmıştı bu davayı? Babasına meydan okumak, kendi gücünü ispatlamak ve tüm dikkatleri üstüne çekmek için mi? Başka sebepler olduğuna inandırmaya çalışıyordu kendini. Aslında atları için kaygılanmıştı, her şeyin yolunda gitmesine çalışıyordu, çiftliğinin kalıcı bir şaheser olmasını istiyordu sadece. Parmaklarıyla kısa saçını taradı, önünden geçen birkaç avare suçluyu izledi. Ve tabii ki mahallenin avukatlarından Declan Piggott da geçenlerin arasındaydı -hiç eksik olmazdı ki-, o sırada da birkaç işle meşguldü. Peşinden iki genç gitti, iki bakımsız serseri, gasp suçuyla yargılanan ve serbest bırakılıp özgürlüğe kavuşmayı hayal eden iki suçlu. Avukat da bitkin görünüyordu. Kıyafeti bile bakımsız bir haldeydi, ceketinin tozları fırçalanmamıştı, inatçı bir kepek sürüsü yakasına yapışmıştı. Onlar da birer yer bulup çöktüler. En son gelen kişi saç boyalı, minyon, küçük ve parlak gözlü, yanakları buğday tenli, katı dünyanın içinde az olgunlaşmış bir kızdı. Yüksek plastik topukları yavaş yavaş dolanıp iki suçlu gencin arkasına oturana kadar takırdadı.

Olivia arkadaşının kendine güveninin farkındaydı ama endişelerinin hiç farkında değildi. Sahile demir atmış bir gemi gibi hissediyordu kendini, biran önce oradan gitmek, denize açılmak istiyordu. Önceki gece hakimle beraber içmişlerdi, sabah henüz güneş doğmadan, gökyüzü daha açık mavi bir görünümdeyken uyanmış, telaşla Deborah'a duruşmaya

katılmak için verdiği sözü hatırlamıştı. Rahat yatağından zar zor kalkmış, her ne kadar kontrol altına almaya çalıştıysa da karmaşıklıklarla dolu bir güne başlamıştı. Evet hayatı her açıdan çalkantılarla doluydu, içki ve orta yaşın getirdiği kilolar birer sorun olmuştu onun için. Ayağı kalktı, Deborah'a bir şeyler fısıldadı, sıralar arasında dikkatlice kendine yol açarak, tam sabrının taşıdığı anda bekleme odasına ulaştı. Çaresizlik içinde kendini daha da kötü yapacağını bildiği halde bir sigara yaktı. Üflediği sigara dumanı çavuşu öksürttü, o da beklemekten bunalmıştı, Olivia'nın yanında olması da keyfini yerine getirmemişti.

Araba sesini duyar duymaz Olivia yarısını içtiği şigarayı ayağıyla söndürdü, arkadaşına tekrar katılmak için mahkeme salonuna döndü.

Hakim McSharry evrak çantası ve birkaç kağıt destesiyle içeri girdi. Bir sandalın üstünde duran kurbağı gibi kürsüye oturdu, gözlükleri üzerinden oturan kalabalığa baktı. Uzağı göremediği için iki kaşı arasında derin bir kırışıklık oluşmuştu, geceki içkının etkisinden sabah da kurtulamadığı için kaşları iyice çatılmıştı. Uzun zamandır çalışma ortamında bulunması, kentin otellerinde yaptığı içkili toplantıları arttırmıştı. Kalabalığın arasında Olivia'yı farketti. Önceki gece o çok bilmiş kadının kendini içmek için nasıl kışkırttığını, karşılıklı oturup içmeleri sonrası nasıl çarpılmışa döndüklerini hatırladı. Beraber son derece eğlenmişlerdi. Birçok olumsuz yönlerine rağmen -büyük ölçüleri, itici yalnızlığı- Olivia'dan hoşlanıyordu. Neden hep iri kadınları kendine çekiyordu? İrlanda'nın her ilçesinde böyle hantal, itici ve sahipsiz kadınlar çıkıyordu. Kendi kendine sessizce güldü.

Rahibenin yanında büzülmüş bir halde oturan Patrick

Gallagher çevresinde olup bitenlere aldırmış etmeden kendi kabuğuna çekilmişti. Bir davadan diğerine koşturmaktan sesi sanki vızıldayarak çıkan avukatın söylediklerini bir ara anlamaya çalıştı ama başaramadı. Zihni bir şeye takılıp kalmıştı, takıldığı o dondurucu havada çınlayan ve hayatını sürekli dönen bir korku çemberine döndüren iki el silah sesi. Deli olmanın gizeminden, çevresinde olup bitenleri anlayamama güçsüzlüğünden kurtulmak için yalvarıyordu. Ne olurdu sanki normal insanlar gibi olsaydı da yaşadıklarına anlam verebilseydi, tüm bu olup bitenler bir sır olmaktan çıksaydı! Niçin genç kadın ateş etmişti ona? Korkudan etrafını göremeden yanlış yollara koşmuş, bir ot yığınının arasına düşmüştü. Genç kadının babası yanına samimi bir tavırla çöküp onu kaldırmak için elini uzatınca ve yaptığıının bir suç olmadığını mırıldandığında kendi soluğunun nasıl da toprak koktuğunu hatırladı. Zaten ortada bir suç mu vardı ki?

Ama Patrick sonradan rahibelerden öğrenmişti ki yaptıkları bir hataymış aslında, nedenini bilmiyordu ama öyleydi işte. Evet bir yanlış yapmıştı, olaylar bundan ibaretti. O büyük ata binmek, onunla arkadaş olmak, o nereye götürürse oraya gitmek, bütün bu yaptıkları sayesinde huzur duymak, rahatlamak, bütün bunların yanlış olduğunu öğrenmişti ve bu yüzden de cezalandırılabilirdi. Güçsüz bir zekası olmasından daha büyük bir ceza...Belki onu günlerce koğuşunda kapalı tutacaklar ya da manastırdaki keçi gibi onu kazığa bağlayacaklardı. O gece olanları hatırlamaya devam etti. Genç kadın nasıl da ona çok kötü şeyler söyleyip azarlamıştı, sonra da onu eve doğru sürüklemişlerdi, bekçi gelince genç kadın silahını parlak, yuvarlak masanın üzerine koymuştu, babası da onu oradan gizlice alıp yere bırakmıştı.

“Bayan Deborah Cathcart!”

Deborah ayağa kalktı, hiddetli yüzü bir an için hakimde ani bir ürperti yaratmıştı, çok ateşli ve zalim görünüyordu.

Mahkeme salonunun diğer tarafında oturan Garda Flynn adlı bekçi de ayağa kalktı. 25 Şubat günü, gece yarısı saat ikide Cathcartlar'ın evine genç bayan tarafından bizzat çağrıldığını söyledi. Bulunduğu yerden sanığı görebildiğini ekledi.

“Evet, peki ne oldu?” diye sordu hakim.

Garda Flynn devam etti: “Bayan Cathcart sanığın tepedeki kırlarda atını sürdüğünü, atını o gece ve önceki gece izinsiz kullandığı için sanığa dava açacağını söyledi.”

Hakim Deborah'a döndü ve sordu: “Peki hiç eksik bir şey var mıydı ahırda veya atınız üzerinde?”

“Hayır” dedi Deborah. Gerçek şuydu ki atı çok değerliydi ve ona zarar gelmesinden korkuyordu.

“Bir tay mı o?” diye sordu hakim, Cathcartlar'ın şehrin en meşhur hayvan çiftliklerinden birine sahip olduğunu biliyordu.

“O bir at, kısrak değil!” dedi Deborah dokunaklı bir ses tonuyla. Oturanlar arasında küçük bir gülüşme oldu ve hakim sinirli bir ifadeyle susturdu kalabalığı.

Deborah konuşmasına devam etti. Söz konusu geceden önce atını “çok kötü bir durumda”, halatını koparmış bir vaziyette toprak üzerinde dolaşırken bulunduğunu söyledi.

Hakim “çok kötü bir durum”la neyi kastettiğini sordu.

“Vücudu çamur içindeydi” diye cevap verdi. “Bütün gece dışarıda dolaşmaktan soğuk alabilirdi. Üstelik hayvancağız hayli yorulmuştu ve bu onun gelecekte çok tedirgin davranmasına neden olabilirdi.”

“Peki atın davranışları sinirli miydi” diye sordu hakim.

“İlginç ama hayır.”

“Sanık savunma hakkını kullanmak istiyor mu?”

Rahibe ayağa kalktı ve Patrick'in buna tahammül edemeyeceğini söyledi. Onun nasıl bir karakteri olduğunu kendisi anlatabilirdi. Patrick'in manastırda çalıştığını, yavaş hareket etmesine rağmen istekli ve sadık bir insan olduğunu söyledi.

“Onun karakterinden bahsetmiyorum!” diye öfkeli bir sesle bağırdı hakim.

Herkesi şaşırtarak Patrick öne doğru çıktı.

“Bu o! Silahlı genç kadın. Bana ateş etmek istedi o.”

Salonda bir deniz kabarmasının çakıllı deniz kıyısını sürüklemesi gibi fısıldanmalar duyuluyordu. Hakim kürsüsüne vurdu.

Gcceden kalma baş ağrısının tekrar geldiğini hissetti, dava bitiminde bir karara varmak ve yargılamak uzun ve sabır isteyen bir yoldu. Ah o baş ağrısı yok mu! Otelin odasında yataarken de uyandıran o değil miydi zaten!

“Ben neredeyim?” diye sormak istedi. “İyi ve kötüyü seçmek için mi buradayım? Ben yaşlı bir aptalım. Belli bir fikir çerçevesinin dışına hiç çıkamadım ben, rüyamda bile. Sadece o keyif veren baş dönmelerinin gelmesini ve beni benden alıp götürmesini bekliyorum. Sonra o dar odalardan birinde yatıp uzanacağım, kahvaltı masası yanımda hazır bekliyor olacak. Yumurta soğuyacak, poğaçaya sertleşecek, kuruyan kızarmış ekmek, ılımış çay ve yumuşamış mısır gevreği suskun şahitlerim olacak. Yarı uyanık duş yaparken boğulacağım. Sütün üstünde toz birikecek.”

: “Bütün bu suçlamaları kabul ediyor musun?” diye Patrick'e sordu.

Tükürük salgılamaktan Patrick'in ağzı şişmişti.

“25 Şubat gecesi Bay ve Bayan Cathcart'ın çiftlik kapısını

kırıp gizlice içeri girdiniz ve ...” bu sırada önündeki notlara baktı “önceki altı gece boyunca Bayan Cathcart'ın atını ahırdan alıp tepeye tırmandınız, kırlarda dolaştınız. Niçin bütün bunları yapmak için özellikle geceleri seçtiniz?” Hakim sözünü toparlamaya çalıştı. Son sorduğu soru çok gereksizdi.

“Çünkü o gecelerde ay belirgindi.” Patrick'in sesi birdenbire çınlamıştı.

“Ama seni bulduğum gece...” Hakim Deborah'ın sözünü kesti:

“Şahsa hitap etmeyin!”

“Hakim bey, onu bulduğum gece hava bulutluydu. Ay yoktu.”

“Ama gökyüzündeydi” diye mırıldandı Patrick.

Hakim hislerini kaybetmişti. Zihninde akıp giden ahlak kavramları uçup gitmişti. Şu zavallı, zihin özürlü adamcağızın yargılanmasına izin vermemeliydi. Gallagher ondan daha iyi değil miydi? Mırıldanmaları mahkeme salonunun derinliklerinden geliyormuş gibi yankılanıyordu sanki. Ay için söyledikleri... “Bulutların arkasında, her zamanki yerinde.” Peşin hükümler vermeyen bu adam hiç beklenmedik bir şekilde ona sempatik gelmeye başlamıştı ve Gallagher devam etti : “Eğer bana izin verseydi ben de onun gibi davranabilirdim. O silahlı kız gibi...At ve ben arkadaşık. Çok iyi arkadaşık.”

“Evet, evet” diye mırıldandı hakim ve devam etti : “Peki bu gezintilerin amacı nedir?”

“Büyük atı sürmek istedim.”

Büyük atı sürmek istemişti! Niye daha fazla üstüne gidiliyordu ki bu olayın? Mutluluk. Neydi o kelime? Yıllardır bu kelimenin anlamını hiç düşünmemişti. Bakışlarını hâlâ

anlaşılmaz bir şeyler mırıldanan Patrick üzerinde yoğunlaştırdı. Hayır. Anlaşılabilirdi. Söylediklerini kavramak gayet kolaydı. Ama niçin diğerlerini anlaması için Gallagher'i zorluyorlardı ki? Ne gerek vardı sanki? Sonunda hakim sinirlenmişti. Birdenbire gürledi: “Bayan Cathcart, sanığı kırlarda at sürerken gören başka tanığınız var mı?”

“Attan düştüğünde babam da görmüştü onu.”

Jim Cathcart başını kaldırdı. O zamana kadar kimsenin yüzüne bakmamıştı. Çelişkili duygularının kalbinde keder tohumları ekmesine izin vermişti. Beklediği zaman süresince zihni geçmişe dönmüştü. Karısının ölümü, hastaneye yatırılması, eve dönmek için yalvarmaları, bir gün iyileşir umuduyla onun yalvarışlarına izin vermemesi...Çiftliğini kurmak için karısından aldığı paralar...Deborah doğduğunda yaşadıkları neşeli saatler, bebeklerini o kadar çok öpüyorlardı ki dudakları üzerinde o taze canlılığı ve yumuşaklığı hâlâ hissedebiliyordu. Karısının öldüğünü duyduğunda tüm bedeni öyle sarsılmıştı ki bütün hisleri zihnini terkedip gitti adeta. Damızlık kısraklar arasında dalgın bir halde dolaşırdı hep. Kızıyla ilgilenmesi için bir kadın tutmuştu. Çok para biriktirmiş ve çiftliği iyice genişletmişti. Attan iyi anlama yeteneğini babasından alan kızı yeterince büyüyünce, bu görevi o devralmıştı.”

“Bu yüzden Deborah silah taşıyordu ve akıl hastası adamı tekmelemişti...” Birbirinin düşüncelerinden habersiz, Jim'in zihni de hakiminkiyle aynı iç çözümlemeleriyle meşguldü. Hakim ona Gallagher'in serbest bırakılmasının onlar için tehlikeli olup olmayacağını sorduğunda kısaca: “Hayır” dedi.

Hakim eğildi ve Rahibe Mary Agnes'e dönüp Patrick'e cezasını onun vermesini, bundan sonra akşamları manastırdan dışarı çıkmaması için dikkatli olmasını söyledi.

“Tabi efendim.”

Hakim McSharry baş ağrısının nasıl gelip geçtiğini anlayamamıştı. Küçük bir kan pıhtısı canlandırdı gözünde, beyin hücrelerini besleyen milyonlarca kan damarlarından birini tıkayan, küçük bir pıhtı...

Aslında O Gallagher'i canlandırmak istiyordu zihninde, hayatının tüm dönemeçlerini aşacak kararları tek başına verebilen, normal bir insan yeteneklerini aşılacak istiyordu ona. Hiç ihtiyarlamamış yüzüne normal bir insanda olan duyguları işlemek, böylece hissettiklerini onlara ifade edebilmesini sağlamak ve toplumun ona yakıştırdığı akıl hastası kimliğini yıkmak için can atıyordu. Keşke elinden gelse de gerçekleştirebilseydi bu dileklerini. Jim Cathcart, davranışıyla onu hayrete düşürmüştü, birdenbire tekrar sinirlendi. Jim'in yüzünü bir anda canlandıran ve dava kapandığında tekrar kaybolan o sezgi çok şaşırtmıştı onu. Bütün bu can sıkıcı yıllardan sonra dağılan akıl sağlığı yüzünden artık deliriyor muydu yoksa?

Aniden bu zavallı, zekasının ancak yarısını kullanabilen deliye hikayesini anlatma ihtiyacı duydu. Herkesin bir hikayesi vardır mutlaka. Hakim kendi hayat hikayesini düşündü -hiçbir arzusunu gerçekleştiremeden tükettiği altmış yılı. Acaba Gallagher'in toplumdan üstü kapalı bir halde dışlanmış hayatının sadece yedi günü, insanlarla içice yaşadığı kendi hayatının toplamına kıyasla daha mı iyi, yoksa daha mı kötüydü? O sabah, çeşitli dereceden suçlu beş kişiyi göz hapsinde tutma koşuluyla salmıştı. Sokaklarda aylak aylak dolaşan serserilerle ilgili yaptığı konuşmaları, onlara acımasızca savurduğu eleştirileri, böylece kendi iffetini nasıl da lekelemeden koruduğunu hatırladı. Ne çeşit yaşlı bir bunaktı kendisi? Bayan Cathcart'a çaktırmadan bir bakış attı, iyi

gelişmiş vücutundan yansıyan sağlık parıltıları ürpertmişti onu. Gallagher'in yerinde olsaydı, gecenin bir yarısı hırçın bir ata binip hayatını tehlikeye atacağına, at yerine güzel sahibine atlardı. Hakim McSharry kıs kıs güldü. Oturanlar da kilisede kaçamakça gülen çocuklar gibi kikirdedi. Hakim kararı açıkladı:

“Göz hapsinde tutulma koşuluyla serbest!”

Jim Cathcart rahat bir oh çekti içinden. Geçmek bilmeyen sabahın etkisiyle gerginleşen kalabalık, parmakları üzerinde uçarak çıkış kapısına doğru fırladı. Jim kalkmadan önce herkesin tamamıyla dışarı çıkmasını bekledi. Kimseyle konuşmak istemiyordu, belki bir daha hiçbir zaman... Hayatının sakince akıp gitmesini istiyordu, o kadar. Kızıyla arasında hiç kapatılamayacak bir uçurum vardı, bu gerçeği bildiği halde gizliden gizliye kızının güzelliğiyle övünebilirdi. Onun becerikliliğine, birçok yeteneğine hayran olabilirdi ama ona asla dokunamazdı bile. Bir gün artık onu öpmeyi bırakmıştı. Tanımadığı başka erkekler okşuyordu onu. Bazı uzun gecelerde kapıların açılıp kapandığını duyuyordu, hepsi bu kadar. Yorulmuştu, kızgın güneş ışığına çıktı. O da şimdi farkına varmıştı ki insan koşulları ölçüsünde bir takım amaçlar belirleyebiliyordu kendine. Artık onun ne amacı ne de hayali vardı. Yanlarından geçerken Patrick Gallagher ve rahibenin hâlâ dinlenme salonunda olduğunu gördü. Onlara bakmadı. Yanında arkadaşı Olivia Plunket olan ve kazanamamanın öfkesiyle köpüren kızına da bakmadı. Doğrudan evine gitti.

Rahibe Patrick'i yerinden oynatmaya çalışıyordu. Nasıl mahkeme salonuna girmemek için direndiyse, bu sefer de çıkmamak için zorluk çıkarıyordu. Şapkasını başına sıkıca

geçirmişti, yara-bere dolu yanakları ve korkmuş gözleri şapkasının gölgesinde gizlenmişti.

“Özgürsün!” dedi rahibe. Patrick'in neler olup bittiğini anlamadığını düşünerek, olayların sonucunu bu kelimeyle özetlemişti ona. Davadan önce kimse onun kafasından geçenleri bilmiyordu. Kimse ilgilenmemişti onunla. Anormal davranışlarının beyin zedelenmesi veya kalıtsal bir hastalık sonucu olduğunu varsayıyorlardı. Yıllarca bir değirmenin eski bir barakasında yaşamıştı, yatağını oradaki boş odalardan birine yapmıştı. Bu vahşi hayvan ininde yaşadığını bildikleri için çevre sakinleri mümkün olduğunca kaçmıştı ondan. Halbuki zaman geçtikçe kasaba halkı onu bu şekilde dışladıkları için vicdan azabı çekmişti, özellikle onu içerde hapsedmeyi kararlaştırmış rahibeler...Bir gün onun belli başlı yeteneklerden yoksun olmadığını fark ettiler, yıllardır hiç yardım almadan yaşamamış mıydı? Ona hizmetçilere yakışır görevler vermişlerdi, eski barakayı içinde yatılabilecek bir kulübeye çevirmişti, yavaş ve pasaklı olmasına rağmen, manastırda hiç sorun çıkarmadan yaşıyor, orada bir bakıma çalışarak masraflarını ödüyordu. Küçük çocukları korkutan, cüzdanı dolu vatandaşların gördüklerinde yüzlerini çevirdikleri yarı-deli gerizekalı imajı zamanla unutulmuştu. Rahibe Agnes geceleri ona nasıl gözkulak olacaklarını bilmiyordu. Onun zararsız olduğunu biliyordu ama Patrick bir yolunu bulup sorun çıkarmıştı, böyle iki arada bir derede kalması yormuştu onu.

Rahibe onu dışarıya, buz gibi soğuk havaya zar zor sürükleyebilmişti, kuzeydoğudan esen rüzgar kıyafetini uçuruyordu. Patrick de soğuktan donmuş görünüyordu. “Haydi buraya gel!” diye yalvardı, Patrick uyuşukluğundan sıyrılıp, arkasından gelinceye kadar manastır yoluna doğru

sırtından itekledi onu. Manastır kasabadan yaklaşık üç kilometre uzaklıktaydı, adeta düz bir çizgi gibi yanyana gidiyorlardı, bazen de rahibe öne geçiyordu. Eğer bir kamyon yanlarından geçecek olsa, yolun kenarına doğru geçiyorlardı, bu sırada Patrick'in ayakları telaştan birbirine dolanıyordu. Nihayet sonunda manastırın giriş kapılarına ulaştılar.

Manastır şizofrenik bir mimari anlayışla tasarlanmış gibi görünüyordu. Estetiğin tek bir izi bile bulunmayan bina, yolun sağına doğru uzanıyordu. Patrick bu beton yığınını görünce tekrar durdu. İçinde şiddetli bir arzu doğdu, o gece birdenbire uyanmasına ve Cathcart'ın çiftliğine gitmesine neden olan aynı arzuydu bu. Kırlara tırmanıp ata bindiğinde kanında hissettiği kırıncalanmanın aynısını duyuyordu.

Rahibe onu çekmeye çalıştı ama Patrick kendini geri çekti. Patrick'in korkuları rahibenin içine geçmeye başladı. Rahibe telaşla onu orada bıraktı, yolun yukarısına doğru koştu ve bağırarak yardım istedi.

Patrick orada hiç kıpırdamadan duruyordu, o son geceyi ve o arzusunun geldiği anı tekrar yaşıyordu. Nasıl da bir hareket bir diğerini enerjiye dönüştürüyordu ve o üst üste her gece o büyük atı sürmüştü! Nasıl da hayvanın arkasına vurarak hızlanmış, iki yana sarkan iri botlarının ağırlığıyla dengesini sağlamıştı. Ve hayvan nasıl da onun masumiyetine tepki vermişti, dolaşırken birkaç tutam otu donmuş topraktan koparmak için duruyordu arada sırada. Kilometreler boyunca duyulan tek ses hayvanın ayaklarından çıkan hışırtılardı. Ve sonra ayın nasıl da bulutun battaniyesinin altına indiğini, büyük evde yanan ışığın etkisiyle arkadaki ağaçların nasıl fevkalâde şekillere büründüğünü hatırladı. Çalılıklar kıpırdamış, gölgeler yıkılıp yeniden şekillenmişti, silahlar

ateşlenmiş ve o düşmüştü. Sonra koşmaya başlamış, arada sırada tökezlemişti.

Ve şimdi de koşuyordu. Herr Rosenstein'in çiftliğine giden yola geçtiğini fark etmeden koşuyordu...Büyük hendeğin önünde, Alman çiftlik sahibinin malını sınırlamak için kestiği, ekilmemiş küçük bir boş bir arazi vardı. Patrick hendeğin kenarlarından koştu. Bu sefer ateş açılmadan düşmesi gerektiğini biliyordu, uzaktan çılgınlık başlamıştı bile. Ama ayakları killi toprak tarafından engellenmişti. Dar ve derin bir dereyle karşılaştı. Kenarından geçerken, birdenbire nehrin hafif içine doğru kaymış bir toprak parçasına doğru adım attı. Ama aslında sadece toprak görünümlü bir tuzaktı o. Nehrin tuzağıydı. Suyu gömülüyordu. Hiçbir şey hissedemiyordu, bu kayıtsızlık tüm bedenini sardı, onu aşağıya çekti. Hiçbir kadın, hiçbir erkek onu oradan çekip sürükleyemezdi şimdi. Mart suyunun açık ağzına, gözlerine ve burun deliklerine dolmasına izin verdi, bir yandan da kısa bacakları hafifçe çırpındı. Şimdi Patrick, önceden de olduğu gibi, yok olmuş ve zamanın kilidine yakalanmış bir mahluktu.

Deborah Cathcart kahvaltının hazır olduğu mutfığa girdi. Tabağının yanında katlı duran yerel gazeteyi açtı. Olivia'yla beraber arabasına girerken çekilmiş mükemmel fotoğrafa bakıp gülümsedi. Onun orijinalini bulup çerçeveletse iyi olur diye düşündü.

Jim Cathcart içeri girdi. Ayağındaki terlikler haricinde, tüm iş kıyafeti üzerindeydi, damalı kumaştan gömleği ve havlu kumaştan dar pantolonu... "Her şeyi yazmışlardır herhalde!"

Jim sandalyesini çekti ve oturdu.

“Evet bütün olanları. Dinle. Anlaşılan kaçmaya çalışmış ama onu yakaladılar ve hastaneye kapattılar. Ne şans değil mi?”

Jim sosis ve yumurtalarını soydu. Kahvaltı tepsisine bir süre gözlerini ayırmadan baktı, sonra kabukları attı. “Affedersin!” diye ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Deborah abartılmış haberi üç kez okudu. Neredeyse bir sayfa tutmuştu haber. O ne kahkaha! Gecenin Atlısı'nın Davası Düştü. Olivia'ya öğlen beraber bir şeyler içmeleri için telefon açsa iyi olurdu. Dışarı çıkıp kısıraklara bakmadan önce hem kendi kahvaltısını hem de babasının yarım bıraktığı kahvaltıyı bitirdi.

KURUMUŞ KARA AĞAÇ

Jennifer yarı uykulu bir halde “Öf, şu sesler!” diye söylendi. Sanki bir kargaşa içinden ismi çağrılıyormuş gibi hissetti.

“Jennifer!”

Sesler hırıltılara dönüşmüştü. Sanki mahkumların demir parmaklıklara vurmaları gibi sinir bozucu bir gürültü vardı.

Gürültüden kaçmak için başını iyice yastığının altına soktu. Gözlerini yumdu ve sürekli esnedi. Suskun ve sakin yüzü ani esnemelerle sessizliğini bozuyordu.

Rüyalarının manasını, niçin, hangi sebeple onları gördüklerini doktoru ona çok iyi izah edebilirdi.

“Sevgili Jennifer, belli ki...” diye başlardı sözüne. Hep şefkatle bakardı ona.

Birdenbire doktorunu hatırlamıştı. Onunla beraber geçirdiği zamanlar ne kadar da huzur vericiydi onun için. O renkli saatler; pembe, mavi, safran sarısı.

Avustralyalı sinek kuşunun sahip olduğu tüm renkler.

Doktoru buraya Avustralya'dan, daha net söylemek gerekirse Melbourne'dan gelmişti. Sanki Sağlık Bakanlığı'nın başarısızlığından sorumlu olan Jennifer'miş gibi “Sizin tıp sisteminiz...” demeye bayılırdı.

Bir gün Jennifer ona “Beni iyileştir” demişti.

İşildayan güneş günün ilk misafiriydi, yanındaki masada

duran şişeleri çok hoş parlatıyordu. Güneşin yüz­süz­lüğü ve inatçılığı hayrete düşürmüştü onu. Halbuki kış mevsimindeydiler. Bu sorumsuz, mevsim kurallarına uymayan güneş onu sevindirmişti çünkü yaza bayılırdı. Yazları Paul'le beraber parmak uçlarını nehir suyunun yüzeyinde yavaşça gezdirirlerdi. Paul'ün beyaz ve ince bacaklarına kıyasla onunkiler oldukça tombuldu. Jennifer'ı çimenlerin üzerine fırlatır, üzerini yapraklı dallarla örterdi, Jennifer da yaprakların arasından ona bakardı.

Güneş odayı terketti, artık sabahın griliği sarmıştı ortalığı, evet kıştı artık. Ama yaz hayalleri, yaz anılarını düşünmek ona daha cazip geliyordu doğal olarak. Sonra Paul'le büyük evlerinin çatı katına giderlerdi, yazlık kıyafetlerin, modası geçmiş takım elbiselerin, resimli şapkaların asılı olduğu çamaşır ipinin altına otururlar, oranın sessizliğinden faydalanırlardı. Çamaşırhaneden yeni çıkmış gıcır gıcır bir masa örtüsü gibi yayılırdı sessizlik ikisinin arasına.

Jennifer kendisine artık yataktan kalkmasını söylüyordu, güçlü kaslarıyla çaprazlaşmış bacakları yeri gümletti. Yatağına oturdu, gözleri duvar kağıdına odaklanmış ve kafası yine türlü düşüncelere dalmıştı.

Önemli bir sorunu vardı!

Annesine “Sanırım artık diyet bitti” demişti. Doktoru hemen yanına gelip “O da ne demek, bir an önce tekrar başlayacaksın! Sakın aksini düşünme bile!” dedi. “Yoksa kötü olur” diye de iki kez tekrarladı.

Sonra da karşılıklı alay ederek güleştüler. Jennifer artık pes edip rejimi bırakmıştı veya çok nadiren yapıyordu. Hep öyle olmuyor muydu? Kabuğu hafif soyulmuş sosis kokusunu aldığı an hemen iradesine yenilirdi.

Doktor Spooner'le çok vakit geçirirdi, doktoru da bazen ona sorunlarını anlatırdı.

Bütün bu düşünceler sonrası, artık hiçbir şey düşünmeden boşluğa dalmaya başladı. Bazen saatlerce böyle kaldığı olurdu. Yüksek sesle hesap yapan muhasebeciler gibi ara sıra bazı anlaşılmaz sözler mırıldanır veya bağırırdı.

Jennifer'ın annesi Lily, daha farklı bir şekilde uyanmıştı. Üstündeki battaniye gece yere düşmüştü, soğuktan uyanmış ve onu yerden alıp tekrar üstüne örtmüştü. O an Jennifer'ın sesini duydu. Onun mırıltılarını ve yatağında bir o yana bir bu yana döndüğünde çıkardığı sesleri duyuyor, bir an önce tekrar uyuya-bilmek için can atıyordu. Ama artık hiç zamanı kalmamıştı. Yataktan kalkıp kapının kolunu tıkırdatması gerekiyordu. Günün başladığını belirten bu sinyal sesi kızını üstünü giyin-mesi için harekete geçirebilir diye umuyordu:

“İşe gitmeden önce onu uyanmış ve üstünü giyinmiş bir halde görebilmek!..”

Doktoru küçük kurallar belirlemişti onun için. Bir keresinde neredeyse kirpiklerinin kur yapan kırıltılarıyla “Bu sorunla beraber savaşağız!” demişti.

Tıkırtıyı duyan Jennifer kurallara, doktoru ve annesiyle beraber koydukları kurallara, uygun davrandı. Yeşil polo kazağını, kot pantolonunu, “futbol” çoraplarını, kovboy çizmelerini giydi ve bir an önce mutfaktaki gaz ocağının önüne geçip duruş biçimini almak için koridoru gümbürdeterek geçti.

Başlama düdüğünü bekleyen Amerikan futbolcuları gibi duruş biçimini aldı, omuzlar içerde, eller omuzlarda çaprazlanmış...Bir yandan da parmaklarıyla kazağının tüylerini yoluyordu. Her tarafı dolgun etle döşenmiş vücudu mutfığın her tarafını kaplıyordu. Mutfığın huzuru ocaktan çıkan ışıkla ve

Jennifer'ın kapladığı alanla bozulmuştu. Lily içeri girip kızını her zamanki gibi o halde dikilmiş bir vaziyette bulunca bütün sinirlerinin kabardığını hissetti. Evdeki bütün eşyaların, kızına hizmet etmek için eğilmiş beklediklerini, Jennifer'ın parmakları hariç tüm bedninin sabitleşmiş beklediğini gördü. Kriz geçirdiği günlerden birinde onu hastaneye yetiştirmeye çalışırken geçen konuşmaları hatırladı birden:

“Onu hemen kayıt masasına götürün!”

“Acil müdahaleye ihtiyacı var ama!”

Jennifer annesinin kızgınlığını görünce güldü, gülerken omuzları inip kalkıyordu. Annesinin hareketlerini takip etmek için başını onun yöneldiği yerlere çeviriyordu. Boş çaydanlığı almak için yanından geçişini, suyu çaydanlığın içine doldurmasını, sonra ocağa koymasını, sanki çabuk kaynaması için onu destekler gibi sürekli çaydanlığın sapını tutmasını seyretti.

Ana kız yanyana duruyorlardı.

Jennifer “Bir plan yaptım” dedi.

“Nedir o?”

“Bu sabah Paul ve Fiona'yı ziyaret edeceğim.”

“Demek o sesler...” Lily kızının sayıklamalarını onun yüzüne vurarak sıkıntısını daha da pekiştireceğini düşünerek, caktırmadan sözünü toparlamaya çalıştı: “Evet. Böyle güzel bir sabah için iyi bir fikir. Güzel. Senin için de iyi olur. Dışarı çıkıp hava alırsın hem.”

Ana kız daha yakın duruyorlardı, bir an için sessizlik oldu.

Ocağın gazı taşan suyla birden alevlendi

Jennifer kendi omzuna doladığı ellerinden birini indirip annesinin sabahlığı üzerinde gezdirdi.

“Sabahlığın hâlâ çok güzel anne”

İpek kumaştan, dirsek ve diz kısımları zedelenmiş

elbisesi kolunun gölgesi altında ışık oyunları sergiliyordu. Annesinin zihni ise şimdi çevresinde olanlar ve biraz önce kafasından geçirdikleri arasında gelgitler yaşıyordu:

“Kızımızın zihni son derece açık” demişti doktor. Sanki kime söylüyordu ki bunu?

Lily odasında giyinirken sabahlığının vücudundan kayıp ayaklarına düşmesine izin verdi. Anne mi? Hâlâ çok mu güzel? Çıplak ayak parmağıyla sabahlığının ortasına dokundu, kendi ağırlığı altında kayan kumaş sanki bir su hissi veriyordu. Yüzünde küçük çizgiler oluşmuştu. Gözleri iyi görmüyordu artık. Hayatı baktığı aynanın içinde durmuş ona bakıyordu. Kanıt? Neyin kanıtı? Çabucak geri döndü.

“Çaydanlıkta kaynaya kaynaya hiç su kalmamış. Neden mutfaktan çıktığında ilgilenmem için bari beni uyarmadın?” diye köpürdü Jennifer.

“Özür dilerim ama acelem vardı.”

“Bravo anne, sebebini çok güzel bir şekilde açıkladın doğrusu!”

“Açıkladım işte. Hem özür diledim ya, niçin hâlâ üstüme geliyorsun? Bu sabah tam üç saat dersim var zaten.”

Lily biraz dinlenmek için elini kaldırıp kızının omzuna koydu. Çok yorgundu. Kendini bekleyen dersler, bir sınıf dolusu sersem, sürekli somurtan öğrenciler ona her gün dehşet duygularından başka bir şey aşılamıyordu. Lily ocağın gazını söndürdüğünde Jennifer'ın soluma sesleri iyice netleşmişti. Kızının yüzüne beddualar etmeye başlamadan önce, mümkün olduğunca çabuk dışarı çıkmasını biliyordu.

Jennifer tam dört çeşit ilaç kullanıyordu. İlaçların vücut hatlarını bozmak gibi yan etkileri vardı. Ama yine de, Lily her sabah ona haplarını alıp almadığını sorardı.

“Umarım haplarını...”

Jennifer birden neşelenmişti. “Sanırı.”

Lily hafifçe gülümsedi. “Bu evet mi demek oluyor?”

“Eğer Doktor Spooner seni duysaydı ne derdi acaba?”

Jennifer'in ağzı gülmekten kulaklarına vardı. “Senin şu delikanlı öğrencilerin sen tahtaya formüller yazarken bacaklarını dikizlemiyor mu?”

“Yeter artık!”

Lily kızının kabalığının şu Avustralyalı psikolog yüzünden daha da şiddetlendiğini tahmin ediyordu.

Sırf kızının iyiliği için Dublin'den bu hiç de gelecek vaat etmeyen İngiliz kasabasına gelmişti. Taşınmalarının bir sebebi Jennifer'in en samimi çocukluk arkadaşları, Fiona ve ikizi Paul'ün onlardan birkaç yıl önce buraya taşınmasıydı. İki aile neredeyse hiç ayrılmadan hep beraberdi. Onlar şimdi kasabanın diğer tarafında, yaklaşık yarım kilometre ilerde, eski bir evde oturuyordu. Lily'nin bildiği kadarıyla Jennifer şu ana kadar hiç gidip de onları ziyaret etmemişti. Ama Lily nasıl bilebilirdi ki? Belki kızı ondan habersiz birkaç kez oraya gitmiş olabilirdi. İki kardeş daha önce iki kez onlara gelmiş ve Jennifer'ı dışarıya çıkması için ikna etmeye çalışmıştı.

Taşınmalarının en önemli sebebi ise Lily'nin buradaki hastanedeki doktorun ününü duymuş olması ve Jennifer için faydalı olabileceğini düşünmesiydi. Baş danışman, hem hormonlar konusunda, hem de psikiyatri alanında uzmandı, alanındaki en iyi doktor sayılırdı.

Teşhisi koymuştu: Bir delirme vakası, başka bir deyişle devedikenisiyle dolu bir tarlada otlama inadıyla dolu bir eşek gibi sürekli ceketinin yakasını, not defterini, tükenmez kalemni çiğneyen insanlarda olan durumun aynısı.

Doktor Lily'nin sabrı için büyük iltifatlar yapmıştı. Jennifer için “Şu sıralar üstesinden zor gelinebilecek bir aşamada” demişti. Sanki her yıl artan enflasyon gibi bir şeydi bu hastalık.

Lily yumurtasını lavaboya fırlattı. Herhalde doktorun yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Tabii ki kızının hastalığını yün bir atlet gibi emip yok edemezdi. Ya da onun babasını geri getiremezdi.

Evet annesini ve kızını aynı derecede endişelendiren Jennifer'ın gittikçe genişleyen vücut ölçüleriydi. Ama ikisi de bu konudan bahsetmezdi. Sanki vücudundaki lifler sertleştikçe yaratıcılığını ve yeniden üreme yeteneğini kaybediyordu.

Lily kızının bir zamanlar zarif olan hatlarını anlaşılmaz hale getiren, sarkmış yüzüne -genişlemiş bir burun ve şişmiş kırmızı yanaklar- baktığında sinirlenir ama onu ne tersleyebilir, ne de kinci sözlerle incitebilirdi.

Kendi kızını kınamak ne iğrenç, ne aşağılık bir şeydi.

Ama sonunda rol yapmayı öğrenmişlerdi. Veya Jennifer öğrenmişti. Lily bu konuda pek emin değildi. En azından Jennifer tedavisine başlamadan önce gelen sinir krizlerini kontrol altına almayı öğrenbilmişti.

Lily, Jennifer'ın henüz kırılmamış yumurtasının yanına cömert bir tavırla üç sterlin bıraktı.

“Tamam, bunlar belki yeter. Sen gitsene artık.”

“Evet çıkmalıyım...” diye düşündü Lily.

Jennifer annesinin ön kapıyı kapattığını duydu, artık bekleme zamanının geldiğini duyuran o sesi...Her sabah yanlarındaki evde oturan yaşlı kadın penceresini açıp bulaşık bezini silkelerdi. Bugün de her zamanki gibi aynı şeyi yaptı.

İlk önce karaciğer rengine benzerle dolu, buruşmuş elleri

görünürdü. Sonra tığ gibi ince, meraklı burnu. Ve en sonunda gri başındaki - kafa derisi boyunca uzanan - pembe bir dikiş izi, aşağı ve yukarı dairelerde veya karşısındaki fileli perdenin arkasında olan yeni bir şeyler var mı diye bakınan parlak ve yeşil gözleri...

Jennifer onun keskin bakışlarının çok zeki olduğunu düşünüyordu. Kendi kendine konuşur, daha şanslı olduğu günlerden bahsederdi, adeta önünde uzanan büyük boşlukla muhabbet ederdi. Şimdi yine bir şeyler mırıldanıyordu. Gökyüzüne ya da fileli perdenin arkasındaki gölgeye...

Yaşlı bunak.

“Ben dinliyorum.” diye gülümsedi Jennifer. “Seni dinleyen bir enayi olmam için bana izin ver.”

Bir süre kadının söylediklerini dinlemekten vazgeçti. Kadın bulaşık bezini bir bayrak gibi sallarken, Jennifer sadece dalmış gözlerle onu seyrediyordu, artık onunla alakasını kesmişti.

Çevresindekiler tarafından unutulmuş, yaşlı ve bunak bir kadın. Fotoğrafların arkasında ismi yazılı olan ama sadece uzaktan bir tanıdık olarak orada boy gösteren figüranlar gibi...

O sabah anne ve kızı için sabah saatleri yine gelip geçmişti. Jennifer için saatler direkleri dipten birbirine sıkıca bağlanmış bir çadır gibi sabit bir şekilde geçiyordu. Zamanını evde bomboş ve hareketsiz oturarak geçiriyordu.

Ya Lily? O ise her zamankinden daha bariz bir halde esneyen kırk öğrenci arasında telaşlı telaşlı debelenmişti. Öğle yemeği için eve dönerken trafik ışığına yakalanmış, bir an önce yeşilin yanması için sabırsızlanmıştı.

“Aman Tanrım, Jennifer neden bir kez olsun gezmek ya da başka bir şeyler yapmak için dışarı çıkmayı hiç düşün-

müyorsun?”

Ama görünüşe göre Jennifer bütün vaktini mutfakta geçirmişti. Masanın üstüne yayılmış duruyordu. Sabah kırılmamış yumurta onun ağırlığına dayanamamış ve küçük küçük parçalanmış duruyordu.

Jennifer'ın uyuduğunu umarak, ses çıkarmamak için ayaklarının ucuna basarak yürüdü. Ama Jennifer birdenbire ayağa kalktı, Lily sıçrayarak “Aman Tanrım!” dedi.

“Ne oldu ki şimdi? Ne bekliyordun? Biliyor musun sanırım aslında ben Paul'e değil de Doktor Spooner'e aşığım.”

Lily “Şu klasik psikologuna aşık olma durumlarından biri” dedi ve buzluktan biraz donmuş et almak için uzandı.

“Tabii ki o da aslında her zamanki budalalardan biri. Sence benim kuş beyinlilere aşık olma gibi bir takıntım mı var?”

Paul? Paul ve Jennifer av köpekleri gibi caddede yarışırđı.

Fiona? Fiona ve Jennifer kendi aralarında yaptıkları şakalara gülüşürler, kirli parmaklarını emerlerdi.

Ve şimdi Fiona elma yanaklı oğlu Clive'in ipek saçlarını örüyor.

Lily çelik bir bıçakla soğuk eti dört parçaya böldü. “Paul için doğrusu kuş beyinli diyemem.”

“İyi bir gözlem değil” dedi Jennifer. “Onun hayatını Fiona yönlendiriyor. Şunu yap, bunu yapma...Ve onun arkadaşı olduğumu düşündüğü halde Paul'ün yanına yaklaşmama bile izin vermiyor. Clive'in yanına gitmeme de izin vermez herhalde.”

“İkizler tuhaftır. Ama Paul çok nadir rastlanan insanlardan biri.”

“Lily!”

“Peki Paul’le yattın mı hiç?”

“Henüz değil.” Jennifer hemen oturma pozisyonuna geçti.

“İyi” dedi Lily. “Yani artık oturduğun için iyi demek istedim. Böylece artık tabağımı masanın üstüne koyabilirim.”

“Boşuna rol yapma. Heyecan verici detayları duymak için can attığını sen de biliyorsun.”

“Senin Paul’le yatıp yatmadığından başka bir şeyi merak ettiğim filan yok.”

“Tanrım sen öyle yalancısın ki! Sadece doktorun söylediklerine kulak veriyorsun, sen asıl beni dinle. Neyse, bilesin diye söylüyorum. Bugün büyük adıma atmaya karar verdim.”

“Umarım doktorla şansın yaver gider.”

“Keyfin yerinde değil herhalde.”

“Sadece yorgunum.”

“Doktor Spooner’i gerçekten bir psikolog olarak görmüyorum. Bu arada sen onun tıbbi zekasının benim bugün gerçekleştirmeyi düşündüğüm girişimden hoşlanacağını düşünüyor musun?”

“Bunu daha önce hiç düşünmemiştim.”

“Hayır düşünmüştün. Cevap versene! Hadi cevap ver!”

“Peki sence Fiona, Clive’in babası olmadığı için endişeleniyor mu?” diyerek Lily konuyu değiştirmeye çalıştı. “Domatesi uzatırmısın lütfen?”

“Erkekler bekar annelerin etrafında dolaşmayı sevmez mi? Bu arada sen Clive’in babasının kim olduğunu bal gibi biliyorsun.”

“Çok kabasın.”

“Evet anne öyleyim.”

“Tanrı aşkına tartışmayalım artık. Hadi bir şeyler ye.”

Lily masanın üzerinde duran yumurta kabuklarını topladı.

“Ve doktor için şu komik ismi kullanmaktan da vazgeç. Yoksa yüzüne karşı da mı aynı şekilde sesleniyorsun adamın?”

“Öf... Çok safsın Lily. Babam beni -bizi- terk ettiğinden beri beni bu duruma soktuğu için onu suçlayabilirsin. Bir zamanlar onunla her an bir şeyler yapmakla meşguldüm. Değil mi? Hep beraber oyunlar oynardık. Kelime oyunları. Sevgiliymişiz gibi roller yapardık.”

Lily bacaklarının kasıldığını hissetti.

Jennifer devam etti: “Birbirimize bir şeyler okurduk. Şakalaşırdık. Sen de hep bizi kıskanırdın. Hatta kıskançlıktan büyük acı çekerdin.”

“Bu çok aptalca” Birbirlerine iyi davranma konusunda verdikleri karar neredeydi?

“Ne dedin?”

“Öf, hadi Jennifer. Bu çok saçma. Benim kadar sen de çok iyi biliyorsun ki baban zaten evden taşınmadan önce bizi çoktan 'terk etmişti'.”

“Acaba Fiona ve Paul'ün annesiyle beraber mi kaçtı?”

“Tanrım, sakın bir daha bu konuyu açayım deme!”

“Ha, doğru. Ölümler karşılık vermez. Onların annesi öldü.”

“O benim arkadaşımdı” Lily'nin sesi şimdi iyice kısılmıştı, uzun süre vızıldamış bir sineğinki gibi çıkıyordu. Artık konuşacak hali yoktu. Karşılık vermemesini öğrenmeliydi. Etinin son parçasını yiyemedi ve tabağında bıraktı.

Lily fırçayla saçına biraz şekil verdi, yüksek topuklu ayakkabılarını daha rahat olanlarla değiştirdi, müdürün raporlarını hızla evrak çantasına attı, elektrik faturası için bir çek yazdı ve hıştırtılar çıkartarak çek defterinden kopardı.

Sandalyenin ve masanın kenarlarına bir sürü kıyafet yayılmış duruyordu. Ayna yüzünden odanın dağınıklığı daha da fazlaymış gibi görünüyordu, yüzünde de kaya gibi sert bir ifade vardı. Ama artık saklanacak bir yer yoktu.

Jennifer annesinin salonun kapısını kapatmasını o gün ikinci kez duydu. Sabah susan sesler şimdi bir koro halinde tavsiyeler veriyordu, bir takım kelimeler fısıldıyordu. Sanki “Çocuk... çocuk... çocuk...” der gibiydiler. Birdenbire ürperdi. Hayatını nasıl yönlendireceği konusunda Fiona'nın Paul'e verdiği komutları düşünüyordu. Seslerin azalmasıyla netleşen, şu dört duvarın arkasında kalan trafik sesleri, Jennifer'ın paylaşmasına izin verilmeyen bir sırdı. Öğlen vakti tekrar boşalan ev sanki sürekli geriliyordu.

Başını öne eğdi. Tüm enerjisi tükenmişti. Durmadan esnedi. Lavabodan dönerken bir ara annesinin odasına saptı. Pencereden dışarı baktı, bir yıkım, yalnızlık ve perişanlık sahnesine takıldı gözleri. Nihayet şimdi evlerinin mutfak duvarıyla komşunununki arasında olan asansör boşluğu manzarasından farklı bir şeyler görebiliyordu. Pencerenin dışında her türlü serüven vardı, maddi ve manevi şeylerin peşinde koşturan insanlar...Hepsi zevk ve sefa düşkünü. Ve bütün bu koşuşturmalara, kasabanın tüm velvelelerine aldırış etmeden hızla akan, siyah-ipek bir kurdelenin kıvrımları gibi süzülen anayol...

Pencerenin camına dayalı olan alını donmuştu. Bir köpek buldozerin arka tarafına çişini yaptı, bir kağıdı kokladı ve ortadan kayboldu. İnce şapkalı bir adam tombul yanaklarını soğuk havaya doğru çevirdi.

Yürüyordu. Sürekli kazağının yünlerini ovuşturarak hantal hantal yürüyordu. Kasabanın anayolundan ve belediye

parkının önünden geçti, bu arada caddenin kenarında durmuş salıncaklar hakkında konuşan iki kızın muhabbetlerini bir an için kesti.

Kendisini eve kapattığı anlarda kim olduğunun farkına varamıyordu, ama dışarıya çıktığı zaman en küçük detayına kadar tüm özelliklerini görebiliyordu. Fiona'nın evine giden yolun sonuna gelmişti. Karaağaçları acımasız bir hastalık yok etmeden önce, bir zamanlar yeşilliklerle çevrili bir tünel gibi uzanan caddenin şimdiki çıplak görüntüsüne bakıp düşüncelere daldı. Şu boş arazide devasa duran tek şey kendisiydi. Sonra tekrar yürümeye başladı, büyük adımlarla siyah su birikintilerinin üzerinden geçti. Yine sesler onu dürtmeye başladı, hiç durmadan ve engel tanımadan dudaktan dökülen boş hayaller gibiydiler: Haftaya yeni bir doktor... büyük adımlar...büyük adımlar...

Ve takırdayan süt şişelerine gittikçe yaklaşıyordu, evet sesleri daha da netleşmeye başlamıştı. Hava karardığı için bir süt şişesi sandığının yanında duran anne ve çocuğunu belli belirsiz seçebiliyordu.

“Jennifer? Ne arıyorsun burada? Yukarı yoldan mı geldin? Seni görmek ne kadar güzel! Bak Clive, hadi Jennifer'a hoş geldin de! Paul içerde akşam yemeğini hazırlıyor. Tam zamanında geldin. Ama biraz bekle de şu şişeleri caddenin arkasına kadar götüreyim. Şu çimleri süren sütçü caddenin yukarısına artık hiç uğramıyor, yani ben gidip almak zorundayım.”

Çayırdaki otlayan bir hayvanın otları çiğneme sesi kulağa çok ahenkli geliyordu.

Jennifer kucağındaki çocuğun kalp atışlarını çok rahat hissedebiliyor, onun saçlarını okşuyordu. Birbirlerine akan

sıcaklığın etkisiyle sanki aralarında bir elektriklenme olmuştu.

Tedbirli davranmak isteyen Fiona'nın çocuğu birden kucağından almasıyla Jennifer'ın huzuru kaçmıştı. Fiona'nın kulaklarının şimdiki kadar kırmızı olduğunu daha önce hiç görmemişti. Karanlıkta küpeleri parladı ve söndü. Jennifer'ın kucağından alınırken çocuk sanki rayından çıkmış bir nakliye treni gibi etrafını göremeden çırpınıyordu.

“Evet sizi ziyaret etmek için geldim. Ve Paul'ü.”

“İstiyorsan sen bizim eve çık. Ben birkaç dakika sonra gelirim. Fazla sürmez.”

Gökyüzü dolunayın etkisiyle bir genişleyip bir daralıyordu. Süt şişelerinin sesi gittikçe azalıyordu, birazdan gireceği ev ufukta asılı duruyordu.

“Evet, hadi yukarıya çıkalım, şu şirin pencereli çatı katına gidelim. Çok iyi bir fikir. Neden olmasın? Birisiyle konuşmaya o kadar çok ihtiyacım var ki. Bir sırdaşa...Annemin aklı fikri cinsellikte. Lily aptalın teki. Ama sen değilsin Paul.”

“Şu an çok meşgulüm.”

Paul'de de artık bazı değişimler olduğunu seziyordu. Yüzü çok solgundu, neredeyse tamamıyla sarıydı. Kızıl saçının kıvrımları sanki bir dolap çeviriyordu, hiç yerinde durmuyor, bazen de bir yerlere saklanıyordu.

Jennifer'ı uyardı: “Masanın üstüne oturma, eğceksin!”

Paul'ün göğsü on iki yaşında bir çocuğunki kadar düzdü, omuzları ise üstündeki palto yüzünden iki tavşanmış gibi görünüyordu. Ama sanki Jennifer onun vücudunu hiç bilmiyor muydu? Aksine çok iyi biliyordu onun tüm vücut hatlarını, sahildeyken üstünde sadece mayosu olduğu zamanlardan, küçük ve ince dallar gibi duran ayak parmaklarını yaptıkları kumdan şatolara soktuğu zamanlardan...

Ve babasıyla Fiona'nın annesi kumların üstünde yanyana otururdu. Jennifer hep onları izlerdi ve içinden onları orada öldürmek geçerdi.

Körfezin adı Jack'in Mağarası'ydı, çok tehlikeli akıntıları vardı.

Babası onları terk ettiği gün sanki Jennifer hala küçük bir çocukmuş gibi onun kulaklarını çekmiş, Jennifer da hıçkırarak ağlamaya başlamıştı.

Jennifer masadan kalktı, biraz etrafı dolandı ve Fiona'nın yatak odasına gitti. Çift kişilik yatakta iki tane yastık vardı. Küçük Clive'in yorgani bir sürü hayvan deseni ile doluydu.

“Hiçbir zaman çocuğuna yaklaşmamı istemiyor. Hiç izin vermiyor”.

Çok ustaca yapılmış merdivenler döne döne çıkıyordu. Oda, çatı katı odasının tam altında kalıyordu. Birkaç giriş ve çıkışı olan bir sürü başka odalar da vardı.

Küçük çocuk merdivenlerden odasına çıkmaya çalışıyordu. Adımları küçük ve kararlıydı. Elindeki oyuncak ayı da merdivenlerde zıplıyordu, ve sesleri adeta yankılanıyordu. nihayet odaya girdi ve Jennifer'ın kucağına doğru koşmaya başladı. Yüzü soğuktan bembeyaz olmuştu, Jennifer'ın yanaklarına düşen saçları meyve aroması kokuyordu.

“Clive!” Jennifer onu kolları arasında sımsıkı sardı.

“Bak şimdi kadınlar böyle ata biner: dıgıdık, dıgıdık...” Jennifer hiç durmadan Clive'i havaya zıplatıp tutuyordu, yanlarında sonuna kadar açık olan pencere, sanki soğuk havanın panosuymuş gibi görünüyordu.

“Delikanlılar da böyle ata biner: Koş oğlum dörtnala, hızlı, hızlı, daha da hızlı.”

“Ve...” Jennifer Clive'in omuzlarını bir akordeon çalar

gibi tuttu ve salladı, salladı, salladı...

“Jennifer, hadi yemek hazır! Oh, Clive yukarı mı çıkmış?”

“Clive mi?”

Jennifer Fiona'nın gözlerinde yanan ateşi fark etti, ne kadar da telaşlanmıştı. Deniz yeşili gözlerinin içinde morumsu benekler belirmiş, sinirden rengi daha da koyulaşmıştı.

“Hadi gel, oturma odasında çok güzel bir ateş yaktık. Paul bugün bayağı fazla odun kırmış da.”

Fiona, aşağıda oturan erkek kardeşinin ve arkadaşlarının ortamlarına katılması için Jennifer'a ısrar ediyordu. Hep beraber televizyon ekranının ışığı altında, kurumuş karaağaç dallarının yandığı ateşin yanında, görkemli şöminenin bacasına doğru büyüleyici kıvılcımlar süzülürken oturup sohbet etmek ve tütün içmek için...

“Oh, orası çok eski bir ev. Merdivenlerden yukarı çıkarken adeta bütün ev sallanıyor.”

“Peki sevgili Jennifer, madem kimsenin seni görmek istemediğini düşünüyorsun, neden oraya gidiyorsun?”

“Dublin'deyken onlarla büyüdüm.”

Doktor konuşurken bir yandan da kalemıraşla kaleminin ucunu iyice siviriliyordu. “Onlara çok bağılısın, çünkü babanın sizle beraber olduğu zamanlar onlar da senin yanındaydı ve onlarla beraber olmak sana babanla yaşadığın anıları hatırlatıyor. Ama şunu bil ki, insan başkalarıyla beraber değil, onlardan bağımsız büyür. Bundan sonra sana bizim terapi gruplarımızdan birine katılmanı öneriyorum...” kelimeleri sanki bir sincap gibi Jennifer'ın beyninde zıplıyordu.

“Ama buraya taşınmak isteyen ben değildim ki. Sadece bir atı olan bu...”

“Hatta dünyaya gelmek istemeyen de... Ha ha ha!..”

“O adi, aşagılık, adi” dedi Jennifer. “Annem....”

“Annen çok iyi bir kadın.”

“Paul ve ben... beraber büyürken...”

“Tamam öyle, ama hayat devam ediyor. Ağaçlara tırmanmaktan başka yapılacak bir sürü şey var.”

“Vücut hatlarım...”

“Salgı bezlerinin düzgün çalışmamasından kaynaklanıyor, ama sana verdiğim son ilaçlarla halledilebilir.” Kalemıraştan çıkan çöpleri avucuna aldı. “Bütün tahlilleri iyice yaptığımızda... Hadi gel seninle pazara gidelim!”

Oturma odasında adeta bir kahkaha tufanı vardı. Koridorda içki mantarlarının sesleri duyuluyordu. Mutfaktaki yaklaşık bir düzine ağız çiğneme faaliyetlerini durdurdu:

“Vay, Jennifer bu ne sürpriz!...”

AŞKIN ÇEŞİTLİ YÜZLERİ

Trenleri ne kadar da çok severdi, büyük bir güçle fırlayıp gürleyen, adeta uçarak geçen o trenleri...eski inek ahırlarını ve gösterişli, aralıksız varoşları -asılı çamaşır iplerinin her biri aynı görünürdü. “Tatil” düşüncesini de ne kadar çok severdi. Tam üç gün boyunca ofisinin tozundan ve sıkıcı hukuk kitaplarından uzak olacaktı. Yirmi yıldır babasının izinde gitmişti, tapu senetleriyle uğraşmış, ikinci dereceden cinayet suçlarını açıklığa kavuşturmuş, vasiyetler yazmış, evli çiftleri boşamıştı. Babası hala bile bazen onun işlerine bulaşıyordu. Uzun süre önce unuttuğu davalara burnunu sokuyor, ara sıra orta-yaşlı oğluna yan yan bakarken zayıf gözleri kalın mercekli okuma gözlüğü arasından dışarı çıkıyordu. Oğlu bir zamanlar olduğu gibi artık alanında büyük imzalar atmıyordu ama ne de olsa babasının asıl istediğini yerine getirmişti bir kere -adam gibi mesleklerden birini yapıyordu.

Sadece İrena ile geçirdiği hayatının önemi vardı onun için, o da İrena felç olup konuşma yeteneği kaybedene kadar sürmüştü. İrena'nın - artık şirin ve dilsiz olan İrena- ona söyleyecek hiçbir şeyi yoktu şimdi. Bütün gün boyunca pencerenin yanında oturur, bir şeyler okurdu. Hava kararınca sönmüş şöminenin yanına gider, Martin dönüp de ateşi yakana kadar orada dikilip dururdu. Martin gelir gelmez ateşi yakar ve

akşam yemeğini orada pişirirdi. Uzun bir süre önce evlerini bölmüşlerdi, babası yukarı kattaki dairede yaşıyordu. Yüksek bir Wexford binasıydı, ve granittendi, güneşte parlayan pencerelerin ışıltısı evden caddenin karşısına kadar yayılırdı. Diğerleri banliyölere taşınmışlardı ama onlar gerek duymamışlardı. İçinde sürekli sinir bozucu sesler çıkan eski evleri üçü için de yeterliydi. Çocukluklarının eğlenceli anılarıyla doluydu evleri, bütün kardeşler sürekli merdivenlerden inip çıkarlardı. Birçok oyundan sonra en çok “saklambaç” oynarlardı.

İşte o saklambaç oyunlarından birinde ilk kez İrena ile birlikte karanlık bir dolapta saklanmışlardı. İrena ketenden bir elbise giyiniyordu, Martin elbisesinin sert kumaşına dokunmaya cesaret edebilmişti ama ipeksi tenine dokunamamıştı. Kimsenin onları bulmaması için dua etmişti, en son bulunan oyunu kazanırdı. Fakat en sonunda doğal olarak büyü bozulurdu. Birbirlerine birkaç yıl boyunca utangaç ve çekingen gözlerle baktılar. Martin yirmi üç yaşına geldiğinde Arklow'dan Doktor Moran'ın kızıyla tanıştı ve kısa sürede onunla evlenmeye karar verdi. Çok iradeli bir yapısı olan genç kadın evin görünümünde bazı değişiklikler yaptı ama ne kadar değiştirirse değiştirsin ev yine aynı evdi. Sonunda genç bir teknisyenle kaçtı ve onunla Waterford'da bir ev kurdular.

O sıralarda İrena çalışıyordu. Mahallelerindeki hastanede yönetici sekreteriydi. Martin onu kısmen unutmuştu -keten elbisesini, hiç dokunamadığı yumuşak dudaklarını, solgun ellerini, sanki gurur duyduğu saatini etrafındakilere göstermek istemiş gibi sürekli çevirmesini... Hayır, bir otelin barında karşılaştıklarında bile onu tanıyamayacak kadar kederinin tesiri altındaydı. Ateşin yanında تنها bir masaya

çekilip, kara kara düşünmek için tam kendine bir içki ısmarladığı sırada yanına gelip ismini söyleyen İrena'ydı.

“Martin?” demişti. “Martin Hamilton?”

O tekrar karşılaşma sonrası çok tutkulu bir aşk yaşamışlardı. İkisinin de müsait olduğu her saatte İrena'nın küçük dairesinde buluşurlardı. Orada, üstlerine çektikleri battaniyenin altında birbirlerinin kemiklerini sayarlardı, kendilerini kaybetmiş iki aptal gibiydiler, sanki kendileri haricinde tüm dünya bir kar tanesinin düştüğü andaki sessizliğe bürünmüştü.

Bir zamanların titiz ve disiplinli avukatıyla, kendine çok güvenen baş hemşire her bakımdan ve her açıdan hayatlarının gidişatını değiştirmişlerdi. Martin tozlu evine sadece geceleri uyumak için geliyordu. İrena o gittiği zaman, içerdeki kahkahalarının ve aşklarının dışarıya kaçmasına engel olmak için ilk başta kapadığı camları açar, perdeyi çekerek artık içeriye havanın girmesine izin verirdi. Oysa Martin'le beraberken onların tadını kaçırarak her şeyi kovuyordu.

Ve sonra o felç geldi. Martin bir öğle vakti İrena'nın daire-sine gittiğinde onu kanepenin üzerine yığılmış bir halde bulmuştu. Ancak hastanede birkaç hafta kaldıktan sonra zamanla vücudunu hareket ettirebilmeyi başarabilmişti. Kol ve bacaklarını çalıştırabilmek için var gücüyle uğraşmıştı, bir kaplan azmiyle savaşmıştı o felç belasıyla. Neyse ki sonradan yürüyebilmiş, eğilip bazı hafif işleri yapabiliyordu ama konuşma yeteneği artık yoktu. İşten kovulduğu için Martin onu kendi yanına almıştı. Çevresi tarafından -ki zaten aralarındaki her şey biliniyordu- bu çok normal karşılandı, çünkü onun davranışı bir kibarlık örneğiydi. O hala Bay Martin Hamilton'du. Yeminli bir yüksek memur, ailedeki avukatlık şirketinin

kurucusu Avukat Noel Hamilton'un oğluydu. Ve o da hala Bayan İrena Barrington'du, nalbur tüccarı, ithalat ve ihracatçı Ellen ve Paul Barrington'un kızları, Quays, Wexford, numara 3. Ama artık bu adresteki şirketleri kapalıydı.

Peki şimdi Martin trende ne yapıyordu? Biraz rötarlı da olsa ofisine bir kat boya atılıyordu ve yetmiş sekiz yaşındaki babasını biraz dinlenmesi, 'dükkanlarını' bir süre için kapatması için ikna edebilmişti. Hamilton ve Hamilton, alışkanlık gereği sadece bir haftalığına kapalıdır...

İrena'ya "Dublin'e gidiyorum." demişti. İrena gözlerini kitabından kaldırmıştı, kaşları arasında hafif bir çatma belirmişti ama doğal olarak hiçbir şey söyleyememişti, zaten nasıl söyleyebilirdi ki?

Tren Gorey'e doğru hızla ilerliyordu. Oraya varınca sarsılarak durdu. Kimse inmedi, ama birkaç kişi bindi ve tren ileri doğru süzüldü. Bir ara uyuklamıştı herhalde, çünkü birdenbire Killiney uçurumlarına geldiklerini fark etti. Aşağıya, güzelliği Napoli Körfezi'yle kıyaslanan sahil kıyısına doğru baktı. Manzaradaki morlar ve griler, yeşiller ve sarılar, arkalarında tepenin çizdiği kavisler, aşağıdaki sığ deniz, denizdeki dalgalarla yarışan martıların beyazlığı, doğanın tüm bu süsleri bir an için onu zaman tünelinin gerilerine doğru götürdü, gençliğinin verdiği avantajların karşılığını hayata yine kendi tazeliğinin gücüyle ödediği zamanlara gitti. Şimdi sarhoş olmaktan başka bir amacı yoktu. Üç gün boyunca deliler gibi sarhoş olacaktı. Sarhoşluğun hafifliğiyle şişen bir sersem...

Ama sadece bir günde sarhoşluktan yıkılmıştı, önceki gecenin sarhoşluğunu hala üzerinden atamamıştı. Carmel'i hatırladı. Uzun zaman önce beraber olduğu kızlardan biri, Martin'in kız kardeşlerinin arkadaşıydı, çok rahat bir kızdı,

evlerine hiç çekinmeden girip çıkardı, sonra Martin arada sırada onunla Baltimore'da her ay düzenlenen çadır partilerine gitti. Ayrıca teniste karışık çiftler maçlarında ona eşlik ederdi ve bir keresinde her yıl düzenlenen Wexford tenis şampiyonasında yarı finallere kalmayı başarabilmişlerdi.

Evet, hayret, Carmel işten çıkınca Martin'le buluşmayı kabul etti. Carmel'in sesini ilk duyduğu an şok olmuştu, sesi oldukça boğuktu, sanki sadece sesli harflerini duyabiliyordu. İkinci şoku onunla karşılaşınca yaşadı. Bir zamanlar Carmel'in bir sportif vücutuna, bir de her şeyi didik didik araştıran, sabırsız merakına hayrandı. Ama hayır, o yüz ifadesinde, bir zamanlar onu baştan çıkaran meraklı bakışlar yoktu artık, tamam gözleri hala eskisi gibi kocaman açılıyordu ama şimdi kan çanağına dönmüşlerdi, kenarlarına ağır bir makyajla göz kalemi çekmişti, sanki bir tedbir olsun diye. Artık bunu yapması gerektiğini anlamıştı, güzelliğinden duyduğu endişe makyajının yoğunluğuna yansımıştı. Bayağı kilo almıştı, özellikle yüzü ve elleri şişmişti iyice ve şu boğuk sesi çok itici geliyordu.

Buna rağmen Carmel bara girer girmez, erkeklere özgü bir kibarlıkla ayağa fırladı ve onu selamladı. Biraz oturduktan sonra sordu: "Ne içersin?"

"İçki kullanmıyorum, yani aslında çok nadir içerim."

Acaba Carmel onun için ne düşünüyordu? Sıkıcı olduğunu ve başının kelleştiğini mi? Acaba onun ruhunda da gençliği kanatlarını çırpıyor muydu?

"Belki bir cin tonik veya votka alabilirsin."

"Hayır, gerçekten istemiyorum. Peki tamam o zaman, herhangi birini alayım". Barmen içkileri gelişi güzel, pek kibarlık göstermeden masanın üzerine koyarken, Carmel'in

belki de içmekten korkan bir alkolik olabileceğini düşündü.

Martin bardağını kaldırdı ve çekinerek “Şerefe!” dedi. Kadehlerini tokuşturdular ve daldılar.

“E, daha başka?”

“Lanetliler'i seyretmeye gitmeyecek miyiz? Sana telefonda sinema kulübüne üye olduğumu söylemiştim.” dedi Carmel.

Martin “sanatsal” filmlere olan ilgisini çoktan kaybetmişti, şimdi de telefonda yaptığı “sinema” teklifini nasıl atlabileceğini düşünüyordu: “Aç mısın?” Carmel evet der gibi başını sallayınca “Şöyle biraz atıştıralım o zaman. Yolun üstünde bir kafeterya görmüştüm. Bir deneyelim orayı, ne dersin?”

Kafedeki bayan garsonlar ellerindeki tavuk-patates tepsi-leriyle etrafa çarparak dolanıyordu. Martin, Carmel'in dudaklarına bakarak “Bu gece garsonlar açısından pek şanslı değiliz herhalde” dedi.

“Burası çok ucuzdur. Endişelenme. Cuma günleri tren beklerken bazen buraya uğrarım.”

“Ne kadar tuhaf değil mi, onca yıl hiç karşılaşmadık!”

“Ailem uzun zaman önce Wexford'tan buraya taşındı.”

“Hım, demek sebep bu.”

Gerginleşmişlerdi ve bilinçli olarak birbirleriyle ilgilenmiyormuş gibi görünmeye çalıştılar. Carmel kendine ince çaydanlıktan biraz çay koydu. Martin yemek listesindeki seçeneklere gözlerini kısarak baktı ve Carmel'e elmalı turtayı önerdi. Carmel yağlı patates kızartmasının son parçalarını bir kenara çekti ve Martin'e hangi filmi seyretmek istediğini sordu. Martin de sakın bir akşam için Carmel'in evine gitmeyi tercih ettiğini söyledi. “Boşlukları doldurmak için.”

“Hangi boşluklar?”

Martin “Bizim tanışmamız...arkadaşlığımız...” diye mırıldandı, “Yani görüşmediğimiz yirmi yıl boyunca neler yaptığını anlatırdın.”

Carmel'in yüzü kaskatı kesilmiş, bakışları sertleşmişti, Martin sanki bir fırça beynindeki tüm yaratıcı zekasını süpürmüş gibi hissediyordu. Pekala isteğini böyle doğrudan patavatsızca söyleyeceğine, daha kurnazca bir yöntemle ima edebilirdi.

Sözü toparlamaya çalıştı: “Burası çok boğucu. Hadi başka bir yerde bir şeyler içelim.”

“Eğer çok istiyorsan sana eşlik ederim ama dediğim gibi ben içki içmem.”

Martin dirseğiyle cam kapıyı itirken sordu

“Benden hoşlanmıyor musun?”

Carmel konunun birden böyle değişmesine şaşırmıştı.

“Hoşlanmamam için bir sebep mi var?”

“Sana bir ara kötü davrandığımı düşünmüştüm.”

“Hayır, beni çok eğlendirirdin.”

“Aman ne olağanüstü bir olay!” diye düşündü Martin. Çok iyi bir eğlence olabilmişmiş. Biraz daha önden gidiyordu. Reddedilmenin verdiği kızgınlıkla sırtını dönmüştü sanki, sonra arkasını dönüp Carmel'e baktı. “Ben senden çok hoşlanmıştım” dedi, sesi yumuşamıştı.

Pearse Caddesinde, daha çok crckeklere hitap eden bir bara gittiler. Barın bir ikinci seçenck olarak, loş ışıklı bir oturma salonu vardı. Salonda bir başka çift haricinde kimse yoktu. Carmel köşeye oturdu, kafasını kaldırıp Martin'e baktı. Martin bir an için onun gözlerinde, bir zamanlar adrenalini yükselten o meraklı bakışları gördü.

“Lütfen bir şeyler iç!” diye rica etti.

“Hayır teşekkür ederim, gerçekten içki istemiyorum. Alkolsüz herhangi bir şey olabilir, özellikle cin asla!”

Martin birdenbire Carmel teknik okulda sekreterlik eğitimi görürken beraber gezdiği yün kumaştan gri bir kazağı olan, Seamus adındaki kibar çocuğu ve onları beraber gördüğünde vücudunun kıskançlıktan nasıl da kasıldığını hatırladı. Yatıp yatmadıklarını çok merak etmişti. Aniden bir acıyla sarsıldı. Aklına bütün oyuncuların gidip de ikisinin kaldığı bir tenis turnuvası gelmişti. Orada Carmel'le nasıl seviştiğini anımsadı.

Kendisine bir viski, Carmel için de limonata ısmarladı. Carmel ona ne düşündüğünü sordu.

“Ya sen?” sorma sırası bu kez Martin'deydi.

“Hangi konuda?”

“Seamus ne yapıyor şimdi?”

“Ha o mu?” Kısa ve sesli bir kahkaha attı. “Onu yıllardır hiç düşünmemiştim bile.”

Martin birdenbire İrena'yı düşündü. Ateşi yakacak kimse olmadan ne yapacaktı? Martin ona yemek pişiremeyeceği için sadece ıvır zıvır yiyecekti.

“Ya sen?” diye sordu Carmel. “Evlendin mi hiç?”

“Ben mi? Ah, affedersin, kafama bir şey takılmıştı da! Aslında sadece ihanetler yaşadım.”

“İhanetler mi?”

“Boşver. Tam bir cevap vermek gerekirse hayır, evli değilim. Öyleydin bir ara. Ama şimdi bir...boşver. Daha önce birini asla bağışlanamaz derecede aldattın mı hiç?”

“Annem ve babama yalan söyledim.”

Martin barmene bağırdı : “Bir viski daha getir. Büyük bardakta olsun!”

Carmel “Neden anlatmıyorsun?” diye sordu.

“Çünkü ben mantıksızım.”

“Sen delisin.”

“Bir tuhaf kelime daha.”

“Seni anlayamıyorum.”

“Sinir bozucu davrandığım için özür dilerim ama bu gece seninle sevişebilir miyim?”

“Bana ya da barmene bağırmana gerek yok. Senin açgözlülüğünden sorumlu olan o değil.”

“İşte al bir komik kelime daha. Üstelik sorumu hala cevaplamadın.”

“Cevabım hayır. En azından bu gece olmaz.”

Martin tüm sinirlerinin boğazında düğümlendiğini hissetti:

“Başka bir gece olmayacak. Yarın eve dönüyorum.”

“Bu her şeyi ispatlıyor.”

Martin’in öfkesi yatışmıştı. Kırk üç yaşında şu ezici dünya hakkında hiçbir şey bilmeyen zavallı Carmel! “Haklısın.” dedi. “Ben hem açgözlüyüm, hem de biraz deliyim. Sadece geçmişte bıraktığımız yerden devam edebiliriz diye düşünmüştüm. Buğday tarlalarında, tenis kortlarında bıraktığımız yerde, hani şu ayak bileğinin burkulduğu bahaneleri ve...ve...her neyse, üniversite sonrası yaşadığım o sönük yıllarda sana ayırdığım küçük ve güneşli bir köşe vardı.

Ama Carmel adeta êzilmişti. Ayağa fırladı, Martin’in geri kalan içkisini yere devirdi. Sanki bir gangsterden kaçan yaşlı bir kadın gibi ceketini, çantasını ve eldivenlerini alıp fırladı. O çıktıktan sonra kapı gecenin karanlığında sallanıyordu. Martin bezle masayı silmeye uğraşırken Carmel’in adımları şehrin gürültüsüne karışmıştı bile, çok çabuk ve Martin’in safran

çiçeklerinin ömrü kadar kısa süren yazlar gibi...

Martin sokaklarda evine doğru koşarken, evlerin perdelerinden az miktarda sızan ışıkla yolunu görmeye çalışıyordu. Nihayet evine dönmüştü. İrena oturma odasında, şöminenin yanında ayakta duruyordu. Ayağının etrafındaki halıda bayat bir idrar ve dışkı kokusu vardı.

“İrena!” diye seslendi ve onu kucağına aldı. Merdivenleri çıkarken İrena durgun ve hareketsizdi. Martin, banyoya vardıklarında hemen onun elbiselerini çıkardı. İrena Martin'e engel olmak ya da yardım etmek için kımıldamıyordu bile, küvete su dolarken o sadece büzülmüş bir halde küvetin kenarına oturmuştu. Martin onu suyun içine bırakırken solgun saçlarını kokluyordu, acı bir ıstırapla farketmişti ki uzun bir zamandır onu böyle çıplak görmemişti. Vücudunun kıvrımlarını, uylukları arasında bir karartı, siyah bir ot yığını gibi görünen cinsel organını ve uzun süre ayakta durmaktan şişmiş bileklerini sabunlarken sürekli adını mırıldanıyordu “İrena!”

Arada sırada bir zamanlar tombul ve çekici olan, şimdiyse zayıflamış vücuduna umutsuzca bakıyordu. Martin onu banyodan çıkarıp kuruladıktan sonra üstünü giydirdi ve odasına götürdü. Büyük bir hünerle çarşafını değiştirip yatağı hazırladı.

Sonunda beraberdiler, Martin'in soğuk uylukları İrena'nın sıcaklığıyla ısınıyordu. Martin bir dirseği üzerinde uzanıyor, İrena'nın yanaklarını ve omzunu okşuyordu. İhanetinden ve başarısız baştan çıkarma serüveninden bahsetti. Hüzün ve keder akıtan bir kahkahayla son yaptığı inatçı mücadeleye gülüyordu. “Düşünebiliyor musun? Bana hem açgözlü, hem de deli dedi.”

“Ama ben deli değilim İrena, deli değilim ben...”

SAHİPSİZ HASTALAR

“Bu taraftan lütfen. Hayır efendim siz değil” Hastane hademesi eliyle Nina'yı işaret etti. “Siz!” dedi. Sesi alçalar gibi oldu, sıradakinin Nina olup olmadığından tam olarak emin değildi. Sol dirseğini sarsmamak için sağ yumruğuyla ona kuvvet veriyordu.

“Efendim siz isminizi yazdırmış mıydınız?”

“Hayır henüz değil.”

“Öyle mi?” dedi hademe. “O zaman biraz daha beklemeniz gerekiyor?”

Nina tahta sandalyeye yeniden oturdu. Cam bölmeden hemşirelerin etrafta koşuşturmalarını görebiliyordu, hepsi birbirinden bağımsız hareket ediyordu, kimisinin ellerinde bir takım kağıtlar vardı, ama hepsinin yüzü parlıyordu. Bölmenin arka tarafında hiç ses yoktu, merhametin suskun rahibeleri...

Kolu şiştikçe kazağı daralıyordu, neredeyse patlayacaktı! Ama etraftakiler çok meşgul oldukları için onu fark etmeleri mümkün değildi.

Tanrım! Bir yalan uydurma zamanı gelmişti! Hemşirelere, şu soğuk kadınlara ne deseydi acaba? Sık sık dayak yiyen talihsiz bir kadın olduğunu mu?

Gerçeği söyleyebilir miydi? Şüphesiz hayır. Yine yalan

söylemeliydi, her seferinde yeni bir şeyler, gittikçe daha da mantıksızlaşan, gerçekleşmesi imkansız hikayeler uydurmalıydı. Niçin? Evliliğin kutsallığıyla ilgili efsanelerin temelini sarsmamak için. Hem ne olursa olsun ahlak kurallarına göre suçlu olan taraf hep kadınlar değil miydi?

Gerçekten öyle mi?

Nina'nın yeterince beslenemeyen vücudu üşümeye başlamıştı, üstünde çok ince bir kıyafet vardı. Gülmek ve titremek için kendini tutuyor, yanında oturan kadını rahatsız etmemeye çalışıyordu. Rasgele camdan bölmenin arka tarafına doğru baktı. “Acaba şu hemşireler bir ara kağıtlarını kaptıkları gibi hemen hastaların -yardıma muhtaçlarının yanına gitmeyi akıl edebilecekler mi?” diye merak etti.

Ama Nina artık kendini tutamadı ve bir kahkaha attı. Yanındaki kadın, daha doğrusu kız çömeldi ve Nina'nın davranışını ayıplarcasına başını salladı; solgun saçları sinirden dikleşir gibi oldu ama sonra bir pamuk gibi süzülerek yanaklarına düştü.

Nina “Hastaların zamanını harcıyorlar” dedi.

Ardından bir yazı okudu: “ETRAFTA DOLAŞMAK YASAKTIR!” Tıpkı “SİGARA İÇMEK YASAKTIR!” uyarılarında olduğu gibi hiç dikkate alınmayan yasaklardan biriydi sadece. Birçok kişi etrafta dolanıyor ve sigara içiyordu; elleri sigaraların etrafında kıvrılmıştı, parmakları arasından tutam tutam duman sızıyordu. Hemşireleri görünce hemen sigaraları söndürüp izmaritleri ceplerine atıyorlardı.

Nina'nın şansına sol kolu yaralanmıştı, şu bir buçuk saat boyunca dayağa maruz kalan sol kolu... Ya da Nina o kadar sürdü sanıyordu. Koçası Brendan o gün iş bulamamış ve bütün öğle vakti boyunca içmişti, alkolün verdiği sersemlikle etrafını

dağıtabilecek konuma gelmişti, aynen her Salı günü olduğu gibi... Henüz yeni eve uğramış, Frank'i görünce planını uygulamaya başlamıştı.

Frank'e kısaca “Çık dışarı!” demiş, Frank dediğini yaptıktan sonra baltanın sapını kaptığı gibi işe koyulmuştu. Nina kaçmak için ne kadar çırpınsa da yüzünü korumak için örttüğü kolu yaralanmıştı. Odanın etrafında kaçacak yer aradı, masanın altına gömüldü, yalvarırcasına bağırdı : “Lütfen dur!”

Ama çok “şanslı”ydı, olan sol koluna olmuştu. Yapması gereken dikişleri düşündü, ortanca oğlunu...Zavallı çocuk, paltosunun hiç düğmesi kalmamıştı, lastik çizmelerle okula gidiyordu.

Diğer anneler çocuklarını nasıl derli toplu ve temiz giydirebiliyordu? Neden sanki kendisi de diğer anneler gibi olamıyordu? Frank yanlarına gelip de kanalın kıyısına oturduğu zaman çocuklarının solgun ve kirli yüzlerinden utanırdı. Ortanca oğlu üşümek için bir eliyle paltosunu kapatmaya çalışır, diğer eliyle de yem olarak kullanmak için küçük balıklardan tutmaya çalışırdı.

Frank “Pek konuşmuyorsun” demişti bir keresinde. “Ama senin yanındayken kendimi çok huzurlu hissediyorum.”

Nina “Söylediğin çok tuhaf” diye karşılık vermişti. “Zaten öyle değil misin?” Ne olursa olsun, hiç kimseye aldırmadan bir kartpostal gibi görünen berrak ve durgun kanalı seyretmişlerdi. Frank elindeki değnekle suyu kıpırdatmak ve suya vuran yansımalarını dalgalandırmak için eğilirken Nina'nın omzuna hafifçe değdi. Nina kendisine dokunduğu an Frank'in utanacağını sanmıştı ama o dokunuş bütün gününü, hatta bütün haftasını değiştirmişti.

Hemşire geldi ve yanında oturan kızı alarak koridorun aşağısına doğru götürdü. Bundan sonra sıra ona gelecekti, bir an önce bir hikaye uydurması gerekiyordu.

Geçen ay saçma sapan bir şey, ıslak avluda kayma masalı uydurmuştu ve sonra...

Yüzünü kaldırıp yanına gelen rahibeye baktı.

“İsminiz?”

Not defteri üzerinde bir tükenmez kalem asılı duruyordu.

“Nina Sheridan.”

Hemşire Nina'yla ilgili birkaç detayı not aldıktan sonra kolunu inceledi.

Kısa ve keskin bir bakışla “Nasıl oldu?” diye sordu.

Çabucak, doğaçlama yöntemiyle bir şeyler uydurma zamanı gelmişti. Nina daha önceden hazırladığı birkaç cümleyi hatırladı:

“Seapoint'teki vapur iskelesinden yüzmek için suya atladım ve kolum bir kayaya çarptı.”

“Çocuklarınız var mı?”

“Dört tane.”

“Siz denize atlarken onlar neredeydi?”

“Kumda oynuyorlardı.”

“Tek başlarına mı?”

“Evet. Gayet güvendeydiler. Anladınız mı?”

Nina söylediğini bir kez daha tekrarlamak için ayağa fırlamıştı. Kalkar kalkmaz da öfkesi gövdesinden hızla aşağıya doğru akmaya başlamıştı. “Evet!” diye bağırdı.

Hemşire “Oturun!” dedi.

Öfkesi tamamıyla akıp gitmişti, hızlanan kalp atışları eski sakinliğine dönmüştü. Hemşire çıkıp gitti ve Nina tekrar yerine oturmak zorunda kaldı. Yanında duran, yarı açık,

Sözcük adlı bir dergiyle yalnız kalmıştı.

Bu dergiyi okuyarak öfkesini kontrol altına alabilirdi. Kadınların kafasına bir takım fanteziler aşıl原因an magazinlerin tersine, bu dergi kendi durumundan daha da kötü bir halde olan insanların hayatından bahsediyordu. Elini kapağının üzerinde gezdirdi. Huzursuzdu çünkü bazı koşullar tarafından umutları son zerresine kadar sökülüp alınmış kadınların sosyal konumuna dair ileri sürülen savaşıma gücünün kendisinde olmadığını kabul etmeye henüz hazır değildi. Hemşirenin geri dönmesiyle dergiyi açmaktan kurtulmuştu. Sürekli zonklayan kolundan ve henüz yeni geçmiş sinirinden daha şiddetli bir inatçılıkla konuşarak hemşireyi adeta eziyordu.

“İlk gelişiniz mi?”

“Burnum kırıldığı için üç ay önce de gelmiştim.”

Hemşire yüzünü başka bir yana çevirdi.

“Kaza yapmaya çok eğilimim vardır”. Nina artık gülüp aldırılmaz görünebilirdi.

“Adresinizi sormayı unuttum” dedi hemşire. Nina'nın kolu kaldırılıp pek de itina göstermeden tekrar yerine bırakılmıştı. Kolu sanki kopunca yerine tekrar yenisi oluşan bir sümüklü böcek yuvası gibi kalkıp inmişti. Acının verdiği ani şok koltukaltına saplanmıştı, gözleri doldu.

“Dosyalarınızı bulmam gerekiyor.”

Nina çocukları için endişeleniyordu, acaba Brendan onlarla ilgilenir miydi, yoksa dışarı çıkıp onları yalnız mı bıraktı?

“Kalk üstümden, Tanrı aşkına kalk üstümden, kolumu kırдын!” Bunu kocasına otoriter bir tutumla mı söylemişti. Yoksa rica mı etmişti: “Hastaneye gitmem gerekiyor. Sakıncası

yoksa çocuklarla ilgilenir misin?” Lütfen?

Hoş kocasının buna rağmen çocuklarla ilgilenme ihtimali çok zayıftı.

Sırada başka birçok insan vardı, ayyaşlığın her çeşit göstermesine sahip şu yaşlı adam değil sadece -geceleri sokaklarda yatmaktan kararmış bir berduş, hayatında bir daha asla şaşırtıcı bir haber duyamayacak bir adam, elinin üstüne eski bir bez parçası sarılmış bir kimsesiz...Güven verecek bir çift söz duymak, birkaç giysi giydirilmek, az da olsa bir parça sıcaklık hissedebilmek için gelmişti buraya.

Soğuk, Nina'nın tüm bedenini ele geçirmişti. “Bebeğin bezlerini umarım değiştirebilirim” diye endişeleniyordu. Kırık bir kolla sidikli battaniyeleri nasıl ovalayacaktı acaba?

Hemşire içeri girdi. “Beni takip edin.” deyip çıktı. Nina sanki görkemli bir operadaymış gibi uzun adımlarla ilerleyen rahibeyi takip etti. Küçük bir odada iki hasta oturuyordu. Yüz ifadelerinde terkedilmişliğin izleri, ellerinde sağlık karneleri vardı. Bir kadının bacağı alçıya alınmıştı, beş parmağı da meraklı ve soğuğa aldırılmaz bir tavırla dışarıya çıkmıştı. Kendi durumundaki bir kırığın ne kadar sürede iyileşebileceğini merak etti. Bir ay? Altı hafta? Yaşadığı komedi belirsiz bir süre devam edebilirdi. Evet, kırılan kemiği tekrar kaynayana kadar aldığı işsizlik yardımı veya çaldığı paraların bir kısmını vermesi için Brendan'a yalvarması gerekiyordu -hem bunu ilk kez yapmıyordu ki. Güldü, ayağı kırık olan kadına döndü:

“Beklemeye başlayalı çok oldu mu?”

“Hemşirelerin orada ne yaptıklarını bilmiyorum.”

“Siz burada yatılı kalan hastalardan mısınız?”

Kadın acı çekerek ayağa kalktı, diğer aşama olan röntgen öncesi muayene odasına alınmak için sıraya girecekti yine.

Kadınla ilgilenen hademe Nina'ya döndü:

“Röntgen için mi bekliyorsunuz?”

“Sanırım.”

“Kartınız var mı?”

“Hayır.”

Hademe koltuk değnekleriyle yürüyen kadına diğer bir kapıya doğru eşlik etti, ilk hemşire tekrar içeri girdi:

“Sizin sağlık karneniz nerede?”

“Benim yok.”

Hemşire geçit törenindeki bir asker gibi topuklarını yere vurdu: “Hep böyle yaparlar!”

Nina, kendini bir sabır çarşafı altında gizleyen diğer kadının yanına oturdu, hemşire bir kez daha ortadan kayboldu.

Sigarayı bırakması, biraz para biriktirmesi ve ortanca oğluna ayakkabı alması gerekiyordu, Clark'ın şu şirin çarık-larından. Ve Frank'le buluşmak için kanalın kıyısına gitmeliydi, güneşin altında onunla uzanmalı, suyu karıştırıp Brendan'ın zalimliklerinden bahsetmeliydi. Kurduğu fantezilerin hilâleri arasında kendini kaybetmişti adeta.

“Buyrun işte size bir kart!”

Nina Sözcük adlı dergiyi sakat kolunun altına tıktırdı ve kartı aldı.

“Sizin sağlık karnenizi bulamadım.”

Nina verdikleri kartı artık geri alamayacaklarını düşünüyordu. Yanındaki diğer hasta kadınla konuşmaya başladı:

“En azından bir kimlik kartım var. Sanırım bundan sonra işler hızlanır.”

“Pek sanmam” dedi kadın sakın bir ifadeyle. “İstedikleri an fikirlerini değiştirebilirler.”

“Ama beni hemen röntgene almaları gerekiyor.”

“Hemen ümitlenme”

Nihayet hemşireler onları son aşamayı gerçekleştirecekleri odaya götürmek üzere içeri girdiler.

Odada sıraya girmiş hastaların hemen hemen hepsi aynı tarzda giyinmişlerdi. Yüzleri güneş ışığının yanılsatan etkisiyle vücutlarından ayrılmış gibi görünüyordu. Hain güneş ışığı yüzlerindeki hastalığı ortaya çıkarıyor, herkesi olduğundan daha da hasta gösteriyordu. Nina kaç kişi olduklarını saydı; on iki. Radyolog bir kişiyi daha içeri alınca on bir kalmışlardı.

“Brendan bebeğe yemeğini yedirir mi acaba?” diye meraklandı, yüzü duvardaki bir postere ilişti. Çikolata rengine yüzü olan genç bir kız çizgili bir şemsiyenin gölgesinde mavi bir içecek yudumluyordu. Kızdan daha açık bir renkte buğday rengine teni olan ufak yüzü hırstan canlanmış genç bir adam ise onu seyrediyordu.

Fakat şimdi ilerliyorlardı, kuyruk gittikçe küçülüyordu, radyolog kahve molasından dönmüşse benziyordu. Acaba zencefilli çöreklerden yemiş miydi?

Hastalar yanlarından bir hemşire geçtikçe duruşlarını düzeltiyorlardı, Nina neden böyle yaptıklarını bilmiyordu ama onlar gibi davranamıyordu. Söylediği yalanlar, onurunu koruma çabası kimsenin etrafında bile dolaşamayacağı bir gizem alanı oluşturmuştu. Üstelik içinde yarattığı bu şeyin sağduyudan ve gerçek bir anlamdan mahrum olduğunun farkındaydı.

Şimdi sadece çocuğunun paltosundaki kopuk düğmeyi düşünüyordu, Brendan'ı yani kendi akıl sağlığını tükettiğini düşündüğü o kocasını ve hatta Frank'i bile unutmuştu.

Tuttuğu kart elinden kaydı ve ayaklarının önüne düştü, işç yaramaz tombala kartlarına benziyordu; üzerinde kareler ve numaralar vardı. Yukardan aşağıya onunla ilgili bir şeyler yazılmıştı, Nina Sheridan, evli. Saygıdeğer...

“Bayan Sheridan!” Oda nasıl da birdenbire boşalmıştı! Raporların üzerinden birkaç dergi sarkmış duruyordu, daktilosunun başında duran kadın biraz olsun rahatlamıştı, boş fincan tabağında küçük bir kahve damlası vardı.

“Girebilirsiniz.”

Kartı yerden alıp koltukaltındaki Sözcük dergisinin arasına tıktırmak için eğildi. Röntgen odasının kapısından geçerken kolunun zonklamasını hissediyor, tekrar sarsmamak için dikkatli davranıyordu.

“Kocanız size yumruk mu attı?”

“Sadece bir kere değil, birkaç kez” Radyologun yüzünde durumu anladığını gösteren bir ifade vardı, eğildiğinde temiz iş önlüğü hafif açılarak içindeki yeni yün elbisesini ortaya çıkardı.

“Erkekler insandan ziyade hayvanlara benziyor!” dedi ve önündeki makinelerle uğraşmaya devam etti

“Canını yakmamaya çalışacağım. Uzun süre beklemişsindir herhalde.”

Nina artık içinden geçenleri rahatça söyleyebilirdi. “Hepimiz aynı kaderi paylaşıyoruz.” dedi radyoloğa.

“Hayır, hepiniz aynı durumda değilsiniz. Bu eski bir formüldür. İnsanların kendine olan güvenlerini içinden söküp alın. Onlara hiçbir açıklama yapmayın. Sonrada günde yirmi-otuz kez sevecen tavsiyeler verin. Biz bunları yapıyoruz.”

Nina'nın parmaklarına hafifçe dokundu:

“Parmaklarını düz tutmaya çalış.”

Yumruk şeklinde duran elini açma çabası sonuç verdi, elini yarısına kadar açar açmaz hemen tekrar buruşturdu.

“Maalesef açamayacağım. Özür dilerim.”

“Özür dilemene gerek yok. Sadece kolunu kağıdın üstüne koyup şuraya uzan”. Hemşire yine tekrarladı, “Canını yakmayacağım.”

Röntgen makinesinden hışırtılar gelmeye başladı.

“Çok iyi yerleştirdin. Güzel.”

Artık gözlerini sımsıkı kapatması gerektiğini biliyordu. Başının üzerinde kırırdanan yüz, hiç dokunulamayacak kadar uzakta duran bir bozuk para gibi görünüyordu. Parmaklarını kullanarak, rahatlıkla ulaşabileceği ağzının çevresini kalem gibi çizebilirdi.

“Sanırım uyukladım biraz.” Radyologun elinde büyük boy yazı kağıdı zarflarından da büyük bir zarf vardı. “Şimdi nereye gideceğim?”

“Eve.”

“Ya kırık?”

“Telaşlanmanıza gerek yok.”

“Peki ya röntgen? Onu göremez miyim? Yani....”

“Sanırım siz bu sabah sonuncu kişisiniz. Acele etmeyin.”

Radyolog çıkış kapısını açmış duruyor, hastanın boş ayakkabılarına ayaklarını yerleştirmesini izliyordu. Yine Sözcük dergisini yere düşürmüştü, kapağı ikiye katlanmıştı. Kapakta Somalili küçük bir çocuk vardı, ayakta çıplak duran, göbeği çürümüş üzüm gibi fırlamış bir çocuk.

“Dergimi düşürdüm! Aslında benim değil. Güzel bir dergi değil mi?”

Nina yolda giderken düşündü, aşk ne kadar da gelip geçiciydi ve bir o kadar da yetersiz belki...

KUAFÖR

Kasabadaki evler çok uzun zaman önce boyanmıştı. Etraf solgun renklerle gölgelenmişti, açık morlar, pembeler, griler. Kasaba eski otlak arazinin karşısında bulanık ve kulaktaki örs kemiği gibi yukardan aşağıya kıvrılan Trevar Tepesine kadar yayılıyordu. Nehirlerin yönünü çevirme çabaları işe yaramamıştı ve sular çevre sakinlerinin bahçelerine özgürce akıyor, evlerin temellerini çürütüyordu.

Boyalar çatlamış, pencere çerçeveleri eğilmişti. Yeni konutların sürekli olarak inşa edilmesi pek akıllıca bir iş gibi görünmüyordu. Ama şehrin düzenlenmesi için Belediye kamyonlarını, vinçlerini, toprak taşıyan araçlarını getirtti ve araçlar bayırların altından şehre doğru uzanan T-şeklindeki yola park ettiler; sayıları o kadar fazlaydı ki yolun sonu görünmüyordu.

Elektrik telleri ve direkleri fırtınalarda devrilir ve çok nadiren tamir edilirdi, bu nedenle tüm kış boyunca şehir genellikle hep karanlığa bürünürdü. Geceleri şu kapalı kapıların ardında çok tuhaf olaylar olurdu. Kocaları doksanlı yıllarda hapse kapatılmış orta yaşlı kadınlar evlerine erkek alırlardı; kasabada aylak aylak dolanan evsiz erkekleri. Onlarla yataklarını ve devletin onlara her ay verdiği yardım paralarını paylaşırlardı. Genellikle bazı kurumlarda hapsedilen oğulları

ve kızları da onları yalnız ve özgür bırakmışlardı. Ara sıra bir kız kucağında bir bebekle geri dönerdi. Onlar ikinci kuşağı oluşturan çocukların temsilcileriydi. O adamlar yine gelir giderdi; evdeki huzursuzluk, parasızlık, küçük çocukların gürültüleri, didişmeleri onları birkaç ay evden kaçmak zorunda bırakırdı.

Kadınlar hayatlarını sürdürmek için ellerinden geleni yapardı. Çatıya oturmuş, yağmur sızıntısını engellemek için aralara naylon sıkıştıran veya bir oluğu iple bağlamaya çalışan orta yaşlı kadınları görmek hiç de şaşırtıcı değildi.

Diğer birçok aile gibi Mona ve annesi de şu büyük binalardan birinde yaşıyorlardı, bu yüzden de kışın en dondurucu havalarının kurbanı olurlardı, sıva yapmak, kurulamak, pencere çerçevelerini tamir etmek ve kaplamaları değiştirmek için çok zaman harcarlardı. Bütün bunların yanında onlar şu basit insanlardan değillerdi. Çünkü Mona çevrede orta okula giden nadir insanlardan biriydi -kim bilir belki de tek kişiydi. Kuru ve keçeleşmiş saçları olan, iri yarı, çirkince, normal bir öğrenci tipinde bir kızdı. Annesi korkunç bir enerjiyle dolu, sıska, zayıf bir kadındı. Diğer kadınların aksine daha farklı bir erkek kesimini etkilerdi, daha düzensiz, diğerlerine göre daha prensipsiz olan ve onun ihtiraslı tavırlarından zevk alan ama çok çabuk yorulup acımasızca intikamlarını alan erkekler ...

Annesi Mona'ya sürekli aynı mazereti söyleri. Evde bir erkekle daha güvende olurlardı. Bu kuşkusuz ki sadece bir bahaneydi, çünkü evleri yağmalayan çeteler çevredeki bütün evleri ellerinden geçirmişti, onların evlerinde de çalmaya değer pek bir şey, daha doğrusu hiçbir şey bulamamışlardı. Çalınan en gözde mal televizyonlardı ama onlar kendi-

lerininkini zaten çoktan satmışlardı, aslında evlerindeki her şeyi satmışlardı. Birkaç küçük ihtiyaç haricinde evlerinde tek bir mobilya bile yoktu. Aynı zamanda oturma odası da olan mutfakta, ince bir muşambayla örtülü bir masa ve birkaç eski sandalye, yatak odalarında da üzerine bir yığın hasır battaniye serilmiş döşekler vardı. Sadece Mona'nın odası temizdi. Onun titiz mizacı her türlü pisliği odasından kovuyordu. Akşam yemeğini yer yemez odasına çekilir, ders kitaplarını önüne yayardı. Kısacık bir mum parçası yerde bir daire oluşturup çevresini yeteri kadar aydınlatırdı. Sert saçını boynunun arkasında toplayıp ve çevresindeki her şeyin etkisinden kopup bütün dikkatini derslerine verirdi.

Birkaç haftadır evlerine yeni bir adam yerleşmişti. Kendinden önceki erkekler gibi karmaşık ve şeytani özellikleri üstünde toplamış olmasına rağmen, Mona'da bir takım farklı izlenimler de bırakmıştı. Her an alarm halinde olan annesi hiç sıkılmadan sürekli onu dinlerdi; malum adam neredeyse bütün gün konuşurdu. Güneşin altında hemen hemen bütün konulardan bahsederdi, başkasına bir çift laf söyleme hakkı tanımaz, adeta bir monolog şovu yapardı. Bu durum matematiksel zekası oldukça iyi olan Mona'nın canını çok sıkıyordu, hem adamın sosyal ve politik konularda yaptığı iddiaların çoğunun yanlış olduğunun da farkındaydı. Ama sırf annesinin iyiliği için suskunluğunu bozmazdı.

Bugün muşambayı ovalamaya karar vermişti. Onu yıkayıp, çatlaklar arasında birikmiş pislikleri temizlerken, annesinin dostunun soğuk bakışlarının sürekli onu takip ettiğini farketti. Adam son hükümetin yaptığı gaddarlık nöbetleriyle ilgili haber kırpıntılarını okuduğu gazetenin arasından devamlı Mona'yı izliyordu.

Mona ovalıyor, adam gözünü dikmiş ona bakıyor, elindeki gazeteyi hışırdatıyor, burnunun ucuna kadar inmiş su birikintisini beri çekiyordu. Durgun ve ifadesiz gözleri yüzündeki en tedirgin noktalardı. Sonunda Mona şaşkınlık içinde ayağa kalktı, çorabının dizliklerinde çamur halkaları vardı.

Adam sanki Mona boğa güreşi yapan, daha yaşını doldurmamış bir boğa yavrusuymuş gibi onun bacaklarına baktı ve “Niçin yere oturmadan önce altına birkaç gazete sermiyorsun? Böylece dizlerini kirletmezdin”.

“Öf, kapa çenenı” Mona sonunda öfkesini tutamadı. “Eğer kıcını başka bir yöne çevirirsen işimi daha çabuk bitireceğim!”

Bütün bunlar olurken annesi sandalyesinin köşesine oturmuş, sanki çocuğunun ilk adımını atmasını bekleyen bir anne gibi dostunu izliyordu.

Sigara içmekten kartlaşmış sesiyle kızına “Kabalaşma!” dedi.

Mona elbisesini yıkamak için lavaboya gitti, tekrar adama bakıp kişiliği hakkında çözümlemeler yaptı. Adamın tavırlarında bir delilik olduğunu hissetti, dişlerini gıcırdatıyor, ara sıra uzun adımlarla odanın etrafında dolanma nöbetleri geçiriyordu; şimdi yine eğilmişti, dirsekleri dizinin üstündeydi, lekeli paltosu bir takvim sayfası gibi geriye doğru katlanmıştı, elleri sanki bir iskambil destesini karıştırıyormuş gibi dönüyordu. Tuhaf ama çok zarif elleri vardı, parmakları bakımlı görünüyordu, tırnakları sanki kızlarınkı gibi titiz bir şekilde sivrileştirilmişti, ama çok geniş omuzları vardı. Dışarıda çok uzun süre beklediği için yüzü dayak yemiş gibi ve donmuş gözüküyordu.

Ona baktıktan sonra Mona kendini üşümüş ve hasta gibi hissetti. Evet, bu adam kesinlikle diğerleri gibi değildi;

acımasız, umursamaz, bencil ve sırf kendisi için yaşayan bir mahluktı sadece- gerçek kişiliği içinde gizli duruyordu, ama yine de kontrol edemediği öfkesinin ve sabırsızlığının izlerini yüzünde görebiliyordu, Mona'nın aniden köpürmesi onu sinirlendirmişti. Mona kendi öfkesini yatıştırmaya çalışıyordu, çünkü karşısında duran şu adamın sinirlenince ne gibi delilikler yaptığına daha önce bir kez şahit olmuştu, içindeki müthiş öfke vahşi bir ısrarla taşmıştı. Üstelik sevgilisinin bu tutumu Mona'nın annesinde bir düşmanlık uyandıracağına, onu daha da uysal, mütevazı ve şefkatli yapmış, ona olan sevgisini daha da arttırmıştı. Mona annesinin bu tepkisine çok şaşırılmıştı, ya da belki de annesi yaklaşan tehlikeyi sezmiş ve önlem olarak öyle davranmıştı, Mona gerçek sebebin ne olduğundan pek emin değildi.

Yalnız oldukları bir an annesini uyarmaya çalışmıştı ama o bir sevgili elinin yumuşaklığıyla Mona'nın yüzüne dokunmuş, diğeriyle de Mona'nın elini avcunun içine almış, tatlı bir ses tonuyla: “Endişelenme tatlım. Bir gün hepsi bitecek” demişti.

Kış yavaş yavaş yaklaşmıştı, kar şöyle bir uğrayıp tekrar gitti. Çatıyı onarmak artık mümkün olmadığı için su sızan olukların altına kovalar koydular. Şubatın yağmurlu günlerinden birinde, öğle üzeri Mona, uzun bir yolculuk sonrası yorgun ve bitkin bir vaziyette okuldan eve döndü. Annesi ve dostunu evde hafif çakırkeyif bir halde şöminenin yanına oturmuş bir halde buldu. Bütün gün işleri olmadığı için elma şarabı alıp içmişlerdi ve yine mutfaktaki sandalyelerden biri yakılmıştı. Annesi ve sevgilisinin arasında havailik alevleri parıldıyordu. Ama Mona'nın içeri girmesiyle adam birdenbire köpürdü ve ona pis sözler savurmaya başladı, son olarak da yumruğunu sallayıp küfürlü hareketler yaptı: “Sen iğrenç bir

mahluksun!” Mona geri çekildi ama adam küfürler savurmaya devam etti: “Sen kahrolası bir sürüngensin!”

Söylediklerinden zevk alıyormuşçasına kahkahalar attı ve biraz daha elma şarabı almak için bardağını uzattı.

Mona'nın annesi ayağa kalktı ve sürahiyi eline aldı, şarabı adamın tam yüzüne doğru boşalttı.

Mutfakta adeta kıyamet koptu. Adam ayağa fırladığı gibi avını gören bir kaplan gibi kadıncağızın üstüne atladı ve onu yere serdi, yumruklarını altındaki kurbanının boynuna doladı, masayı ve sandalyeleri yerinden fırlatıp attı. Zarif parmakları - şu sevimli parmaklar - Mona'nın annesinin boğazını gittikçe daha fazla sıkıyordu. Mona bütün gücüyle adamın sırtına bir tekme attı, adam umursamadan geri çekildi, bir yandan ağza alınmayacak şeyler söyleyip bağılıyor, bir yandan da kazağının koluyla gözlerini siliyordu. Annesi de hemen ayağa kalktı, haykırıyor, özür diliyor, “tekrar şans” vermesi için yalvarıyordu. Ama adam hiç tınmadı, kapıya doğru gitti, geniş vücudu orak şeklinde bükülmüştü, kolları inatla vücudundan ayrı duruyordu, arkasından kapıyı hızla çarparak evden çıktı. Ana kız şaşkınlıktan dilleri tutulmuş birbirlerine bakıyor, sanki gelmesi imkansız sevindirici bir haber bekliyor gibi duruyorlardı.

Sonra Mona'nın annesi aniden adamın arkasından koşmaya başladı.

Mona annesinin kazağına yapıştı. “Hayır anne, dur, bırak gitsin, bırak gitsin anne!”

“Ama olmaz!” dedi annesi. “Onu polislerden korumalıyım”. Gömleğini değiştiren bir yılan gibi kazağını sıyırp attı ve kendini sevgilisinin peşinden gecenin karanlığına bıraktı.

Soğuk dağ havası avlunun içine süzüldü, Mona omuzuyla

kapıyı kapatırken hasırların altında ve onun bacaklarının arasında rüzgarlar esiyordu. Bir süre hiç kıpırdamadan durdu, şimdi hayatı dışındaki şu iki insanın görüş alanının dışındaydı. Neydi kendisi? Mona şanslıydı, evet kendisini ailenin tek şanslı ferdi olarak görüyordu. Ailenin diğer bireylerini yutup yok eden kaderin önüne geçip, ona engel olmayı başarmıştı - erkek kardeşlerinden birine bir araba vurup kaçmış, diğeri tepedeki hapishaneye girip girip çıkmış, ablalarından biri İngiltere'de çocuğunu aldırırken ölmüş, diğeri de durup dururken ortadan kaybolmuştu. Ama çok uzun bir süre önce Mona kendi kendine bir anlaşma yapmıştı. Tek bir seçeneği vardı: Çalışmak ve çalışmak, bütün yeteneğini ders çalışmak üzerinde yoğunlaştıracaktı, doğup büyüdüğü bu sefalet içindeki ücra yer onun ilgi alanları için çok yetersiz kalıyordu, bu nedenle bir gün, evet ilerde bir gün annesini de alıp, fare ve köpeklerin bile daha lüks yaşadığı, hiçbir ülkeye ait olmayan bu topraklardan gidecekti. Kendine başka bir söz daha vermişti; hiçbir erkekle muhatap olmayacak, vücudunun müstehcen noktalarına karşı cinsten hiçbir mahluk dokunamayacaktı. Cinsel bir aşkın işkencelerine asla kapılmayacaktı. Şehir çocuk annelerle doluydu, çocukların çocukları vardı, anneler daha otuzlarına gelmeden anneanne oluyordu. Ama Mona kendine farklı bir yol açmıştı. Ya da açamamış mıydı? Yoksa o da bavullarını toplayıp kendini derin geceye mi salsaydı? Sonra şu sahte çekler kesen veya şehrin diğer tarafındaki zengin mahalleleri soyarak geçinen genç suçlulara, kızlı erkekli çetelere mi katılsaydı?

Ama hayır. Kendine bir şans daha tanımalıydı.

Merdivenlerden yukarı çıktı, eline sıcak damlalar dökene kadar mumu tekrar yaktı. Odasındaki dostları, yakın arkadaşları,

derli toplu bir halde dizilmiş kitapları birdenbire ona yabancılaşmıştı sanki, daha biraz önce inatçı geceye kaçan şu iki insan gibi... Kitaplarının yanına diz çöktü, her birini okşamaya başladı. En çok değer verdiği matematik problemlerinin olduğu kitaplardı. Hasretle sarıldı onlara, sayfalarını açıp ellerini yavaş yavaş üzerinde gezdirdi, buruşmuş sayfaları düzeltmeye çalıştı. Ama hiç işe yaramadı, kitapları Nina'nın bedeninin bir yarısını, gururunu taşıdığı bölümü reddediyordu. Kitapları elinden fırlatıp attı, pencereye gitti, annesini tek başına dönerken görmeyi ne kadar da çok arzuluyordu. Ama cadde karanlıktı, tepenin aşağısındaki evler, kullanılmayan tren istasyonları gibi terkedilmiş görünüyordu, pencereyi açık bırakıp yatağına gömüldü.

Kısa bir süre sonra annesinin ve o baş belası herifin seslerini duydu, avluya girmişlerdi. Kısık seslerle konuşuyorlardı. Anlaşılan aralarındaki kavga tatlıya bağlanmıştı. Mona bir kez daha hiçbir şey olmamış gibi davranacağını biliyordu. Sabah yorgun bir kafayla yataktan kalkacak, alış-veriş yapacak, akşam yemeğini hazırlayıp odasına çekilecek ve derslerine yumulacaktı.

Merdivenlerden aşağı indi, ayağına bir sıçan ya da fare değdi, evdeki haşerelere alışkın olduğu için bir tekmeyle hayvanı asılı duran paltosuna doğru fırlattı.

Sahip olduğu birkaç şilini alış-verişte harcardı. Bu, ödevlerini yaparken yardımcı olduğu zengin arkadaşlarından kazandığı paraydı. İş olmadığı günlerde annesi bütün zamanını içki ve sigara içerek geçirirdi. Bu nedenle hafta sonunu idare etmek Mona'ya kalıyordu, parasını kendilerini ayakta tutacak kadar yiyecek alabilmek için harcardı, kıt kanaat geçinebiliyorlardı.

Kasasında zayıf bir kızın durduğu mahalle dükkanında çok az para harcıyordu, çünkü kız genelde işinin başında durmuyor, Mona da hiçbir şey söylemeden oradan sıvışıyordu. Şimdi karanlığa doğru kayarken yine aynısının olması için dua ediyordu.

Yıllardır hep yerinde duran kum ve moloz taşı yığınlarının etrafından dolandı. Hiç sokak lambası olmayan caddedeki su birikintilerine batmamak için sadece hafızasına güveniyor, aydınlıkta görebildiği birikintilerden uzak durmaya çalışıyordu ama yine de ayakkabıları buz gibi suyla dolmuştu. Dükkana gitmesi yaklaşık yirmi dakika sürüyordu -bir buçuk kilometreden fazla uzaklıktaydı- saat neredeyse altı olacağı için koşmaya başladı.

Yukarıdaki olaydan Mona'nın aklında kalan tek şey o günün dondurucu soğuşuydu. Eve doğru koşarken attığı son birkaç adımla önündeki kirli kağıt parçaları nasıl da birdenbire alevlenmişti, bariz bir şekilde serap görüyordu. Dinmek bilmeyen fırtına göğsünü nasıl da parçalıyordu, soğuşa karşı güçsüz kalan paltosunun yakasını çenesinin etrafına geçirirse de hırçın havanın bedenine işlemesine engel olamıyordu. Donmuş parmaklarla anahtarı kullanmak hep zor olmuştu, üstelik anahtar düzgün kesilmemişti ve kilidi açabilmek için anahtarı birkaç yöne çevirip denemek gerekiyordu ve bu işlem soğuk havada daha da uzun sürüyordu çünkü morarmış parmaklarını hareket ettirebilmek için soğukta daha fazla boğuşuyordu. Sonunda rüzgarın da yardımıyla kapı açılmıştı ama aynı rüzgarın hainliğiyle koridorun sonunda duran ve içinde birkaç kurumuş çiçek bulunan vazo yere düşmüş ve içindeki su hemen yere akmıştı. İlk başta annesini

görememişti, şu haydut herif de mutfaktan gitmişti. Mona tekrar barışma anlarını devam ettirmek için yukarıya çıktıklarını düşünmüştü.

Mona eti ambalajından çıkartırken yerdeki kanı gördü. Aslında gittikçe yayılan siyah kan gölü, tam ambalaj kağıdını çöpe atmak için eğildiğinde gözüne ilişmişti. Korkunç dehşet onu tamamen çarpmadan önce bu kadar büyük bir birikintinin içinde en az beş litre kan depolanmış bir vücuttan gelebileceğini düşündü, öyle ki kan bütün zemine yayılmış, yerdeki çatlaklara dolmuş ve çevredeki her şeyi kırmızıya çevirip kirletmişti. Evet, o cani annesinin boğazını ekmek bıçağıyla kesmiş ve cesedini iki buklüm halde oraya bırakmıştı, cansız bedeninin yarısı masanın arkasından kayan muşambayla örtülmüştü.

Ama şimdi yıllar geçmişti. O cinayet, kasabadaki yüzlerce öldürme ve tecavüz efsanelerinden biri olarak dillere dolanmıştı. Bir zamanlar bir eğlence yeri olan futbol sahası, şimdi hatalı beslenmeyle gelen hastalıklarla ölenlerin mezarlığı haline gelmişti. sayıları gün geçtikçe artan bu cansız bedenler toplu halde oraya gömülürdü. Binlerce köpek de onların “cenazelerine” katılır, gece oldu mu toprağı kazar, cesetleri çıkartır ve yerlerdi. Sonra insanlar cenazeler konusunda daha az duyarlı olmaya başladılar ve sanki leşle beslenen hayvanlara zahmet olmasın diye cesetleri gömmeden bırakıyorlardı. Kimse onların hayvanlar tarafından yenildiğinden bahsetmiyor, herkes sanki gerçeklerin farkında değilmiş gibi davranıyordu.

Peki ya Mona?

Annesi öldükten sonra kaçık adam kayboldu ve hiçbir

zaman da ortaya çıkmadı -hiç şüphesiz bir başka yalnız kadının yanına sığınmıştı. Mona okulu bırakmış ve şehre yaklaşık on beş kilometre uzaklıkta, daha iyi durumdaki bir kasabada, bir kuaförün yanında yardımcı olarak çalışmaya başlamıştı. Aynı evde yaşamaya devam etti, ama ev artık eskisinden daha temiz ve düzenliydi, çatının her tarafı ve damdaki oluklar iyice onarılmıştı.

Tek bir arkadaşı yoktu ve hava kararınca çok nadir dışarı çıkıyordu. Fakat yıllar geçtikçe şehir yoksulluk bataklığına daha da çok batmaya başladı, çalıştığı yer kapandı ve Mona da boş durmayıp bir şeyler yapmaya devam etmek için bir hırdavatçı dükkanını devraldı, orayı kendi kafasına göre bir kuaför salonu olarak yeniden döşedi. Kimse saçını yaptırdıktan sonra para ödeyemediği için Mona onların verdiği her şeyi kabul ediyordu, tepenin arazilerinde çok miktarda yetişen tereotundan, varoşların iç kısımlarındaki yağmalanan dükkanlardan çalınan yiyecek parçalarına kadar her şeyi para yerine kabul ediyordu.

İnsanlar saçlarını Mona'ya yaptırabilmek için her şeyi yapıyorlardı, ellerinde tek kalan eğlence buydu. Kadın, erkek, çoluk çocuk sürü halinde saatlerce beklemekten büyük zevk alırlar, yüzlerindeki boş ifadeler bir an için de olsa aydınlanır ve kendilerine beğenerek bakarlardı. Evet, yapacak hiçbir şeyleri yoktu, herkesin büyük umutlarla beklediği devrim hiçbir zaman gerçekleşmedi. Kendilerini ifade edebildikleri tek yol, tüm şehri şiddet pençesi altında kavramış kurnaz çetelere karşı savaşıyordu. Fakat bu oldukça zahmetli ve uzun bir yoldu ve insanlar bunu göze alabilecek kadar iyi beslenemiyorlardı bile. Bu yüzden Mona sabah dokuzdan akşam altıya kadar insanların saçlarını kesiyor, boyuyor ve perma yapıyordu,

içinde yaşatabildiği matematikçi sadece hoş görünümlü saçlar yaratmaktan zevk alabiliyordu. Böylece hem kendini, hem de diğer insanları oyalayabiliyor, gerçekleştiremeyen hayallerini durdukları yerde uyutmaya devam ediyorlardı.

O da annesi gibi sıkskalaşmıştı. Keseceği saçları ölçüp biçerken aynaya düşen görüntüler çok tuhaf oluyordu. Annesinin kendi erkek arkadaşlarına yönelttiği sabit bakışların aynısını Mona'nın yüzünde, müşterilerinin saçlarını gözleriyle tarayıp düzeltirken görmek mümkündü.

Futbol sahasındaki leş kokusu tüm kasabaya yayılırken, insanlar aynalara bakıp, yeni yapılmış saçlarını hayranlıkla seyrediyorlardı, bazen mor yarıklar ve çatlaklar zayıf yüz hatlarını, çukurlaşmış gözaltılarını ve sarkmış ciltlerini kapatıyor veya kimi zaman da daha çok belli ediyordu.

Mona bunların hiçbirini umursamıyor, sadece içinden kendi ustalığını ölçüyordu. Müşterilerinden biri kafasını birdenbire hareket ettirince içine kontrol altına alınması zor bir öfke doluyordu. Biliyordu ki bir gün emektar makasıyla müşterilerinden birini öldürecek, gayet soğukkanlı ve annesinin öldürüldüğü kadar kanlı bir şekilde onları öldürebilirdi, vücutlarını doğramaya kulaklarından başlayıp, makası burun deliklerine sokup, etlerini santim santim doğrayabilir ve böylece onların bedenlerini delik deşik bir leşe çevirebilirdi.

SEVGİLİ CEDRİC

Babamın yüzüne bakmamaya çalışıyorum, altı yıl önce gördüğümden bu yana çok değişmiş. Sanki tüm hafızası silinmiş gibi geldi bana, geldiğimde beni tanıyamadı bile. Tabii ki annem de onun gibi. Hatta üstelik o zalimleşmiş de. Masada baş köşeye el koymuş, sanki babamla beni bir an önce zehirlemek istiyormuş gibi yemekleri dağıtıyor. Doğrusu tüm otorite şu ana kadar hep ondaydı, evde en çok sözü geçen kişi oydu. Muhtemelen bir gün babam uyanmış ve “Artık yeter!” diye haykırmıştır.

Merak ediyorum...

Babam çok kötü görünüyor.

İyice çökmüş. Hiçbir zaman iri bir görüntüsü olmamıştı, ama şimdi adeta bir cüce gibi, yüzü de vücuduna oranla mantar gibi şiş görünüyor. Vc sesi...Bir zamanlar ince ve soylu bir tonla çınlayan sesi artık sadece hafif iniltilerle sızlanıyor.

Üstelik iyi beslenmemiş de, büyük bir ihtimalle annem onu açlıktan öldürmeye çalışıyor.

“Biraz daha karnabahar ister misin baba?”

Annem hemen araya girip “Yok, istemez!” dedi. Ama acınacak bir vaziyette olan babam biraz daha yemek alabilmek için elini uzatırdı.

Ve her seferinde olduğu gibi sanki şeytanın avladığı bir kurban gibi sandalyesine kıvrılıp uzattığı elini geri çekerti, ruhunda yatan ne çeşit bir eziklikti ki onu bu tür bir “hiç” kimliğine sokmuştu?

Ya Theresa? Hiç ölçülemeyecek kadar çok sevdiğim, taptığım Theresa? O da başaramamıştı. Bir zamanlar sevimli ve şakacıydı ama zamanla soğuk ve içine kapanık biri olmuş, benzi sararmış ve çok zayıflamıştı.

Theresa? Ona sessizce haykırıyorum! Küçük bir çocukken beni koruyan sendin!

Ama herhalde şu an ona sesimi duyuramıyorum. Şimdi şişman ve başarılı bir adam oldum. Şu bitmez tükenmez aşklarım la kederlenmiş bir halde seyahatlerimden yıllar sonra eve döndüğümde “Yapma Cedric, şu erkeksi gururunu bir kenara bırak! Her şey en sonunda yoluna girer” derdi. Günün son aydınlığında yürüyüşe çıkar, Bray Tepesinin doruklarından aşağıya doğru bakar, pamuk beyazı evlerin kahverengiye dönüşüp tepenin etrafında bir ateş böceği gibi parıldamalarını seyrederdik.

Her yaz eve gelirdim, uzun bir süre evden uzakta kaldığım için bana darıldığını sezerdim bakışlarında.

Theresa ve babam ölüyor. Gözlerimin önünde yavaş yavaş soluyorlar.

İçinde gül kırmızısı şarabın yüzdüğü bardağımı mum ışığına doğru uzatarak “Gerçekten şarap güzel anne!” dedim.

“Geleceğini duyduğumda...” diye karşılık verirken tiz sesi mumdan çıkan kıvılcımları dalgalandırıyor ve titretiyordu.

“Devam et anne,” diye sözünü kestim. “Uzun süre her şeyden uzak kaldım...Ama bildiğin gibi son araştırmalarım dünyanın dört bir yanında koşturuyor beni. Fakat bazı

ilginç sonuçlar buldum...”

“Cedric, gerçekten buldun mu canım?”

“Evet anne. Son çalışmam uzmanlar tarafından hayli takdir edildi.”

“Canım Cedric'im seninle öyle gurur duyuyorum ki!”

“Biraz daha kızarmış biftek alır mıydınız Bayan Stewart?”
Theresa etle dolu tabağı uzatırken annem bir yığın eti kendi tabağına koymaya çalışıyor, arada sırada peçeteyle ağzını yırtarcasına siliyordu.

Saf gibi “Ya babam nasıl?” diye sordum.

Babam tehlike kokusu alan bir fare gibi küçük bir iniltiyle cevap verdi.

“Tanrı aşkına, onu hareketlendirme böyle!”

Annem konuşurken kıkırdak parçalarını ve etin yağlarını tabağının bir köşesine yığıyordu. O yemeğini aç kurt gibi hapır hupur yerken benim iştahım hepten kaçtı.

Theresa sürahiyi kaldırdı ve bardağıma biraz daha şarap koydu. Bana dönüp “Fazla yemiyorsun” dedi. Sözlerinde bir keder mi seziyordum? “Ya siz hanımefendi? Siz yediniz mi?”
Annem evet der gibi başını salladı.

Bir ara evde tam dört tane hizmetçimiz vardı. Eve her gelişimde birkaç küçük değişiklik yapardım. Benden yolculuklarımdan bahsetmemi isterlerdi, kızıl ve leylak renkleriyle süslenmiş, tüm cinsel detaylarıyla Arap Geceleri hikayeleri anlatıyordum sanki. Ben de hepsini uydururdum. Bayan Perys ve Whitworths'u, pis otel odalarındaki aşk kaçamaklarımı, sidik kokan koridorları ve dışarıda kıkırdayan temiz aile çocuklarını bir tek Theresa bilirdi.

Karımın beni terk etmesi doğrusu pek şaşılacak bir gelişme değildi.

Theresa'nın artık beni sevmemesi de hiç şaşılabacak bir şey değil.

“Cedric, biraz peynir ister misin canım?”

Annem cevabımı beklemeden kolunu hızla masaya doğru uzattı ve babamı bileğinden sıkıca tuttu, babam sadece bardağını almak için uzanmıştı.

“Artık masayı kaldırsak iyi olur Theresa.” Ve annem sanki babam odada değilmiş de, onun arkasından konuşuyormuş gibi bağırdı: “Şarap artık ona yaramıyor, yaşlı insanlara göre bir içki değil ki!” Oysa kendisi o tiksindirici tıknası boyunca bardağını defalarca doldurmuştu.

Babamı hiç savunamıyorum, çünkü ben kendimi bile savunamıyorum ki, anneme karşı sadece çekingen bir saygı gösterebiliyorum. Erkek kardeşimin burada olmasını ve şu yapmacıklık yükünü omuzlarımdan almasını ne kadar da çok isterdim...

Yemek “ziyafeti” nihayet bitti. Theresa tabakları yavaşça masanın bir kenarına toplamaya başladı. Babam ayağa kalkmaya çalışırken elini bardağına çarptı ve bardak yerinden sarsıldı.

Annem yürümek için büyük çaba gösteren yaşlı adamı seyrederken sorun çıkartmak istercesine köpürdü. “Bak canım evladım, görüyor musun şu adamın ne yaptığını? Bir de umursamadan gidiyor!” Babam kendini kapıdan dışarı atmadan önce sıkılmış yumruğunu masanın açılıp kapanabilir kanadına vurdu.

Ben endişeli bir ifadeyle babamın yanında dönüp dururken, annem boş yere canımı sıkmamamı söylemek ister gibi “Aslında canı istediği zaman öyle rahat yürüyebiliyor ki! Yeter ki istesin!”

“Peki sen tek başına gelebilir misin anne? Yardıma ihtiyacın var mı?”

İlk etapta ayağa kalkmada zorlanan annem sonunda bu işi başardı ve babamın arkasından uzun adımlarla, bastonunu haliya tık tık vurarak yürümeye başladı. Yorulmak bilmeyen canavar kadın!

“Sanki tüm dünya birdenbire donup kalacakmış gibi hissediyorum Theresa.”

“Baban son birkaç ayda iyice güçsüzleşti.”

“Tamam, çok yaşlı olduğumu biliyorum ama o Protestan iradesi nasıl olur da bu kadar kolay pes eder anlayamıyorum. En azından, görevlerini titizlikle yerine getirme konusunda hiç şaşmayan ve son derece prensipli temellere dayanan kişiliğinin onun duygularını sonuna kadar koruyabileceğini pekala sen de beklerdin!”

“Korkarım annen onu da yenmeyi başardı.”

“Evet annemin bunu yaptığından eminim. Onun biricik Richard'ı var. Oysa babam Richard'la yeteri kadar haşır neşir olamamıştı.”

Theresa yemeğin tüm artıklarını temizledikten sonra son bir kez masayı silmek için eğildiğinde “Bizi çok uzun süre yalnız bıraktın Cedric.” dedi.

“İnan bana, burada sadece sen yaşasaydın her altı ayda bir gelirdim.”

“Pek sanmıyorum.”

“Annem karımın beni terk ettiğini sana söyledi mi? Evet beni bırakıp gitti. Burayı son ziyaret edişimden kısa bir süre sonra.”

“Doğrusu onu pek suçlamıyorum.”

“Çok katı davranıyorsun!”

“Bunun böyle sonuçlanacağını sen de çok iyi biliyordun. Peki ya ufaklıklar ne oldu?”

“İkisi de anneleriyle beraber Amerika'da.”

Sinsice “Sanırım seninle yazıyorlardır?” diye sordu.

“Hayır, tabii ki bana mektup yazma zahmetine girmiyorlar. Ancak kırk yılda bir kere, o da akıllarına gelirse. Onlar tipik Amerikalı, beni unutup kendi kabuklarına çekildiler bile.”

“Bütün olanlar sonucunda bu noktaya gelmeniz dediğim gibi çok doğal.”

“Theresa, bu kadar yıl boyunca bu yaşlı insanlarla hayatını geçirerek ne kadar sadık bir insan olduğunu ispatladın!”

“Yaşlandım artık.”

“Ben de.”

“Sen daha elli dört yaşındasın.”

“Kadınları tavlamaya çalıştığım sıralarda senin çevremde olman pek hoşuma gitmezdi.”

“Hala o işlerle mi uğraşıyorsun?”

“Ohhh...Theresa, aşkım benim.”

“Gel!” dedi ve beni pencerenin yanına götürdü. Koyu renkli, kadife perdeyi çekti ve pencereyi sonuna kadar açtı. “Bak şuraya!”

Kuvvetlenen rüzgar bizi kucaklarken orada dikilip büyüleyici körfezi seyrettik. İki palmiye ağacı sivri yapraklarını sallıyordu. Ama şiddetli fırtınaya ev sahipliği yapan gece ılık ve ferahlatıcıydı, okaliptüsün keskin kokusunu her yana dağıtmıştı.

Theresa ani bir hareketle pencereyi kapattı.

“Şimdi gidip onlarla konuşacaksın. Yürüyüşü yarın bir ara yaparız. Şimdi git!”

“Sen tek başına tepeye çıkabilir misin?”

Theresa cevap vermedi, ben odaya geçerken pencerenin camı rüzgarın etkisiyle takırdadı. Artık yap-bozun yıpranmış parçalarının yerlerine yerleştirilme zamanı gelmişti.

Babam oturma odasındaki tek aydınlatma kaynağı olan abajurun yanında ayakta duruyordu. Bu odanın hiçbir gölgesi bana gülümsemiyor. Hayatımın en iğrenç zamanları burada geçmişti. Annem ve babama iyi geceler öpücüğü vermek için teker teker içeri alındığımız bu odaydı; misafirlerin bizi hayvanat bahçesindeki hayvanları seyreder gibi incelediği yer...

Annem beni görür görmez seslendi: “Canım, demek geldin. Nereye oturmak istersin?”

Şömine bir kalorifer ocağına benziyordu. Ve çıkan alevler annemin tuğla kırmızısı yüzüne yansıyor. “Anne, babam genelde nerede oturuyor? Yoksa hala pencerenin yanında mı? Baba! Seni pencerenin yanına götüreyim mi?”

“Ne?” Yarım kalmış tek heceli bu söz beni adeta kıvrandırdı. Babam kolunu kaldırdığı an ağırlığı ruhuma çöküverdi, o kadar hafifti ki, sanki gömleğinin kolunda bir gıdım et bile yoktu. Eski bir bez parçasından olan ceket antrede asılı duruyordu. Onu hala giyip giymediğini merak ediyordum doğrusu.

Akşam yemeğinden sonra hep yürüyüşe çıkardı, köpeğini yanına çağırır, ceketini üstüne geçirir, meşhur iniltisiyle seslenirdi ona: “Hadi oğlum gel buraya! Towser, gel buraya küçük adamım benim.” Köpek bir süre sonra öldü ve yerine yenisi alınmadı.

Halının üstündeki sakıncalı tümsekleri geçtim. Lambanın

ışığı yerde bir yol açıyordu: “Dikkat et baba, şimdi şu taraftan... Oraya doğru...”

Babam oturmuyacak galiba. Dalgın gözlerini bana dikmiş bakıyor.

“Baba biliyor musun, geçen sene Dubrovnik'e gittim.” Onun hafızasını canlandırmaya çalışıyordum. Babam uzun bir süre önce oraya bir kez gitmiş, Killiney Körfezi ile Dalmatian Sahili arasındaki kıyaslamanın tam olarak doğru olduğunu görmenin verdiği keyifle geri dönmüştü, bize sürekli oradan bahsederdi, Bernard Shaw'un şu ünlü lafını kullanırdı. “Biliyorum, çünkü bizzat kendim gidip gördüm” derdi. Ama hayır, bu da işe yaramıyor. Zihni sönmüş bir kömür gibi körelmişti, tekrar tutuşturmak için hiçbir kıvılcım kalmamıştı artık.

Annem kanepeye uzandıkça yumuşak yastıklar onun ağırlığı altında gömüldü. Keşke zamanı geriye çevirebilsem de şu fotoğraftaki beni oradan çıkarıp ailemin hayatından tamamen koparıp atabilsem. Ama işte orada duruyorum, beş yaşındaki ben, küçük ve çirkin bir surat, büyük ve kin dolu gözler, Norfolk halkına özgü minyatür bir ceket ve o zaman öyle icap ettiği için giydiğim golf pantolonu, kırmızı bir av köpeği gözlerini dikmiş yüzüme bakıyor. Köpeği çok iyi hatırlayamıyorum, sanırım fotoğrafçının köpeğiymiş, fotoğrafçıya gelince, dalkavukluk derecesinde itaatkar bir adamdı. Richard'ın fotoğrafları daha da itinalı hazırlanırdı.

Bir fotoğrafta yüzü güneşin içine yerleştirilmiş, yuvarlak ve yarı kısık gözleri daha da net görünüyor. Yandan çekilmiş başka bir fotoğrafta da kuyruğu kesilmiş büyük bir atın üstünde poz veriyor. Bir diğerinde ise tenis kortundaki Richard kuvvetli bir hamleyle topa vuruyor ama bu fotoğrafı biraz

bulanık. Herhalde Brownie marka fotoğraf makinesiyle ben çekmiştim. Ölen iki kız kardeşimin beraber olduğu şu fotoğrafı da kesinlikle ben çekmişimdir. Mary, Joyce'u dizine oturtmuş salıncakta sallanıyor. Göğsü hiç büyümeyen zavallı Mary. Koskoca bir kadın olduğu zaman bile, hiçbir sıkıntısına ses çıkarmadan boyun eğmenin izlerini hala vücudunda taşıyordu, hala çocuk kalmış vücut hatlarından herkes bahsedirdi.

Sadece ata binerken mutlu olurdu. Soğuk bir aralık sabahı babamla Calary'de buluşmak için evden çıkmıştı. Hikaye şöyle devam etti; Mary tam kısırağına bineceği sırada bir av köpeği zincirini kopardığı gibi kısırağın durduğu çamurlu yola fırladı. Hayvan ürküp şahlandı ve Mary'i arkaya, bir taşın üstüne fırlattı. Atların kıpırdanmaları ve köpeklerin ulumalarından meraklanan biri durumu fark edene kadar Mary herhalde orada kendinden geçmiş bir halde uzun bir süre uzanıp kalmıştı.

O sırada ben evde değildim, Cakarta'daydım. Bitmek bilmeyen ısıcağın kavurduğu bir havada, pembe ve eflatun terasların gölgelerine yerleştirilmiş yüzlerce Buda heykelinin arasında gezinirken, küçük bir çocuk elinde bir telgrafla yanıma gelmişti...

Ama Richard'ın ikizi olan James'in hiç fotoğrafı yoktu. James, Mauritius Adasına gidip, zenci bir kadınla orada yaşamaya başlamış ve artık eve mektup yazmayı bırakmıştı. Bütün bu olanlardan sonra onun tüm fotoğrafları ortadan kaldırılmıştı. James'in sicili defterden silinmişti artık.

Yarı Amerikalı oğullarım etrafta aylak aylak dolanıyor, çevredeki saygınlığımı lekeliyorlar!

“Önümüzdeki okul dönemi için Richard oğlu Patrick'i Trinity'e gönderecekmiş.”

Annem sözünü kesip biraz durakladı, küçük bir sivri dişi alt dudağını içeriye doğru hapsetmişti, dudağı tekrar serbest kaldıktan sonra ekledi: “Ne yazık!”

Bir süre ikimizden de hiç çıt çıkmadı. Dayanamayıp sessizliği bozdum: “Niçin oraya göndermeyi düşünüyor?”

“Çünkü Cambridge'e girememiş.”

“Evet, sanırım o yüzdendir. Ama üzülme, böylece Richard sana daha yakın olur ve daha fazla arkadaşlık eder, son mektubunda onun Dublin'de danışmanlık işine başvurduğunu yazmıştın.”

Richard anneme benim yeteri kadar veremediğim şefkati ve ilgiyi gösterebildiği için ona gerçekten çok minnettardım. Merak ediyorum da, acaba annem bana tam olarak gösteremediği annelik ruhunun eksikliklerini dikebilmek için artık iplik bulabiliyor mu? Karımla boşanmam annem için kuşkusuz son derece mükemmel bir hadiseydi, ama bu uzun süre önceydi. Benim dünyaya nasıl geldiğim hep bir gizem gibi gelir bana. Bir zamanlar çıplak bir halde onun rahminde yaşadığım doğru mu? İnanılmaz doğrusu!

Hepimiz sessizliğe büründük, babam hala camın kenarında dikilmiş duruyor, perdenin solmuş dantelini iyice sıkıdığı yumruğuyla kavramıştı, sanki emziğine sarılmış bir bebek gibi sımsıkı tutuyordu. Başı bir öne bir arkaya durmadan sallanıyordu. Aniden sarsılan vücudu bana yöneldi. Ama ben onun bu ani hareketini fark etmeden Mary ve Joyce'un fotoğraflarını elime almış inceliyordum ve o da fotoğrafı görmüştü. Nasıl olduysa benim bu davranışım odadaki sakin havayı delip geçmişti. Mary'nin elimde tuttuğum fotoğrafını babama uzattım.

“Bu fotoğrafı ben çekmiştim. Hatırladın mı baba?”

Odanın karşısına doğru ok gibi fırladığı sırada onu yakaladım ve tekrar sandalyesine oturtmaya çalıştım, babam sızlanıp ağlamaya başladı: “Küçük yavrucak... bebeğim...” tırnaklarıyla yüzümü tırmalıyordu.

“Dur baba, hayır! Lütfen yapma baba!”

“Ver onu bana, ver onu!..”

İniltilerini zar zor duyabiliyordum. “Al baba. Al fotoğrafı. Sen tut.”

Fotoğrafi ona uzatırken ellerini yüzümden koparmalıydım ama onun keder ve öfkesi zaten sönmüştü, fotoğraf ikimizin arasından süzülerek yere düştü. Ben yavaşça doğrulmaya çalışırken fotoğraf yerde uzanmış duruyordu.

Çok bitkin hissediyordum; bacaklarım donmuş, adeta buz kesilmişti. Ne fotoğrafı yerden kaldırabildim, ne de annemin yüzüne şöyle bir bakmayı akıl edebildim, kendimi kaybettim ve adeta uçarak merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım. Merdivenlerin en üst sahanlığına geldiğimde durdum, kendi kendime ne yapmaya çalıştığımı sordum. Bunak babamdan duyduğum tek bir kelimeyle sinir krizine girmiştim. Ben...hayli başarılı sanat tüccarı, sayısız ahbabları olan, Uzak Doğu Sanatı tarihiyle ilgili en derin bilgilerle dolu üç cilt kitapla kendi itibarını arttıran, elli dört yaşında, koca göbekli ve dolgun cepli adam. Fakat bu eve geldiğim an nehirde yüzerken iki set arasına takılıp kalmış, çaresiz bekleyen bir balık gibi oluyorum.

İşte böyle ezik bir durumdayım, titremelerimi durduramıyorum, merdivenin en üstüne oturup kendimi sakinleştirmek zorundayım. Eğer bu acımasız günün biraz daha üstüne gidersem, şimdiki karmaşıklıktan daha da tehlikeli durumlar yaratabilirim.

lan Niestan'la buluşup tuvallerin nakliyesiyle ilgili sorunlarımızı hallettikten sonra öğle yemeğimi yedim. Shelbourne'daydım. Sonra Killiney'e giden trene bindim. Sonunda Milli Sanat Galerisinde bir iki saat geçirebilmişim- ve trenden indiğimde alacakaranlık çökmüştü, oldukça kuvvetli bir rüzgar demiryolu raylarının üzerinden geçen köprünün çürük payandalarına şiddetle çarpıyor ve onları sarsıyordu. Hırıldayan sinyal seslerini de, telefon tellerinin ısıklarını ve yataklı vagonlarda uyuyanların homurtularını da duyabiliyordum. Sahil yolu boyunca ilerlerken yüzüme çarpan rüzgar ve çakıl taşlarıyla döşeli sahile vuran dalga sesleri bana çok huzur vermişti. Denizi başka bir yönden bir kez daha görebilmek için Kilmore Tepesinin altındaki caddeden karşıya geçtim. Bu sonbahar gecesinin bu kadar köhne ve fırtınalı görünmesi beni müthiş derecede büyülemişti. Beyaz kayalara kalın halatlarla bağlanmış yalnız bir sandal vardı, terkedildiği için çok çaresiz görünüyordu. Gökyüzündeki kırmızı ve siyah renkli dağınık çizgilerin gri bulutlar arasında kaybolmalarını seyrettim, batıdan gelen ılık bir rüzgarın bulutları ikiye bölmesini ve denizle gökyüzü ufukta bir bütün olarak görünene kadar onları tekrar birleştirmesini...Yavaşça ve büyük keyif alarak tepeye çıktım; defne ağaçlarının etrafındaki çitlerde elimi gezdirdim, küpeçiçeği çalılarını okşadım, siyah ve mor çiçeklerin her birini danseden balerinler gibi hayal ettim. Nedense öyle ya da böyle köpeğimizin yanıma gelip de beni karşılamasını bekledim ama söylediğim gibi o yaklaşık bir yıl önce ölmüştü.

Kapıyı annem açtı ve rüzgar sürüdeki sığırlar gibi içeri üşüştü.

“Oh Cedric, canım oğlum, sonunda geldin!”

Oturma odasına girdiğimde ilk anda babamı göremedim,

loş ışıktaki mobilyalar onu saklamıştı ama başını saklandığı yerden çıkarır çıkarmaz yanına gidip elimi uzattım: “Merhaba baba. Tekrar döndüm. Ben, oğlun Cedric.” Küçük ve yumuşak elini avcumun içine aldım, etten bir örtünün altındaki kemikleri çok rahat hissedebiliyordum.

Yine de saatler kısalmaya başlamıştı. Çocukluğum bir çarşaf gibi gözlerimin önüne serilmişti. Çocukluk anılarım şu an kapıları kilitli duran beş çocuk odası gibi çok yakınımdaydı. Joyce penceresinden gördüğü manzaraya artık tahammül edemeyeceğini bana söylediği zaman benim odamı onunkiyle değiştirmiştik. Babam kasıtlı olarak onun yatağını pencerenin yanına koymuştu. Biz gizlice yatak taşıma işlemini gerçekleştirirken babam da Mary ile ava çıkmıştı. Mary'nin içi kuş tüyüyle doldurulmuş yorganını çenesine kadar çekince dışarıda kalan hasta yüzünü, veremin yıpratmasına rağmen hala ölüme karşı direnen o çehresini çok iyi hatırlıyorum, ölüme en son meydan okuyuş anında Katolik olmuştu. Ama o da işe yaramamıştı. Mızıkçı ve yaşlı Protestan inancı evdeki her bir çatlağa bile sızmıştı. Mahallenin rahibi merdivenlerde babamın yanından geçerken onun yüzüne bakamadı, babam da rahibe aynı tepkiyi verdi. Sadece babam odaya girip çıktığı zaman tüm ev yerinden oynayıp gerilmişti, rahibin bir arı kümesinden çıkan vızıltılara benzeyen sesi her bir odada duyulabiliyordu.

Babamın Joyce'un odasından çıkma sahnesini hatırlayabiliyorum. Radyoyu sonuna kadar açmıştım, Mantovani'nin 'İyi Geceler Viyana' adlı şarkısının yeni düzenlemesi çalıyordu ve bu sırada merdivenin sahanlığından çok şaşırtıcı bir patırtı geldi. Su dolu bir küvetten tıpanın çekilmesiyle oluşan yutma sesine benzer aşırı derece gürültülü bir sestti. Merakım kapı

aralığından şöyle bir göz atmak için beni dürttü, babam baştan aşağı avcı kıyafetiyle donanmıştı, hıçkırıklarla ağlıyordu. Arkası bana dönüktü, petrol yeşili ceketinin arkasından aşağıya kadar uzanan parlak bir çizgi vardı, bu çizgi aslında kuzeydeki pencereden sızan ışığın bir oyunuydu.

Ölümün hiçbir insanın karşı koyamayacağı bir güç olduğunu kabullenmişti herhalde; kızının incelik göstererek istirahatı çekilmesi ona sadece yenilgiye uğramanın bir işareti olarak gözüküyordu.

Evet. Tüm bunlar babamın öldüğü sonbahar gecesinde kafamda birbirine karışan düşüncelerimden ibaret. Ondan sonra olanlarsa daha da karışıktı.

Oturma odasına geri döndüğümde babamın bir kriz geçirdiğini fark ettim. Sandalyesinde sancıdan kıvranıyordu, yüzü morarmıştı. Annem ayağa fırlamış onun başında duruyor, yanına yaklaşıyor ama küçük bir fil görünümünde olan çingırağı sağa sola oynatıyor, tenekeden çıkan seslere benzer çınlamaların muhtemelen Theresa'nın veya benim dikkatimi çekebileceğini umuyordu. Odaya girer girmez annemi önümden ittim ve yaşlı adamcağızın gömleğini yırtıp açtım, nefes almaya çalıştığı sırada, çok kolay kırılabilir göğüs kemiği derisini parçalayıp dışarı çıkacakmış gibi görünüyordu. Onu kollarıma aldım ve merdivenlerden yukarı koşmaya başladım, yatağına yatırdım ve üstünü örttüm, şansımıza yatağının yanındaki telefonun dahili bir hattı vardı.

Bırr...bırr... seslerini her duyuşumda dışarıda rüzgarın duvara çarptığını, her bir hamlesiyle bakır rengindeki kayın ağacını inlettğini fark ederdim. Şaşkına dönmüş bir vaziyette doktorla konuşuyor, kim olduğumu açıklıyordum. Evet bu

arada doktor gelmişti.

Odada ne olduğunu tam olarak kestiremediğim tuhaf ve kirece benzer bir koku vardı. Yatağın yanındaki cimri lamba öyle donuk bir ışık veriyordu ki oda içindeki gölgelerle sallanıyor gibi görünüyordu. Odada iki duvar boyunca dizilmiş kitap rafları vardı. Babamı endişeli gözlerle seyrediyordum, cesur adamlara hiç yakışmayan ölümünün yaklaştığını gördüğümde elim ayağım tutulmuştu. Küçük bir çocukken yaşlı adamların birer kahraman olduğuna inanırdım, ama şimdi yanında oturduğum adam bir kahraman değil, sadece ciğerlerine son birkaç kez hava alan zavallı yaşlı bir zorbaydı. Zaman zaman sanki bir şeyler söylemeye çalıştığını düşünüp eğiliyor ve kulağımı dudaklarına yaklaştırıyor, sevecenlik ve şefkat kokan son birkaç kelime duymayı ümit ediyordum ama beklediğim sözcüklerin tek bir hecesi bile gelmedi...Gösterdiği çaba onun gücünü aşmıştı. Her şey sona ermeden önce ağzını açtı, dudaklarından sızan bir miktar su yastık kılıfına aktı. Ağzını kapattım, ölmüştü.

Geriye dönüp o zamanı düşündüğümde onun ölümünden birkaç saniye sonra bir ara kendimi babam gibi hissettiğimi hatırlıyorum. Çok büyük bir gurur -sanırım memnuniyet daha doğru bir kelime- duyduğumun farkındaydım. Çok dik bir tepeyi tırmanıyordum, çok zordu çünkü eğilerek attığım her adım vücudumun üst kısmını arkaya doğru geri itiyordu. Tepe iki yüksek sur arasında yükseliyordu. İki yüz üç yüz metrede bir alçak bir basamak vardı. Hava çok sıcaktı ama bunaltıcı değildi; tatlı bir meltem yanağımı okşuyor, arada sırada saçımı havalandırıyor. Sonunda tepenin başına ulaşınca çok bitkin olduğumu hissettim, surun bir giriş kapısı vardı. Kapıdan geçtim, sözleştiğimiz yerde annemle karşılaştım. Gençti ama çekici değildi, tozlu ve mavi bir elbise giymişti. Elinde bir

güneş şemsiyesi vardı, hafifçe kafasının ve oturduğu masanın arkasına doğru eğilmişti. Şaşkın bir ses tonuyla “Monet'in tablolarındaki kadınlara benzemişsin!” dedim. Galiba karşılık vermedi. Her neyse, yanına oturdum, yüksek ve düz duvarı hızla tırmanan iki kertenkeleyi seyrettik. Ufacık yumruklarıyla duvara sıkıca yapışıp ayaklarını sürterken ince kum parçaları sessizce dökülüyordu.

“Benim düşüncelerime benziyorlar” demiştim.

İzlediğimiz hayvanların bu bilinçsiz hareketleri ruhumu öyle sakinleştirmişti ki balayına çıkmak için İrlanda'yı terketmeden önce ziyaret ettiğim Killiney'deki bu evi biran için satın almayı düşündüm. İçinde yaşadığım yüzyıl bana köşeyi döndürmüştü ve bu eski İtalyan konağı ailemle beraber yaşamak için uygun bir yer olabilirdi. Büyükbabam Doktor Cedric Stewart'ın ismini en küçük oğluma verdim. Büyükbabam, Kraliçe Victoria'nın önerdiği şövalyelik unvanını reddetmişti, yaptığı araştırmaların sonucunda kendisine teklif edilen şövalyelik ünvanının ona saygınlık kazandıramayacağına inanıyordu ve sonra tüm yaşamını Dublin'deki fakir halka hizmet etmeye adanmıştı. Slivovitz ve Edith'in sıcak içeceklerinin hesabını ödemek için garsonu çağırdım ama garson yerine buğday tenli genç bir kız koşup geldi ve birkaç bozuk paramı aldı. Hatırladığım kadarıyla birbirimize pek bir şey demedik. Sadece tek bir kelime söyledim: “Teşekkürler!”

“İyi geceler, ben doktor Fitzmaurice.” Doktorun ölçülü ses tonu beni kendime getirdi, gerçek dünyaya döndüm, babamın kimliğinden çıktım. O ana kadar babamın yatağının arkasındaki duvara bakarak dalıp gitmiştim. Kitap raflarını farketmişim ama kitaplarda bir tuhafılık olduğunu

anlamıştım, hepsi benimdi. Tüm çocukluk koleksiyonlarım karman çorman fırlatılmıştı... Monte Cristo'nun serileri, Doktor Doolittle, Üç Silahşörler, Dickens'ın Tüm Eserleri...

“Geldiğiniz için teşekkür ederim ama korkarım artık çok geç.”

Ve ilk gençlik yıllarında okuduğum kitaplar: Zerdüşt Böyle Buyurdu, Alice Harikalar Diyarında- Joyce'un en çok sevdiği kitap...

“Canınızı bu yüzden sıkmayın artık çünkü önceden gelseydim de yapılabilecek pek bir şey yoktu.”

Genç Werther'in Kederleri...

“Gömülmeden önce onu hazırlaması için Ballybrack'ten bir kadın gönderirim.”

Gray'in Anatomisi...Sanırım bu kitap Richard'ındı.

“Evet...” doktor devam etti, “Herhalde son anlarında sizin de onun yanında olmanızı istedi. Sizden çok bahsederdi. Sizinle çok gurur duyardı.”

Evelyn Waugh'un Penguen Yayınevinden çıkan iki romanı...

“Bana hep sizin gönderdiğiniz kartpostalları gösterirdi. Bay Stewart, seçkin tarihçilerden biri olduğunuzu biliyorum. Dünyanın birçok yerini görebildiğiniz için çok şanslısınız.”

Whitman'ın şiirlerinden bir dizeyi hatırlar gibiyim:

*Senin sesinim ben -senin içinde hapsolmuş- ve benim
içimde konuşmaya başlayan.*

Bir yorgunluk tüm ağırlığını bana yükleyip bir çarşafa uzanır gibi üstüme yattı. “Oturmak ister misiniz?” diye sordum, zar zor çıkan sesimi duyurmaya çalıştım, adamın çok kibar bir yüzü ve bal-köpüğü renginde şirin gözleri vardı.

“Yok teşekkür ederim, sizi daha fazla rahatsız etmeyeyim. Yapacak çok işiniz vardır. Sanırım anneniz...”

“Evet, aşağıya inip yanına gitsem iyi olur.”

“Bay Stewart çok yorgun görünüyorsunuz.”

“Dün gece sadece birkaç saat uyuyabildim, sanırım o yüzdendir. Pek emin değilim. Bir saniye izninizle...”

Ayağa kalktığımda -titreyen kol ve bacaklarımı kontrol edebilmek için büyük çaba gösteriyordum- birdenbire odadaki kirece benzer kokunun kaynağını buldum. Sahilde tek başıma yaptığım yürüyüşlerde topladığım tüm deniz hazinelerimin bulunduğu kutu babamın yatağının altındaydı; denizyıldızları, süngerler, içi boş deniz minareleri, deniz hasırları, salyangozlar, midyeler, minik deniz kabukları- evet, yıllar boyunca babam onları yatağının altında saklamış...

“Evet” diye mırıldandım, ne demeye çalıştığımı ben bile tam olarak bilemeden, “Tam düşündüğüm gibi”. Doktor önümde merdivenlerden inerken konuşmaya devam ediyor, bir yandan da omuzları eğilip kalkıyordu: “Şu eski evler, bilirsiniz. Çok rutubetli oluyor, tabii ki aslında bazı ailelerin bu eski tarzı hala koruyabilmeleri hoşuma gidiyor...Şimdi şehirlerde oturanlar çok kötü. Eskinin onlar için hiçbir değeri yok artık...”

Merdivenlerin altında Theresa bizi bekliyordu: “Cedric, baban mı?”

Elini avcuma aldım. Şu hüzünlü saatlerimizi yatıştırmak için hiçbir şey yapamadığım için utanıyordum; birkaç gün içinde gitmem gerekiyordu ve işte o zaman Theresa'nın hayatı ruhumdan çıkmak için çırpınacaktı, aynen küçük bir kuşun kanatlarını çırpması gibi...ama en azından şu an beraberdik işte...

KONUK

Trenden inmek için adımımı attığım sırada ne düşünüyordum?

Siyah (karga kanadı renginde de denebilir) saçlı bebeği mi?

Yaklaşık üç haftalık bir bebek, gürbüz, aç ve ilgi isteyen bir insan yavrusu mu?

Peki bu “Charles” nasıl birisiydi? Şımartılmış bir bebek mi? Gürbüz, sürekli ilgi bekleyen, hiçbir şeyden tatmin olmayan biri? Sürekli sevgili değiştiren, son derece pahalı arabaları olan erkeklerden?

Yeni doğmuş tayları gibi uzun kemikleri olan bir bebek.

Adı Sean. Kolay bir isim. Sadece Sean. Gerçek isminin yanında onu süsleyecek veya aksesuar olacak ek bir isim daha yok.

O zamanlar Sean'di. Şimdi ise “Charles”. İsmi ni değiştirdiler (Ya kişiliğini?)

Ve şimdi otuz dokuz yaşında. Uzun boylu. Kemiklerinden uzun boylu olacağı belliydi zaten. Gelişme çağında üç haftada bir boy attığını kestirebiliriz.

Hiç umulmayacak kadar rüzgarlı bir gündü, fırtına vardı, Ağustosa göre çok soğuktu. İneklerin ve yağan yağmurun

sesi duyulabiliyordu.

Peron terkedilmişti. Maket gibi küçük bir yerdi. Tek bir peronu, üstünü kaplayan, buruşmuş bez bir örtüsü ve sardun-yalar ekilmiş uzun bir saksısı olan küçük bir istasyondur. Diğer tarafa geçmek için demiryolundan karşıya geçmek yeterliydi.

Peronun çevresindeki her yer İngiltere topraklarıydı. Çok ilginç! Uykusuz olduğum için hala uyanıktım, arazideki her şey çok köşeli düzlemleri ve üçgenleri anımsatıyordu, sanki çayırları ve çiftlik evlerini birbirinden koparıp istediğim tarzda tekrar yerleştirebilirdim. Yap-boz oyuncaklarının parçaları gibiydiler. Sadece sol taraf yap-bozun sabit parçalarını oluşturunuyordu, ağaçların üst kısımlarında hafifçe görünen dizilmiş evlerin olduğu bölüm. Kiremitle örtülü çatıları ve uzun bacaları olan ev kümesi...

Yirmi dakika geçti. Sanırım gelmeyecekler. Anlaşma ne diyordu? “Muhtemelen seni karşılayacağız” mı? Muhtemelen? Ve kimse beni karşılamaya gelmedi.

Buruşmuş bir kağıt parçasının üzerinde: 3.Sokak Değirmen Caddesi, Crowsfort Kasabası yazıyordu. Evet, yazının en kritik bilgisi “Crowsfort”tu.

Çift-sürme işleminin yapıldığı bir Pazartesiydi. O da çiftçilerin çift sürdüğü bir Pazartesi günü dünyaya gelmişti. kırk sekiz saat sürmüştü. Leğen kemikleri çok dar demişlerdi.

Atılan ilk *V2'nin sesini duyduğumuzda hemşireler pencereye koşmuşlardı.

“Sadece bir gaz patlaması” dediler ve işlerinin başına geri döndüler.

Sonradan gerçeği öğrendiğimizde çok korkmuştuk.

*V1 ve V2: 1944 ve 1945'te Almanlar tarafından kullanılan uzun menzilli bombalardır. Hitler ilk V1'leri Londra üzerine attı ve bunları V2'ler takip etti.

Perondan ayrılıp yolu takip ettim, küçük bir sokak buldum, düzgün bir şekilde dizilmiş tahta kutularla sınırları çizilmiş, şirin bir sokaktı bu. Ayaklarımın altındaki çakıl taşları ısırınca ktırdayan bisküviler gibi çatırdıyordu. Yol hafifçe kıvrıldı, daraldı ve mezarlığa giden alışılmış yollara benzer bir görünüm aldı.

Kilise sol taraftaydı. Kadınların göbeğine benzeyen ön cephesi Roman tarzındaydı ve sivri uçlu tepesi çok kısıydı. Gerçek bir kule ucu olduğu bile söylenemezdi. Daha çok bir şapkanın sivri tepesine benziyordu. Yosun-ot karışımı yeşilliklerle kaplanmış mezar taşlarını, uzamış çimenleri ve hatta yeni gömülenlerin titizce süslenip çiçeklendirilmiş bahçelerini sessizce seyreden küçük, kendi halinde bir bina. Bu mekana yeni katılmış bireylerin mezar taşlarında Hawthorne, Tordie ve Holmquist, Broadbent, Fairchild ve Smith isimleri yazıyordu. Sonuncusu ailenin reisi filandı herhalde, çünkü bütün atalarının isimleri hayli yüksek bir anıt üzerine sıralanmıştı. Sanki gökyüzüne dikine yükselen bir granitten işleme ya da temsil ettiği ruhları meleklerle teslim eden bir anıt gibiydi.

Daha sonra evlilik işlemleri başlamıştı. Evet birbirine çok yakışan bir çift. İkisi de hem çok kültürlü hem de iyi eğitim almış. Damadın çok mutlu bir hayatı olacak. Ve ben tek bir damla bile gözyaşı dökmedim. Benim ağlayacağımı düşünüyorlardı ama hayır. İçimdeki büyük yara iyileşmişti. Üç hafta sonra on yedi yaşıma girecek ve özgür olacaktım.

Kilise mezarlığının arka tarafında yemyeşil bir manzara açıldı, en başından sonuna kadar kestane ağaçlarıyla çevrili bir yola girmiştim. Yolum bir tarafında Kraliçe Elizabeth

dönemini taklit eden antika evler vardı, üstten aşağıya doru açılan çatı pencereleri ve farklı ülkelerin bayraklarını anımsatan değişik renklerdeki pencereleri olan evler... Yolun sonunda düzensiz park edilmiş arabalar içinde birbirine seslenen ve selamlaşan kadınlar gördüm. Kelebekler kadar sevimli görünen küçük çocuklarını okul çıkışı alıyorlardı. Çocukların ellerinde o gün yapmış oldukları sanat eserleri vardı: plastik heykelcikler, tuvalet kağıtlarından yapılmış oyuncak bebekler, çubuk hayvan figürleri, üzerinde tebeşir lekeleri olan resimler.

Yanlarına yaklaştıkça ne konuştuklarını duyabiliyordum: “Hadi kızım Jenny, Paul ve Lena'ya hoşça kal de.” “Cherry buraya gel, Austen'i yarın yine görürsün.” Ve utandırıcı bir karın guruldamasıyla Austen...

Baştan aşağı çok şık ve güzel görünen, yirmi sekiz yaşlarında bir kadına sordum: “Değirmen Caddesi nerede acaba?” Kadın hafızasını kurcalarcasına mırıldanarak tekrarladı: “Değirmen Caddesi mi? Bir düşüneyim Değirmen Caddesi...mmm”

Ama hayır. Kimse oranın nerede olduğunu bilmiyor. “Kasabanın diğer tarafında olması lazım. Şu evde oturan bayana sorabilirsiniz. Kendisi çocukluğundan beri burada yaşıyor.”

Kadının gösterdiği ev civarda sakin ve gösterişsiz duran tek evdi. Duvarları boyaya, bahçesi de çiçeğe hasret bir ev...

Kapıya vurdum. Aşağıdaki pencereden biri seslendi: “Rosie, sen misin?”

Ben de yanıt verdim: “Hayır!”

Kadın kapıya geldi. En az bahçesi kadar bakımsız, aksi bir surat karşımda duruyordu.

“Sizin Rosic olduğunuzu sandım.”

“Affedersiniz. Ben sadece...” Kadın beni içeri çekti. Ev karanlıktı. Kadın biraz mırıldandıktan sonra sordu:

“Ne istiyorsunuz?”

“Affedersiniz. Sizi rahatsız ettim ama ben sadece şey istemiştim.”

“Bu taraftan gelin.”

Odanın dekorasyonu pek ölçülü ve biçimli değildi. Her taraf mobilyalarla, tabureler ve kadifeleri solmuş kanepelerle tikiş tikişti. Ayrıca altından yapılmış eski bir kap, üstü camla çerçevelenmiş tablolar ve birçok süs eşyası kalabalığa katkıda bulunuyordu. Çeşitli biblolar vardı; sandal ve faytonlarda kürek çeken zenci adamlar, Hansel ile Gretel evleri, bir guguklu saat ve koyun güden bir erkek ve kız...

“Tam zamanında geldin.” Başına bağladığı tozlu kurdeleden saçının bir kısmı çıkmıştı. Diplerinden beyazlar çıkmış, süpürge gibi kuru saç, çizgilerle dolu yüzüne operada trajik bir sahne oynayan bir oyuncu görünümünü veriyordu. Başkadın rolünde son kez sahneye çıkan, son sınavını veren yaşlı bir opera sanatçısının yaşadığı melankoli onun yüzüne yansımıştı.

Çekirge gibi çevik bir hareketle dolabın yanına çöktü, bir labirentten geçer gibi şöminenin yanındaki büfeye gidip üzerinde etiketi olmayan bir şişe çıkardı.

“Yemekten önce iyi gider.” Sapsız, kısa ve genişçe bardağını uzatıp kendisi için biraz içki koydu.

Sek cin!

Ben de içkinin yavaşça mideme inmesine izin verdim. İkimiz de ayakta durmuş birbirimize bakıyorduk.

“3.Sokak, Değirmen Caddesi” dedim. “Bana nerede

olduğunu gösterebilir misiniz?”

“Demek artık döndün.” diye tekrarladı.

“Affedersiniz. Ancak ben Rosie değilim. Adım Nan. Nan MacDonald. Bir arkadaşımı...arıyorum.”

Ve ekledim: “Benim gitmem gerekiyor. Sizi yeterince rahatsız ettim. İçki için teşekkür ederim.”

“Benimle dalga geçemezsin.”

Bileğim elindeyken ince et tabakasının altındaki kemikleri rahatça hissedebiliyordum, kurbağa derisi gibi ipeksi bir dokunuşu olan ve titreyen elini...Beni bekleyen başka bir iş vardı. Rosie de kimdi?

Bileğimi bırakıp tekrar sandalyesine oturdu. “Beni yine mi terk edeceksin?” O an onu ilgilendiren tek şey zayıf kolunun taşıdığı içkiydi. “Git öyleyse!”

İnce bir örtüyle beşiğe yatırılmıştı. Keten kumaşından, pilili, süt mavisi, köşeleri yuvarlak bir örtü. Sarılması için verilen örtü buydu. Oğlan siyah gözlerini bir o yana bir bu yana çevirip, küçük yumruklarını uzun kollarının en ucunda kıvırırdı. Yüksek sesle ağlamaya başlayınca tüm vücudu taş kesilir ve yüzü acı bir elma yemiş gibi buruşurdu.

Ağladığında yanına gitmezdim. Daha doğrusu her zaman gitmezdim. Eğer ağlamasını kesmişse bazen onu yerinden kaldırır, dudaklarımla alnını okşardım. Bunları eve geldiği birkaç hafta içinde yapabilmeye başlamıştım. Onu kucağıma aldığım zaman Bayan Charity öfkeyle yerinden kalkıp “Beslenme saatleri arasında onu kucağınıza almayın!” derdi. Ama İrlandalı bu hizmetçiyle aynı fikirde olduğum halde suçumu kabullenemezdim. Kır saçlı ve ringa balığı gibi dişsiz bir kadındı, on çocuk büyütmişti ve hep “Ve hiçbirini ağlat-

madım’’derdi.

Dış dünya kayalıklara çarpan dalgalar gibi vuruyordu bana, gri dalgalar, kabarıp aklımı başımdan alan dalgalar... Koştukça ciğerlerime hızlı hızlı hava girip çıkıyor, göğsümü kavuruyordu. Ama caddeye çıkmıştım. Kapalı dükkanlarla dolu bir cadde, akşam güneşinde alev alev yanan vitrinler...Geniş bakkal dükkanları ve balıkçılar, hırdavatçı depoları, antikacılar...Vitrinlerin birinde pamuklu kadifeden oyuncak bebekler, iyi zıplayan toplar, tutam tutam altın saçları olan bir kukla...yüzünde somurtkan bir ifade vardı kuklanın, birbirine dolanmış iplerle havada asılı duruyor, tek kolunu kaldırmış, ayak parmaklarından birini bir Fransız şarkısında dans etmeye başlamak için uzatmıştı. Çok açık yeşil ve kabarık mini-balerin-eteği minyatür bir abajura benziyordu. Caddenin sonunda, ayaklı abajur gibi duran fener direkleri ve cılası göz alırcasına parlayan, menekşeden yapılmış kapısıyla son derece ihtişamlı bir yapı vardı, Kraliyet Binası; çevredeki yeşilliğin arasına serpiştirilmiş bir süs gibi manzaraya güzellik katıyordu. Gelen misafirleri sıcak yiyeceklerin kokusu ağırılıyordu.

İçeri girdim.

Evlenen çiftle görüşmeme izin verilmedi. O sırada mümkün değilmiş. Onları göremeyeceğimi bana bir kez daha ızah ettiler. Adam gittiği zaman, çok tiz ses çıkaran piyanoda C'hopin'den bir vals ve Bach'ın iki bölümlük bir eserini (F-majörlerden biri) çaldım, fakat hemen sonra bir görevli yanıma gelip de beni paylayınca çalmayı bıraktım. Etrafta gezinmeye başladım. Dışarıda yağan kar pencerelerde pıtırdamaya başlamıştı. İnsanın ruhunu okşayan yıldızlar, çerçeve görevi gören pencerenin ardında bir tablo gibi duruyordu. Temiz soğuğu

öperek dudaklarımda hissetmek için burnumu cama bastırdım. Bina soğuk ve rutubetliydi, uzun ve geniş holünde üstü ayna gibi parlayan bir masa vardı. Oturup yemek yediğimiz masa. Biz tüm günahkar kadınların anlaşılması zor sözler söylediği, birbirimize ezberletecek kadar tekrar tekrar anılarımızı anlat-tığımız masa...Ama sonradan boşalmıştı, şıkırdatmak için ne ince bir tabak ne de çatal-bıçak kalmıştı. Sadece taş zeminde yankılanan ayak seslerim duyuluyordu.

İşe alındığım haberini taşıyan zarf bana özgürlüğümü verene kadar üç gün boyunca orada beklemek zorunda kalmıştım.

Bira daha önce içtiğim cinin tadını damağımdan silmişti. Etrafta gezinen orta yaşlı adamlar birbirini selamlıyordu. Barmenler içten bir samimiyetle onlara “Hey, sen!” diye hitap ediyordu. Buraya gelmem bayağı zaman almıştı. Endişeliydim. Birisi Değirmen Caddesinin nerede olduğunu tarif etmişti. Yeni bir bira daha ısmarladım.

Orada bulunan her adamı tek tek inceledim. Aralarından biri “Charles” olabilir miydi? Bana notu yollayan oydu. Beni burada bekleyecekti, beni görmek istiyordu. Ama neden bu kadar uzun zaman sonra? Niçin gelmeyi kabul etmiştim?

“Rosie”yi hatırladım. O yaşlı kadın Rosie'yi bekliyordu, benim o olduğumu sanmıştı. Acaba ne kadar süredir Rosie'yi bekliyordu? Benimle onun arasında nasıl bir benzerlik olabilirdi?

Bira düşüncelerimi sakinleştirmişti, sinir uçlarımı uyuşturdu. Eğer Charles gelmezse birazdan kalkıp Değirmen Caddesine gidebilirdim.

Kan damarlarımdan çekilmişti.

Charles Sonunda bara girdi. Bayanlar tuvaletine koştum, o kadar da kötü görünmeme şaşırdım, yüzümü ve ellerimi yıkayıp saçımı taradım, küpelerimi taktım. Doğal ve derli-toplu görünmek için ceketimin omuz kısmına ve sarkmış kemerime çeki düzen verdim.

Acaba gerçekten Charles mı?

Adam büyük içki bardağını kaldırıp benim masamın üstüne koydu.

Babama çok benziyordu, dağınık, esmer, kalın kaşlı, boyu yaklaşık 1.85'ti. “Nan” dedi. “Seni görür görmez tanıdım.”

Bana çok tuhaf bakıyordu. Bu, babama “Çalışmak için İngiltere'ye gidiyorum” dediğimde baktığı acayip bakışın aynısıydı.

Karanlıkta yürüdük, el fenerinden çıkan turuncu ve yuvarlak ışığı takip ettik. Sonunda tabanlarımda otları hissedebiliyordum, Charles'ın ses tonu çok cana yakındı. Henüz yeni taşındığını söyledi, bütün gece gelmemi beklemiş, evi şu sıralı üç kulübeden biriymiş ve tabii ki cadde uzun süredir hiç kullanılmıyormuş.

“Annem ve babam burayı şehrin kalabalığından kurtulmak için almışlar ama maalesef hiç kullanamamışlar”. İlk kez sesinde dokunaklı bir ton vardı.

İkisinin de geçen sene bir kazada öldüğünü söyledi.

İçeride, dar koridorun diğer tarafı iki küçük odaya çıkıyordu. İkisinde de hiç mobilya yoktu, sadece bir tanesinde duvara yığılmış ama arkaları odaya bakan birkaç tuval vardı.

Işıktaki çok uzun boylu ve cana yakın görünüyordu ve bence yakışıklıydı da; siyah saçları solgun alına dalgalar halinde düşüyordu, rengi tam olarak bir karganın kanatları gibi parlak maviliklerle karışık bir siyahtı. “Gidip iki sandalye getireyim” dedi.

Anne ve babası artık öldüğü için mi beni buraya çağır-mıştı? Başımı rasgele tuvallere doğru çevirdim. Ne iş yapı-yordu acaba? Bir ressam mı?

Biraz yiyecek ve iki tabak salata getirdi, merak ettiklerimi söylemeye başladı, burada yaşamak için işini bırakmış, uzun süre çalışmıştı, evet müstakbel “babası” - fevkalâde bir adam, bitkilerden çok iyi anlayan, her çeşit bitki yetiştiren bir insan - ve annesi için çalışmıştı ve artık kendini emekliye ayırıp sürekli olarak burada yaşayabilirdi. “Evi günün aydınlık saatlerinde göreceksin, bulaşıcı bir hastalık gibi, burayı asla terk etmek istemeyeceksin bile.” Ama...ama....

Galiba söylediklerinden bazı şeyler öğrenebilmiştim; şu anki konumundan bahsetmeye başlamış, laf lafı açtıkça okul hayatı ve üniversite döneminden birkaç anısını anlatmıştı: “Bir ara bir kızla beraber yaşadım. Evlenemedik. Kocasını onu boşamayı reddetti, çocuğunu elinden almakla tehdit etti.” Hiç kendi çocuğu da olmamış. Fazla direnmeden, oturup karşılıklı konuşmadan ayrılmışlar. Tüm söylediklerinin doğru olması için gerçekten çok dürüst olması gerekiyordu, acaba öyle miydi? Fazlasıyla yakışıklı ve fazlasıyla iradeli. Beni bir şeyler dürtüyordu. Evin bir yerlerinde esrarengiz bir şeyler vardı sanki. Tablolar mı? Tablolarda ne vardı?

Ünlü biri olmam onu pek ilgilendirmiyordu sanki. Hakkında yazılanları okuduğunu biraz belli etmişti (En son konserim Leningrad'da olmuş ve büyük yankı uyandırmış, çok geniş kitlelerin ilgisini çekmişti.) Çok vakit geçmiş, epey geç olmuştu. Ona tuvalleri sordum.

“Sadece aradığımı bulmak için çiziyorum.”

İlk tuvali çevirdi. Wicklow'dan bir manzara. Kusursuz. Arka fonda büyük Sugarloaf, mor ve kahverengileriyle

fundalıklar, bataklık, ortada da yıkıldı yıkılacak bir kulübe.

Onun herhangi bir alanda sanatçı olabileceğini hiç düşünmemiştim. Şöyle baştan savma, alelâde bir sanatçı olabileceğini bile. Bir fotoğraftan çok titizce taklit edildiğini sandığım bu acemice yapılmış resim kısa bir süre sonra bahsedeceğini umduğum esrarın bir parçası olabilirdi.

Hayret dolu bakışlarımı görünce “Evet biliyorum. Çok kötü olmuş değil mi?” dedi.

“Pek sayılmaz.” Söyleyecek söz bulamıyordum.

“Bir kartpostala bakarak yaptım.”

“Diğerleri de mi meşhur İrlanda manzaraları?” diye çekinerek sordum.

“Hayır. Bundan kötü değiller. Kadınları çizmiştim. Daha doğrusu tek bir kadın” dedi. Sonra “Ahh” gibilerinden uzunca içini çekti, hiç tablolarının önünü çevirmeye yeltenmedi.

Bir ara sessizce oturduk. Ara sıra kendinden bahsettiği halde benim hayatımla ilgili bir şeyler sorma teşebbüsünde bulunmadı. İçinde yaşadığı zamanla sanki hiçbir bağlantısı yoktu. Zaman, bebekliğiyle on dört yaşı arasında kalmış ve daha fazla ileri gitmemiş gibiydi. Hayatı başkalarının gölgesi altında yönetilmişti. Benim burada bulunmam da onun hayatındaki diğer gölgelerden biriydi, gelip geçecek ama daha da koyu gri tonlarda gölgeler bırakacak bir gölge...

Ateş daha da hiddetlenip alevlendi ve Charles tekrar oturup hafifçe eğildi, dirseklerini dizine koydu, arada sırada ellerini ateşe doğru uzattı. Sıcak çok rahatsız ettiği için sandalyemi biraz daha geriye çektim. Sonra ayağa kalktı ve “Sana diğerlerini de göstereyim” dedi.

Tabloları teker teker çevirdi. İlki açıkça kendi portresiydi,

yani kendine benzeyen bir kadın. Onda da aynı esmerimsi özellikler, aynı ırka özgü cilt rengi, aynı dar surat ve düzgün baş vardı. Ama bir şey eksikti. Bakışlarındaki ifade bomboştu, aynı uyuşturucu almış bir müptelaninkine benziyordu. İkincisi de bir benzeriydi ama bu sefer cildine daha da yaşlanmış bir görünüm vermeye çalışmış, kullandığı renk tonunu biraz daha koyulaştırmıştı. Son ikisi ise birbirinden dehşetti. Yine basmakalıp örneklerden olmalarına rağmen, bunlarda “ressam” gerçek yeteneğini göstermeye başlamıştı - veya yetenekten ziyade hayal gücü.

Özellikle son tablo...öyle ki bunda kadın yaşlı ve çirkin bir kocakarı olarak yansıtılmıştı, geleneksel cadılardan, şeytanın ta kendisi.

Charles şimdi o tablonun arkasında duruyor, gözlerini dikmiş bana bakıyordu. “Gördüğün gibi bulmam gerekiyor. Beni korumaya çalıştılar, çok şımarttılar ve tüm kaprislerime, heveslerime boyun eğdiler. İşte ruhumu buradan boşalttılar, beni hiç yaptılar.”

“Buradan” derken alnını gösterdi.

Ve devam etti: “Bu son tabloyu bitirene kadar sana notu yollamadım.”

Sanki Charles şeytana benzemeye çalışıyordu, portresini çizmeye çalıştığı şeytana. İlk çizdiği yüz kibarlığını kaybedip çok hırçın bir görünüme bürünmüştü. Charles'ın dudaklarındaki çocuksu somurtma bana dükkanın vitrininde gördüğüm kuklayı hatırlattı. Tuvali bırakıp mutfığa gitti, yanımdan geçerken kendiyse övünür gibi yürüdü.

Acaba sessizce sıvışıp gitsem mi?

Ney yapacağımı bilemiyordum ama hiç yerimden kıpırdamadım. Bir heykel gibi ya da ona poz veren bir figür gibi

yerimde oturup kaldım. O yavaşça içeri gelene kadar hiç hareket etmedim de, elinde tuttuğu ekmek bıçağının keskin kısmından yansıyan ışık dans ediyordu sanki, birden ayağa fırladım ve sırtım duvara dönük geri adımlarla yerimden kaçmaya çalıştım, aslında farkedem tek şey kendimi daha da kolay bir hedef noktası haline getirmemdi. Ama bıçağı bana doğru kaldırıp aniden tuvale batırmaya başladı, tabloyu bir o taraftan bir bu taraftan savurduğu hamlelerle parçalıyordu, sonunda resmi çerçevesinden çıkardı ve ateşe fırlattı.

Çıkan dumanlar ince şeritler halinde yükseliyordu, bez parçasının en son parçası küle dönüşene kadar Charles ateşin yanında durup yanma sahnesinin tadını çıkardı.

“Görüyorsun Cordelia, Tanrılar kendi öfkelerini kurbanlarının böyle üstüne atıyor.” Bunu sadece içimden mi yoksa sesli olarak da mı söyledim tam hatırlayamıyorum. Her neyse, Charles ateşe bakmaya devam etti. Odunlar sönmek üzereydi, siyah küller alevleri bastırmıştı, bir tahta parçasına tekme atınca tahtanın eski yerinde birkaç kıvılcım ortaya çıktı. Ama onların da ömrü uzun sürmedi. Bana döndü. “Sana söylemiştim, ben sadece bulmak istedim.”

“Peki buldun mu?”

Bir metronomun sarkacında sallanan ağırlık gibi başını salladı, yüzünde melânkolik ve boş bir ifade vardı.

Çantamı elime aldım. “Artık gitme zamanım geldi. Hoşça kal” dedim. Pek emin değilim ama Kraliyet Sarayı’na bağlı çalışmaya başladığımı ve eğer İrlanda’ya gelirse beni ziyaret edebileceğini de sözlerime eklemiş olabilirim.

Neden AÇIKDENİZ?

...yaşamın bazı renkleri ancak
derine indikçe ortaya çıkar

Açıkdenizler herkesin ve
hiç kimsenindir

Düşlerin her zaman düşüşle
sonuçlanmadığına inandığımız için

Soruları yanıtlar,
sorunları da çözümler kadar değerli
gördüğümüz için

"Defalarca yenilebilirsin, ama her
seferinde biraz daha güzel yenil"
ilkesine inandığımız için...

BU SEZON İYİ KİTAPLAR OKUYACAKSINIZ!

Evrenin Melekleri

Destansı bir başyapıt. Gerçek bir yaşam öyküsünden uyarlanan bir roman. Yazar, 1995 yılında Kuzey Ülkeleri Edebiyat Ödülü'nü alan romanında, hepimizi, hayatı bir şizofrenin gözünden algılamaya davet ediyor. Komik, sıradışı, hüznü...Bu kitap hayatınızdaki “anamlı şeylerin” anlamını size bir kez daha sorgulatacak...

Ekim 2000-Basıldı

Bir Annenin Anıları

“Bazıları çok şanslı olduğumu söylüyor, tek başına yaşayan bir anneye bu kadar iyi çocuklar verilmiş olması nimetmiş. Ben ise bu şans değil diyorum. Emektir. Bazen acı verici bir süreçtir bu, bazen ise eğlenceli. Sevgidir diyorum bu. İşte bu kadar basit ve açık”. Janis Hogan günümüz modern kadın yaşamından kesitler sunuyor. Evlilik, çocuklar, ayrılık, kariyer , boşanma; yani hepimizin başına gelebilecek türden şeyler!

Kasım 2000

Kızıl Saçlı Kadın

Kırların kokusunu; o yeşil ve yağmurlu ülke İrlanda'nın romantizmini bize taşıyan Clifford'a çok teşekkürler. Yabancılaştıran ve bunaltan kent yaşamının ritminden (ne yazık ki artık aramızda bulunmayan) Clifford'un samimi, sıcak ve duygulu öyküleriyle uzaklaşacaksınız.

Kasım 2000